



\*

XXI-asis Pilaitės poezijos pavasaris

## **MANASIS VILNIUS - MIESTAS GEDIMINO**



**Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių  
kūryba**



\*

MANASIS VILNIUS – MIESTAS GEDIMINO

Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba



Pilaitės  
„Poezijos pavasaris’2023“  
XXI–asis  
s k i r i a m a s  
Vilniaus 700 metų jubiliejui



Pilaitės bendruomenė  
Vilnius 2023



UDK 821.172–1(082)

\*

Knygos

sumanytoja:

Pilaitės bendruomenė

Sudarė Angelė Šarlauskienė



Manasis Vilnius – miestas Gedimino

\*

Leidinių parėmė

Vilniaus miesto savivaldybė



Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB)

ISBN 978-609-96307-2-4 (pdf)

© Pilaitės bendruomenė, 2023

© Pratarmė, Angelė Šarlauskienė, 2023

© Iliustracijos, Ona Gaidamavičiūtė,

Vanda Sakalauskienė, 2023



**PRATARMĖ** Poezijos pavasariai rengiami Pilaitėje nuo 2003–ųjų. Kiekvienas pilaitiškas poezijos pavasaris atliepia einamųjų metų aktualijoms, įsimintinoms datoms, jubiliejams. Skatinant šio jauniausio Vilniaus daugiabučių rajono gyventojus kurti ir plačiau įsitraukti į pilaitiškuosius poezijos pavasarius, 2004–aisiais pradėtas leisti Pilaitės gyventojų eilėraščių ir miniatiūrų rinkinys. Jis 2004–2007 metais pasirodė „Pilaitės giesmininkų“ pavadinimu su čia gyvenusios ir kūrusios poetės ir tautodailininkės Karolinos Biekšaitės–Jezerkos iliustracijomis. 2004–ųjų pavasaris **skirtas lietuviškosios spaudos atgavimo šimtmečiui**, 2005–ųjų – **baltiškai savimonei gaivinti**, 2006–ųjų – **kovotojos už lietuvių ir lenkų laisvę Emilijos Pliaterytės 200–osioms gimimo metinėms**, 2007–ųjų – **dedikuotas lietuviškajai Meilės dievaitei Mildai**. Vis gausiau į Pilaitės poezijos pavasarius įsitraukiant literatams iš kaimyninių sostinės daugiabučių rajonų, pradedant 2008 metais, parengiami bendri pilaitiški ir jų bičiulių poezijos leidiniai. Jie taip pat atliepia pilaitišką poezijos pavasarių temoms. Pirmasis toks leidinys „**Skamba žodžiai prie Ažuolo seno**“ buvo skirtas maestro Vytautui Kernagiui: dainuojamosios poezijos pradininkui ir visiems nevaržomos dvasios disidentams. 2009 metais „**Lietuva! Tavo vardas mano širdy**“ išleistas Lietuvos vardo tūkstantmečio proga. 2010–ųjų „**Mes vienos girios medžiai**“ dedikuotas Naujam Lietuvos vardo tūkstantmečiui ir Iškirštiems ir Neiškirštiems Lietuvos medžiams. 2011–ųjų „**Naktis pražydusi diena**“ skirtas gynusiems ir ginantiems šventus Laisvės iškovojoimus. 2012–ųjų „**Be tavęs aš paukštis besparnis**“ buvo dedikuotas poeto Maironio 150–osioms gimimo metinėms ir visiems širdyje dainuojantiems „Lietuva brangi“. 2013–ųjų poezijos pavasaris „**Iš aukštybių žydros gilumos**“ pažymėjo Dariaus ir Girėno skrydžio „Lituanica“ per Atlantą 80–ąsias metines. 2014–ieji Pilaitėje buvo paskelbti poezijos maratono metais. Įsijungiant į jį, nuspręsta poeziją kurti visus metus visiems keturiems metų laikams, ne tik pavasariui. Maratono rezultatas – adventui gimęs Kristijono Donelaičio 300–osioms gimimo metinėms skirtas leidinys „Donelaičio „Metai“ sukasi ratu“. Pilaitės poezijos pavasariams: 2015 metų „**Lakštingala negali nečiulbėti**“, dedikuotam nemirtingajai Lietuvos Lakštingalų Lakštingalai Salomėjai Nėriai (1904–1945) ir 2016–ųjų „**Kas po tūkstančio metų ras tavo pėdsakus, Tėvyne?!**“ – lietuvininkų dainuojamojo žodžio puoselėtojai Liudvikui Rėzai (1776–1840) prisiminti, bet šių pavasarių posmų knygos nepasirodė. Tačiau 2017–aisiais buvo išleistas pirmasis netradicinis (elektroninis) leidinys XV–ajam pilaitiškajam poezijos pavasariui „**Alsuoja margos mitų gelmės**“, skirtas Didžiojo Lietuvio, pasaulinio garso mokslininko, semiotiko – Prasmės teorijos kūrėjo, siekusio paaiškinti kaip prasmė gimsta, tarpsta ir nyksta – , literatūrologo, publicisto, rezistento Algirdo Juliaus Greimo 100–ųjų gimimo metinių jubiliejui, o jame retrospektyviai įtrauktos ir pastarųjų pavasarių pilaitiški ir jų artimiausių kaimynų eilės. XVI–asis „**Širdies šviesa išgrįstas kelias žmoniškumui**“ skirtas Didžiojo Lietuvininko, mąstytojo, humanisto, rašytojo, publicisto,



kultūros veikėjo VYDŪNO 150–osioms gimimo metinėms, nes viena pagrindinių Pilaitės gatvių pavadinta jo vardu, o 2018–ieji Lietuvos Respublikos Seimo buvo taip pat paskelbti ir Vydūno metais. 2019–ųjų Pilaitės poezijos pavasaris „Pavasario delnuose upeliai sužydėjo“ dedikuotas Pasaulio lietuvių bendruomenės 70–čiui ir Juozo Tumo - Vaižganto 150–osioms gimimo metinėms. 2020–ųjų, XVIII–asis poezijos pavasaris „Vilnelė pašaukė mane praplaukti vilnimi“ pašvęstas užmarštin nenuėinančio išskirtinio lyriškumo ir lemties poetui Pauliui Širviui, pažymint jo 100–ąsias gimimo metines. XIX–asis „Gyvenimo ugnis būties keliais plasnoja“ sumanytas jauniausio literatūros klasiko Vytauto Mačernio atminimui jo 100–ųjų gimimo metinių proga. XX–asis „Keliai, takeliai į aukštumas, į tolumas“ skirtas kino menininko, poeto ir publicisto Jono Meko 100–osioms gimimo metinėms.

Pilaitės poezijos pavasarių leidiniuose pradinukų, paauglių, brandaus jaunimo, pagyvenusių ir net labai garbaus amžiaus Pilaitės ir jos aplinkinių rajonų gyventojų kūryba lietuvių, lenkų, rusų, o šį kartą ukrainiečių ir anglų kalbomis. Moksleivius Pilaitėje skatina kurti čia veikiančių mokyklų lietuvių kalbos ir literatūros mokytojai ar net įsikūrę literatų būreliai. 2020–aisiais, pavasarėjant, atskiru leidiniu „Pilaitės vėjo malūnas“ pasirodė Martyno Mažvydo progimnazijos penktų–aštuntų klasių moksleivių eilės, miniatiūros, pasakos, gyvenimo įžvalgos su jų pačių iliustracijomis.

-----

Įdomus sutapimas: ankstesnieji: 2003–2019 metų Pilaitiški poezijos pavasariai vykdavo prie tarpukario laikus menančio namo, – svetingų Živilės ir Vytauto Dabriškų namų. Anksčiau tai buvo Irinos Pimonovos-Jagmin (1898?-1997), paskutiniųjų senosios Pilaitės dvaro šeimininkų anūkės, po Antrojo pasaulinio emigravusios į JAV, vasarvietė. Ji buvo pedagogė, giminės lėšomis įsteigtos mokyklos sentikiams Vilniuje globėja, rašė eiles ir jas pasirašydavo kaip Irena Pasakorė (rusiškai: *Ирина Сказательница*). Amerikoje pasirodė jos eilėraščių knyga.





©Maja Adelė

\*

**XXI-asis** Pilaitės poezijos pavasaris, skirtas Vilniaus 700 metų jubiliejui, pasirinktas neatsitiktinai. Siekta Pilaitę, kaip atskirą respubliką, nutolusią per laukymes ir miškelius nuo užstatytos sostinės, kuri šiuo metu ir pati ženkliai urbanizuojama, priartinti prie bendrų švenčių. Neleisti jai likti nuošalyje svarbesnių kultūrinių renginių. Juk 2023-ieji vilniečiams ypatingi. Ne visada galima sulaukti panašių jubiliejų. Tad XXI-ąjį pilaitišką poezijos pavasarį „Manasis Vilnius – miestas Gedimino“ pasiryžta priartinti prie čia gimusio ar į jį atvykusio ir jame pasilikusio gyventi ir dirbuotis vilniečio. Jau 21-ąjį kartą norėta susibėgus gamtoje pasiklausyti poezijos, muzikos, pabendrauti, lyriškai pamąstyti, pamėginti apibrėžti asmeninį ar bendruomeninį santykį su sostine. Juolab, kai Poezijos pavasaris, išaugęs iki tarptautinio festivalio, suburiantis tiek grožinio žodžio kūrėjus, tiek šio žanro gerbėjus ir kitų meno sričių atstovus, padovanoja pakylėjančią nuotaiką, kai išskirtiniais kultūriniais renginiais sostinės pakraščiai nelepunami. Prie kurių priskirtina ir Pilaitė. Visoje Lietuvoje nuo 1965 metų antroje gegužės pusėje vykstantis Poezijos pavasaris puiki proga gražiausiu metų laiku – pavasarį – susibėgti, valandėlei atitrūkti nuo kasdienybės, prasmingai pasilepinti neilgai trunkančiu tokiu įvairiu ir gausiu gamtos žydėjimu. Tenka prisiminti pilaitiškų poezijos pavasarių pradžią, jų priešistoriją. Pirmoji Pilaitės gyventojų bendruomenė įsikūrė 2002 metais. Ji siekė apginti gyvybiškai svarbius visuomeninės paskirties žaliuosius rekreacinius plotus gyvenamosios vietos pašonėje nuo nusavinimo, kai iškilo reali grėsmė prarasti galimybę lankytis nemažoje natūralaus miškingo kraštovaizdžio teritorijoje su piliakalniu ir Salotės ežeru, ją apsitveriant nedidelei grupei žmonių, iškertant dalį medžių ir joje įkuriant golfo aikštyną su privačių kotedžų kvartalu. Poezija, dainos, šokis, teatras tapo pilaitiškais ir karoliniškiesiems vienijanti ir



bendrai kovai ginant viešą interesą telkianti jėga, prie kurių prisijungė ir akademinė Buivydiškių bendruomenė 1988 metais susibūrusi į folklorinį ansamblį „Verdenė“, gyvenusį Sąjūdžio vertybėmis. Pilaitiškiečiai neturėdami ploto masiškesnei bendruomeninei veiklai, pasinaudojo šalia jos esančios gamtos privalumais. Iš pat pradžių, tik spėjusi 2002 metais įsisteigti, plačioje laukymėje surengė teatralizuotą su muzikos grupių pasirodymu protesto akciją. Po metų ėmėsi iniciatyvos rengti pilaitiškus poezijos pavasarius labai gražioje erdvėje, miško apsuptoje laukymėje, prie tarpukariu turtuoliams sentikiams Pimonovams, pasižymėjusiems išskirtiniu labdaringumu, priklausiusios vasarvietės. Ši vieta labai tiko tokiems renginiams (Pilaitėje iki šiol nėra tinkančios masiškiau gyventojams po stogu rinktis vietos, išskyrus čia veikiančias mokyklas, kurios anksčiau buvo perpildytos dirbant dviem pamainomis, turint nemažai ir savos užklausinės veiklos). 2002 -uosius metus iš dalies galima laikyti žaliuoju kultūriniu sąjūdžiu Vilniuje, įsikūrus pirmajai Pilaitės gyventojų bendruomenei. Ginti ir kitas sostinės rekreacines vietas nuo nepamatuoto suurbanizavimo ar nusavinimo siauroms reikmėms, pilaitiškių pavyzdžiu pasekė ir kitų sostinės rajonų gyventojai. Jie tapo sektinu pavyzdžiu išdrąsėti ginant viešąjį interesą ne tik Vilniuje, bet ir visoje Lietuvoje. Tokiose kovose teko remtis kultūros darbuotojais, menininkais, intelektualais. 2002 metais gimė ir pilaitiško poezijos pavasario, į kurį netrukus savo gildijos narius ėmė deleguoti ir Lietuvo rašytojų sąjunga su Rašytojų klubu, užuomazgos. Tokios bendrystės dėka Pilaitėje apsilankė ne vienas pripažintas poetas, skaitovas, literatūrologas. Sumanymas Pilaitėje pradėti rengti poezijos pavasarius ir jų pagrindu telkti žmones gražioms darbams kilo šios vietovės bendruomenės pirmininkei Janinai Gadliauskienei – žemaitėi, kilusiai nuo Šilalės, kurios giminėje draugauta su dainomis ir muzika. Ir ji pati mokykloje skaitydavo eiles. Jai nebuvo svetima ir poezija. Iki atvykimo į Vilnių studijuoti inžinerijos mokslų, gyveno garsiuoju Baubliu, – išskaptuotų didelių ažuolų kamienuose įrengtų senienų muziejų – pašonėje, kuriuos įrengė vienas ženklausiausių XIX a. kultūros veikėjų Dionizas Poška, senovės lietuvių raštiją praturtinęs įstabiuoju kūriniu „Mužikas Žemaičių ir Lietuvos“. Prie jų vykdavo dainų šventės, chorų pasirodymai, gegužinės. Tad Pilaitės bendruomenės pirmininkei nebuvo svetimas jausmas tiek ginti gamtą, tiek puoselėti kultūros vertybes. Poezijos pavasariai ypač tam tiko. Pagalvota ir apie neprofesionaliuosius tiek mažuosius, tiek ir suaugusius grožinio žodžio kūrėjus, kurie tokiose šventėse galėtų paskaityti ir savo kūrybą. Užmegzti ryšiai su čia veikiančiomis mokyklomis, įvairiomis bendruomenėmis. Nuo 2004 metų pradėti leisti pilaitiškiems poezijos pavasariams skirti almanachai. Juose vietos atsirasdavo kiekvienam drįsusiam su savo kūryba išeiti į viešumą. Jau rudenį būdavo svarstoma, ką atėjus pavasariui tiktų suaktualinti, ką reikėtų prisiminti ir paminėti. Populiarėjant pilaitiškiems poezijos pavasariams, nuo 2008 metų kviečiami ir artimiausių kaimyninių rajonų literatai prisistatyti tokiuose renginiuose ir leidiniuose. Išskirtiniai buvo 2014-ieji, pažymint Kristijono Donelaičio 300 - asias gimimo metines. Kūrėjai buvo kviečiami eilėmis įsijungti į pirmosios lietuviškos poemos „Metai“ autoriaus jubiliejui skirtą poetinio žodžio maratoną, kai posmus reikėjo parašyti visiems keturiems metų laikams, juos kuriant laikantis sezonų eiliškumo. Pilaitiškas poezijos pavasaris, startavęs įprastu visoje Lietuvoje poezijos pavasariams laiku, pasibaigė žiemą Advento vakaronėje su tokio neįprasto eiliavimo rezultatu iškilmingu pristatymu, palydimu senovinės liaudies muzikos.

Praėjus daugiau nei 20 metų, kaip Pilaitėje užgimė pirmasis poezijos pavasaris, pilaitiškiečiai ir jų bičiuliai, svečiai turėtų būti dėkingi Vytautui ir Živilei Dabriškoms už parodytą išskirtinį dėmesį prie savo namų tokiems renginiams paruošiant aplinką ir sukuriant joje išskirtinai bičiulišką ir pakylėjančią poetiniam prisistatymui atmosferą. Čia praėjo septyniolika pilaitišku poezijos pavasarių. Juose dalyvaudavo ir Živilės tėvai, čia apsigyvenę po tremties, kur kartu buvo ir mokykla, ir darželis, ir kur tėtis mokytojavo, iš kur mama vykdavo dirbti į tuo metu Respublikinę biblioteką. Vėliau, nuo 2020 metų, sumanyta poezijai atverti ir Senojoje Pilaitėje dvaro erdvę, prie vandens ir vėjo malūnų. Čia įsikūręs žemės ūkio padargų iš skirtingų istorijos tarpsnių muziejus po atviru dangumi, kur vyksta edukologiniai užsiėmimai, leidžiantys jauniems ir pagyvenusiems miesto žmonėms prisiliesti prie tradicinių su duonos keliu susijusių amatų, o moksleiviams dar pasipraktikuoti ir archeologiniuose kasinėjimuose. Jau ketvirtą kartą 2023-ųjų gegužės 20 d. pakviesta Poezijos paukštė nusileisti Pilaitės dvarvietėje ir jau antrą kartą prie Vėjo malūno, kuris,





čia atgabentas gelbėjant jį nuo sunykimo iš Šakių rajono, Liepalotų kaimo. Jis atrestauruotas. Beje, poezijos pavasaris, kažkada buvęs tik profesionalių grožinio žodžio meistrų gildijos švente, dauginasi. Jis jau paplito ir Lazdynų bendruomenėje. Jį čia šeštą kartą surengė garbaus amžiaus jų seniūnaitė, literatė, Pilaitės mėgėjų teatro aktorė Elena Ratautaitė-Skirelienė – Pagyvenusių žmonių poezijos ir romanų klubo „Elena“ įkūrėja 2005 metais.

Didelio populiarumo sulaukęs sovietinio tarpsnio Vilniaus tyrinėtojas Darius Pocevičius, išleidęs net kelias nemažos apimties knygas apie šį laikotarpį, sugriovė paplitusią poezijos pavasarių pradžios istoriją, kai jos įkvėpėju 1965 metais laikytas tik poetas Justinas Marcinkevičius. Pasirodo, jis turėjo bendraminčių. Tai poetai Eduardas Mieželaitis, Algimantas Baltakis, Alfonsas Maldonis ir Vaclovas Reimeris, o Tarptautinio poezijos pavasario atsiradimo priežastis, nors jis buvo oficialiai skirtas Lietuvos TSR 25-mečiui, buvo labiau susijusi su Lietuvos lakštingalos Salomėjos Nėries 20-ųjų mirimo metinių paminėjimu. Jis prasidėjo birželio 6 d. Kaune, prie poetės namelio Palemone. Sulaukęs palankaus tuometinės komunistinės valdžios palaikymo, poezijos pavasaris tapo tradicine ir tarptautine švente, kurioje be Lietuvos dalyvavo poetai ir iš plačiosios Tarybų Sąjungos. Išties reikia džiaugtis, kad ši šventė išliko ir gyvuoja iki šiol, kiekvienais metais išleidžiant jai skirtą almanachą. Ji įkvėpia visoje Lietuvoje daugybę renginių ir labiausiai pasižymėjusių ir išskirtinių talentų apdovanojimą. Kaune vyksta Poezijos pavasario ir Maironio premijos laureato už geriausių praėjusių metų knygą apvainikavimas ažuolo lapų vainiku.

Reikia džiaugtis, kad Lietuva vis dar poetų žemė. Tą liudija ir oficialioji leidybos statistika – nemaža dalis Lietuvoje grožinės literatūros yra poezija. Pastaruoju laiku labai dažnai tai neprofesionalių literatų savo lėšomis leidžiamos knygos, nors lyrika nepirmauja nei pagal skaitomumą, nei pagal perkamumą. Tenka susimąstyti iš kur tokia poeziją rašančių gausa? Kokios to priežastys? Lieka laukti svaraus tyrėjų žodžio apie šį subtiliausią grožinės literatūros žanrą. Gilioje senovėje eiles kuriantys žmonės prilyginti šventiesiems pamišėliams, manant, kad jų lūpomis su likusiais kalbasi dievai. Iš dalies galima su tuo sutikti. Eilės dažnai netikėtai apsireiškia ir dažnai tos, kurios galvojama, yra pačios tikriausios, nesiduoda užrašomos. Čia jos apsireiškė, čia jų ir neliko. Poetas, publicistas, vertėjas, literatūros tyrinėtojas, profesorius Tomas Venclova mano, kad apžvelgus pasaulinio masto poetų kūrybinį palikimą, aptiktume kokį trejetą-penketą ir ne daugiau labai vykusią, gerai laikomą eilėraščių. Rengiant pilaitiškiems poezijos pavasariams skirtus almanachus, kuriuose ir jų bičiulių iš kaimyninių sostinės rajonų, o pastaruoju metu ir tolesnių vietovių, literatų eilės, kai Vilniaus 700-metų jubiliejui pašvęstas XXI-asis poezijos pavasaris, jau turi tokiems renginiams pagal eilę skirtą 18-ąjį leidinį, kuriuos sudarant, nesigilinama, kokia juose patikėtos viešinti kūrybos išliekamoji vertė. Džiaugiamasi kiekvienu posmu, eilute. Laikantis senovinio poezijos kulties paaiškinimo, kai eiliuojantis žmogus prilyginamas dieviško srauto perdavėjui, galima manyti, kad tai jį pakylėjančio kurti ir pasitikėjimo savo tveriančiomis galiomis rezultatas. Iš dalies galima sutikti, kad reikia ir savotiško pamišimo, norint kūrybiškai atsiverti, apsinuoginti, atsikratyti kasdienybėje susikaupusio savistabos emocinio ir apmąstymų krūvio, norint pasidalinti sielos nuojautomis, gyvenimo prasmės įžvalgomis, amžinosiomis vertybėmis, patikrintomis tiesomis. O tai labai svarbu įamžinti ir plačiau paskleisti, kad kuklesnių, nesiekusių arba siekusių pripažinimo kūryba neliktų dūlėti stalčiuje ar kompiuterio atmintyje. Pastaruoju metu pasitarnauja virtualūs leidiniai, tinkantys platesnei jų kūrybos sklaidai. Deja, toks viešinimo būdas negarantuoja amžinesnio išsaugojimo nei užrašytas ir skleidžiamas popieriuje. Padidėjus tradicinės leidybos kaštams, ypač po visuotinos 2008 metų finansinės krizės, po 2014-ųjų maratoniam poezijos pavasariui parengto tradicinio leidinio, vėliau jų spausdinimo popieriuje atsisakyta. 2015 ir 2016 metų pavasariams almanachai nepasirodė. Tačiau retrospektyviai jiems skirtos eilės buvo publikuotos perėjus prie kompiuterinio jų parengimo ir sklaidos. Jos įtrauktos į virtualų 2017 metų poezijos pavasario leidinį. Atsivėrė didesnės apimties su spalvotomis iliustracijomis ir spalvingesniu jų apipavidalinimu almanachų sukūrimo galimybės. Nuo 2017 metų pilaitiški poezijos pavasarių leidiniai jau virtualūs. Jie pasirodo pdf pavidalu ir viešinami Pilaitės bendruomenės svetainėje, taip pat jie ir jų įrašai kompaktinėse plokštelėse (CD) perduodami atvirai prieigai ir amžinam saugojimui į Nacionalinę Martyno Mažvydo biblioteką kaip privalomasis egzempliorius. Jų informacija patenka





į bibliografines duomenų bazes. Almanachu apdovanojami bendraautorai, aktyviausi tokių švenčių dalyviai. Juose aptinkama ir profesionaliosios grožinio žodžio gildijos atstovų posmų. Tai motyvuoja poetinio žodžio autorius pastoviau kurti. Pasitaiko, kad jie ir patys pateikia iliustracijų savo kūrybai įprasminti, pagyvinti. Kartais jomis almanachus labdaringai paremia ir profesionalūs menininkai. Menišku iliustracijų sulaukiama ir iš Pilaitėje veikiančių mokyklų. Kol mokiniai nebuvo taip ženkliai įsitraukę į socialinius tinklus ir įnykę į kompiuterinius žaidimus, nemažai ir jų žodinės kūrybos patekdavo į pilaitiškus almanachus. Šiuo metu moksleivių eilių, ypač keičiantis literatūros mokytojams, beveik nebesulaukiama. Nors savo mokyklų tinklalapiuose pasirodo vienas kitas jų eilėraščių. Paminėtina Martyno Mažvydo progimnazijos per kovidą, 2020 metais, mokytojų iniciatyva gimusi ir išleista jų posmų, miniatiūrų, pasakų, legendų popierinė knygelė „Pilaitės vėjo malūnas“.

Pilaitėje 2022 metais duris atvėrusioje ir Lietuvoje laikomoje pačioje moderniausioje gimnazijoje turėtų nusileisti 2023-ųjų metų 59-ojo Tarptautinio poezijos pavasario paukštė, dalyvaujant svarbiausiam šios šventės ir Maironio premijos laureatui – poetui Juliiui Kelerui – ir poetui, mąstytojui Liutaurui Degėsiui. Tai uždaras renginys dėl ribojamo patekimo į šią ugdymo įstaigą, bet džiuginantis įvykis. Teikia vilčių, jog oficialioji Tarptautinio poezijos pavasario paukštė dažniau lankysis Pilaitėje. Jos kraitelėje numatyti 132 renginiai. Dalis jų, jei tiesiogiai ne transliuojami, tai vėliau paskleidžiami jų vaizdo įrašai internete: <https://www.facebook.com/rasytojklubas/>. Neoficialioji Pilaitės poezijos paukštė gegužės 20 d. jau 21-ąją kartą išskleis savo sparnus Pilaitėje ir nutupdama 4-tą kartą senovės dvarvietėje, snape laikys kompaktinėje plokštelėje 18-ąją almanachą su 38 bendraautorais ir 30-ies moksleivių iliustracijomis, kuriuose labai daug Vilniaus vaizdų ir paukščių.

Rengiant XXI-ąją pilaitišką poezijos pavasarį **dėkojame** Pilaitės gimnazijos mokytojoms lituanistėms Andželikai Aleksandravičiūtei, kuri dar būdama moksleive, patikėdavo savo eiles pilaitiškiems poezijos pavasarių leidiniams ir jas tokiose šventėse skaitydavo, ir Ingai Razulevičiūtei už pagalbą jų moksleivėms pristatyti savo kūrybą almanache, o dailės mokytojai Liucina Kot už jos mokinių iliustracijas su paukščiais. Be Martyno Mažvydo progimnazijos pradinių klasių mokytojos Daivos Diržauskienės ir dailės mokytojos Mildos Tverkutės pagalbos leidinys nebūtų toks spalvingas ir gyvastingas. Jų mokinių sukurtuose paveikslėliuose Gedimino bokštas ir jo susapnuotas Geležinis Vilkas. Šį almanachą pagyvina ir pačių poezijos kūrėjų nuotraukos su gamtos vaizdais. Viršelį nuotaikingai puošia pilaitiškės bardės ir keramikės Vandos Sakalauskienės šiam poezijos pavasariui sukurta vilkiuko – būsimo Pilaitės valdų sergėtojo, apsigyvenusio ant jo piliakalnio, – skulptūrėlė. Viliamasi, kad jis užaugs iki neprastesnio nei valdovo Gedimino – Vilniaus įkūrėjo – susapnuoto Geležinio ar kito tvirto metalo Vilko. Tad šlovingas vardas apie Pilaitę plis ne tik Vilniuje, jos apylinkėse, bet ir plačiai už jos ribų.

**Dėkojame** visiems atsiuntusiems savo kūrybą XXI-ajam Pilaitės poezijos pavasariui

**„Manasis Vilnius –miestas Gedimino“.**

\*

VISI PILAITĖS POEZIJOS PAVASARIAMS SKIRTI LEIDINIAI VIEŠAI PRIEINAMI INTERNETE:  
[HTTP://WWW.PILAITESBENDRUOMENE.LT/PILAITES\\_GIESMININKAI.HTML](http://www.pilaitesbendruomene.lt/pilaites_giesmininkai.html).

*Pilaitės kronikininkė dr. Angelė Šarlauskienė*



\*

### Vietoje epigrafo



Senelis Vilnius – miestas Gedimino, –  
    Užsimezga įkyri mintis:  
Ar savo paslaptis gerai jis žino? –  
    Nesusilpnėjusi Senelio atmintis?  
    Kur Lizdeika prie jo priėjo?  
Ką jam tada į ausį pašnabždėjo? –  
    Atsakymai aplankė net keli:  
Žynys paaiškino jam sapną paryčiui regėta,  
    Patiestą ant Brėkšmos plačių delnų.  
    Sužinojo valdovas Gediminas,  
Kurioje vietoje iškilti turi jo tvirta pilis.  
    Suprato savo misiją žvaigždėtą:  
Tas miestas stos ant septynių kalvų.  
Statys tą miestą Dvasios aristokratai,  
    Sulėkė iš atokiausių pašalių.  
    Gims jo miesto atspindžiai  
    Iš dieviško minčių sietyno  
Su žemaitiškais smūtkeliais prie langų,



Su dzūkiškais kašeliais riešutų,  
Aukštaitės pilna rietimų seklyčia,  
Su dausomis karingų jotvingių dainų,  
Sūduvės įmantriaisiais siuviniais dabintas  
Senelio Gedimino Vilniaus miestas švinta,  
Sukurptas iš giliausių jo sapnų...  
Ir tu stovėsi Bokštan atsigręžęs,  
Tai griausi, tai statysi vėl.  
Nebus jis tau beviltiškas muliažas –  
Senelio Gedimino Vilnius kurtas vėl ir vėl  
Su Geležinio Vilko iškauktom ir  
Vis dar spindinčiomis rasose žvaigždėm.  
Praplauks jomis Mindaugo katedra.  
Bažnyčių daug jomis praplauks.  
Prie jų užgims baltiškoji seklyčia, –  
Ji kantrai atgimstančių protėvių lauks.  
Dabins save pintaisiais sodais.  
Prikarpys paukščių giedoti ant langų.  
Žiūrės, svajos ilgai ir godžiai lauks  
Savojo laiko atplaukiant  
Ant tikėjimui pakylėjančios  
Vilijos bangų.  
Įsės į luotą, – mėgins prasiblaškyti.  
Ieškos kur gali dar vieną amžių  
Laukimui pastatyti.  
Tada laukimu bus soti.  
Galės išbaltintos staltiesės raštais  
Užsėti miestą iki pat dangaus.  
Tada Senelis Vilnius susimąstė:  
„Ar verta buvo miestą pastatyti čia, –  
Tokiais keistais simboliais  
Paženklinti Didžiosios Lietuvos kraštą,  
Ir kaukiantį prie jo Geležinį Vilką patupdyti?  
Juk nestatytų miesto pergalėm sutverto,  
Jei kauktų vilkas, virtęs šunimi? “  
*Nežinomas Pilaitės giesmininkas*



\*

**MOKINIŲ  
KŪRYBA**







**Enrieta CICĖNAITĖ**

**Vilniaus Antakalnio gimnazija /18 metų /**

*Rašymas – lyg kvėpavimas. Gyvenimo be jo įsivaizduoti negalėčiau.  
Jau vaikystėje pradėjau rašyti istorijas, o vėliau ir poeziją bei dainas.  
Literatūros pamokose susipažinau su Vytauto Mačernio kūryba,  
kuri ir paklojo mano kelią į platųjį poezijos pasaulį. Kai nerašau,  
mėgstu skaityti, groti ir piešti, taip pat domiuosi biologija ir filosofija.*

**Šis eilėraštis ne apie tave**

Aš – matinis objektas veidrodžių salėje  
Vienintelis kūnas, kuris ne atspindys  
Pamestas žvilgsniuose, kurių nėra  
Žvilgsnyje viename, kuris pjausto  
Pavienias kūno dalis, ir teisia.

Aš buvau šaltinis regėjimo šioje kameroje  
Šokėjas lūžusiomis kojomis –  
Bet kai nėra su kuo pasilyginti,  
Ir nevykęs žingsnis didesnis už nebūtą.

Kai išėjau į tą platųjį pasaulį,  
Vaidinau tikrai rolę mažą  
Ne pagrindinę ir ne gražią.  
Mano gyvenimas, kaip aš jį praminiau  
Buvo romus it sapnas.

Ir vieną dieną aš sutikau tikrą žmogų.  
Tas asmuo kalbėjo ne monologais,  
O dialogais; jo atsakymai neatspėjami.  
Bet keisčiausia tai, kad visi pokalbiai esami –  
Kai kiti pamiršdavo jau kitą dieną, kas būta  
Jis prisimindavo viską.

Buvo sunku pajusti tą *deja vu*  
Tą pasikartojimą rankų mostų ir išleistų garsų  
Nes jis atsiminė, lyg visa tai būtų tikrovė  
Ar jo paties gerovė –  
Ir kai bandydavau atspėti atsakymą jau išartą  
Jis tik pakartodavo lyg žinąs mano žaidimą.



Tas žmogus buvo tikras  
Ir pamažu ir aš pradėjau tikėti tikrove.  
Kasdien turėjau išmokti žodžius ir  
Įsijausti į savo rolę, bet dabar  
Kažkas yra, ne tik aš –  
Tikras!

### **Cenzūrinis žodis**

Pamažu pripranti prie šypsenos  
Ir ji įsikuria tavo veide, lyg ten priklausytų.  
Ji nebe tokia svetima tavo būčiai  
O ir pats džiaugsmas tampa ilgalaikiu svečiu  
Kasdien pajauštų emocijų sąrašė.

Kažkaip ta geltona saulės šviesa  
Nebenudegina odos, o ją glosto švelniai  
Ir rytojus meiliai glosto plaukus, kad atmestum  
Paklodę, sunkią nuo vakarykščio miego  
Ir atsibudęs žengtum į naują dieną.

Kaip būna nuostabu, kai tos pievos  
Žalios lyg sapne! Kai gėlės įgauna kvapą,  
O visas pasaulis išsineria iš juodo balto kiauto  
Ir pademonstruoja vaivorykštės paletę!  
Lyg sapnas... atsibundi...

Ir prie to pripranti. Žmogus tik įpročių būtybė.  
Argi nuostabu, kad šitas džiaugsmas tampa rutina?  
Džiaugtis, laukti, šypsotis – ir tai jau tampa blanku.



Mirkтели ir vėl atsirandi pradžioje, liūdesio iščiose  
Kur visa tai prasidėjo.  
Lyg visą gyvenimą bėgu apskritimu  
Kaip šuo, bandydama sugauti savo uodegą.  
Juk tai smagu. Bent iš pradžių.

### Mėnulis

Pirma fazė. Trisdešimt penkios minutės.  
Dabar vėjo bangos bučiuoja žolelių kojeles.  
Gal nebūtų taip šalta, jei akys nebūtų langai į sielą  
Taip šilta, kai aplink rainelę balta.

Aš tave matau ir visai nerūpi  
Kur – kalnai nejuda ir negali užstoti saulės  
Stiklai sulaiko šviesą, nors tu gali matyti  
Visus, kurie pasaulyje žmogaus išmąstyti.

Antra fazė. Dabar gal jau pažįsti  
Nebesumaišytum tembro su balsu  
Paukštis ar puokštelė, viskas dovana  
Čiulba ar tyli, vis tiek tai netiesa.

Trečia? Kai pirma mėgavaisi, dabar jau skubi  
Ieškai, ieškai, kambariuose tapetus skuti  
Nuoga aplinka, nes ir pas tave širdis akla  
Po kiek laiko tavo užuojauta jau sklidina.





Aš moku skęsti, o tu moki dusti  
Kai laikas pasiduoti, nė vieno iš mūsų neišliks  
Instinktas ta gyvybė, todėl tau ir rūpi  
Neturi pasirinkimo, būti ar nebūti.

Ketvirta fazė. Pasimesk.  
Neberūpi tau jau aš. Bet ir tu nebe  
Su padidinamuoju stiklu savo širdies ieškau  
Meilė su tokia aistra, aš nebeišlikau  
Viskas, kas mano paliesta, tą ir pražudau.



**Angelė JONAITYTĖ**

**Prisistatymas:**

*Vėl lyja po langais,  
Balandžiai snapeliais beldžiasi, –  
Nuo jų gudu.  
Gaidelis gieda ankstų rytą atsikėlęs.  
Jo sapno spalvos byra pro akis.  
Esu aš Dievo mažas kūdikėlis.  
Mane apgaubus saugo aukso pilnatis.  
Norėtuši visas žvaigždes susemti –  
Jų sidabru užpildyti savąsias rankutes –  
Dabar užantyje pasaulio margos spalvos.  
Pavasaris jomis mane šiltai užspęs.*



### **Vilnius ir dar kartą Vilnius**

Skaitau aš apie Vilnių ir galvoju:  
„Koks šventas miestas man esi.  
Uždegęs šviesą į gėlių altorių,  
Kasdieną jį man eilėm kuri!  
Jomis praeina liūdesys lyg sapnas.  
Praeina proza žodžiais pasvertais.  
Praeinu ir aš kaip kūdikis  
Be išankstinių raštų  
Su savo supratimais diviniais!“  
Matau aš Vilnių, – apie jį galvoju:  
„Esu., buvau... aš jo verta?  
Kiek vertas jis manęs?  
Dabar jame tvirtai ant savo kojų stoviu.  
Kai nestovėsiu aš, –  
Stovės jame manoji praeitis šventa“.







**Ciklas „Pasivažinėjimas savos būties kalneliais“ :**

Ilgai vaikščiojau vidiniais savo kosmoso takais.  
Kartą pasiekiau išorinio kosmoso platybę.  
Pradingo mano nuosavi takai.  
Pradingo „Aš“ ir atsirado „Tu“.  
Kai susiliejome į „Mes“,  
Neliko nieko, – net tylos,  
Jokios spalvos ir jokio supratimo!  
Džiaugiamės prisišauktos sąmonės kitu kampu,  
Kaip gera būti už savo mažumos pajautimu!  
Būti su savo mažumu!

---

Jei gėlė – moteris  
Negaus riteriško dėmesio,  
Ji nuvys pakrašty,  
Ji žydės neilgai.  
Jos kvapai tiek trumpi,  
Kaip ir jos pačios pasitikėjimas  
Savuoju moteriškumu!

---

Poezijos tau raštą aš nešu.  
Reikėtų laiko atsidėjus paskaityti!  
Pajusti mano ilgesį savu,  
Savim širdies kamputyje  
Gali jo veidą pamatyti.  
Antraip, sušals poezijos šalis!  
Numirs iš bado meile nemaitinta!  
Nudryš trapios poezijos skliautai,



Pavargusiais pečiais laikyti.  
Poeziją vaivorykštėm nešu,  
Tikrom – lietaus ugnim sulytom,  
Pati poezijoje dangumi esu,  
Ji man – gyvenimo naktis ir rytas!

---



Išlipk iš knygų:  
Iš šviesos – tamsos,  
Ir savimi gyvenki!  
Surask savy daugiau drąsos!  
Iki dugno tu save giliai išsemki!

---



O Dieve, praradau ramybę –  
Socialiniai tinklai į sielą brukas  
Ir kuria džiaugsmo regimybę,  
Nors dar esi miegantis oloj barsukas.  
Žiema neskuba išbildėti –  
Neišsirangysi apsisukti, –  
Nėra su kuo tau dar šnekėtis, –  
Dar storas patalas ilgos žiemos!

-----

Su manimi numiršta istorija.  
Su manimi numiršta atmintis.  
Galvojate, – esate menka mano auditorija.  
Ne, – jūs mano garbinga šalis!

-----

Man norisi poezijos!  
Man norisi žiedų!  
Man norisi iliuzijų –  
Šiandieną vėl skrendu!  
Pati jas dovanojausi.  
Pati jomis džiaugiausiu.  
Pakilusi žegnojausiu  
Į savo ramią ausį.  
Jei nori, – patikėsi!  
Jei myli, – prisiglausi!  
Ištiesi iliuzijų sparnus, –  
Kosmose save žvaigždėm išausi!

-----

Visi mes turime balsus  
Ir juos pateikiame, jei reikia:  
Nudailintus, saldžius, minkštus, –  
Jei jų pasiekti norams reikia!

-----



Su savo kamanom,  
Su savo samanom  
Ištirpstanti žvaigždžių šviesa.  
Kūnelyje laiminga pasaga  
Su pakylėjančia dangaus rasa!

---

Kažkas eilėrašį sukūrė,  
Kažkas ir pasaka paseks,  
Klausysis jų savo širdim  
Kol laikas jos dūžių  
Iš krūtinės Dangiškuoju samčiu  
Neišsems.

---

Stebuklą laukas tas žmogus.  
Iš kūno... pelenų...  
O būtų jis dar nuostabus  
Be savo nuodėmių!

---

Su žodžiais brendame į tylą,  
O ji bekraitė.  
Ji nuoga.  
Savąja būtimi prabyla.  
Būtis tada – brangi šneka.  
Pasako, kur esi atėjęs,  
Ir kur anksčiau tu pats buvai.  
Dabar tu pats savęs sėjėjas.  
Dabar tu pats savim tapai.

---





Poetas – tai šauklis į kovą kilti!  
Kilti! Ir nieko nenuvilti!  
Nei savęs, nei kitų neraminti,  
Pagauti iš širdžių neramią mintį,  
Garsais, suprantamais visiems, ją surakinti  
Ir save tiesų pasaulyje  
Visiems matant ir girdint viešai išdaiginti.

---

Aš tavęs neturiu,  
Tu manęs neturi,  
Niekas šioje žemėje  
Nieko neturi.  
Ir neturėdamas nieko,  
Čia gyveni,  
Vėjams atrakinęs ilgą liežuvį!  
Užuodžiau kvapą: geltoną ir žalią.  
Pavasaris taip gali kvepėti.  
Apsėti viltimi laikai, –  
Džiaugsmų akėčiomis apkerėti.

---

Yra labai šlykščių žmonių, –  
Turėtumei žinoti.  
Išlįs ramiai iš po kelmų,  
Ir jie giliai dvasia kuproti.  
Kalbės: „Gyvenimus valdau,  
Priremdamas savom akėčiom,  
Užspiečiu sielas kylančių žmonių, –  
Remiu prie sienos smailiu skėčiu.  
Kitaip gyventi negaliu,  
Iškėlęs aš save aukščiau visų šalių piliečių!“  
Yra labai šlykščių žmonių,  
Kai juos savu gyvenimu paliečiu!

---



Suvalgėte visą mano laiko dieną –  
Neliko laimei valandos.  
Dabar apglėbsiu mėnesieną,  
Pakilsiu ant kitos bangos.

---

Ar gali būti kas svarbiau  
Už debesis, žmones, paukščius?  
Ar galėtum be jų keliauti aukščiau?  
Ar užtektų savo noru pralenkti kitus:  
Paukščius, žmones, debesis?  
Ar pats leistum juos save pralenkti?  
Ar galėtum stovėti ir nieko neveikti:  
Nei su savimi, nei su supančiu pasauliu?

---

Kokią rolę pasirinksi?  
Kuo mes būsimė?  
Kuo gyvensime?  
Ar gyvendami ištersime  
Savo žingsnius kanonadų butyje?  
Scenas keisime kaip pirštines  
Su bedvasių atmaina.

---

Guliu,  
Mąstau,  
Vėl nusileidžiu ant žemės,  
Galvoju: „Kur žmonijos pradžia ir pabaiga?“  
Gera mąstyti gulint.  
Atsistojus, mąstyti apie trivialius žemės reikalus  
Nėra kada.  
Reikia stovėti!

---



Širdele, mieloji širdele!  
Ar išeisiu į savąjį kelią?!  
Platų, saulėtą, miglotą,  
Kad kūno šešėlis man jo neužstotų?!

---

Daug nuodėmių aš turiu.  
Daug nuodėmių aš turėjau.  
Būčiau išsivertusi aš be jų.  
Jei ne su rūgščiais ir saldžiais obuoliais  
Adomo ir Ievos plačioji alėja!

---

Parašykite nors vieną eilėraštį,  
Kad jis būtų iš jūsų širdies.  
Atkreiptų į save ir keisčiausio nihilisto dėmesį  
Ir sukrėstų jį iki pačios sielos gelmės.  
Tada suprasite, kiek jis kainuoja.  
Kiek atsivėręs jam būti turi.  
Neužtenka su žvaigždėm skaisčios mėnesienos.  
Būties patirtis iki kulnų ir  
Iki Sahasaros turi būti gili, – oi gili.

---

Ramybėje sėdžiu –  
Tyliau.  
Ramybę savo branginu.  
Išsituštinsiu ir būsiu laiminga  
Su pažadais ir be pažadų!  
Už lango dieviškai sninga.  
Tarp snaigių ir savo veidą atrandu.



Laiminga!  
Galiu save ir savo plaukus  
Paversti mylinčia žeme.

---

Po langu čiulba  
Paukščių mokykla.  
Nors sodai dar slidžiu ledu dabinti,  
Švinta gyvenimas ramus mieste –  
Su žmonėmis, gyvūnais ir gėlėmis,  
Žvaigždėmis sužibančiomis vėlyvą naktį.

---

Graži pavasario diena,  
Nutildžiusi mane ir užkabinusi spyną.  
Esu vėl su savim giliai viena,  
Skanaujanti savo meilės taure tikro vyno.  
Gurkšnelis pirmas atveria akis, –  
Plačiau pasaulis mūsų pasimato.  
Antrasis gurkšnis uždeda sparnus, –  
Visata ant delnų, – siela visatą mato.  
Gurkšnelį trečią palieku draugams,  
Kad jie ir mano pasakas matytų.  
Gyventų kartais ir jomis,  
Ir kalbančias krūtinėje žvaigždes vaikytų!

---

Močiute, balta skarele!  
Prieik, aš tave išbučiuosiu.  
Priglausiu prie širdies karštai,  
Eiles šiltas tau atiduosiu.  
Vėl pasijusi tu jauna, –  
Brendi per pavasarinę aukso pievą,



Tokia lengva – brandi, –  
Žiemos naktis su mėnesiena!  
Šalikelėj tavi vaikai, pamiršę savo mamą, –  
Jų akyse kiti miškai, –  
Toli jie stato savo namą!

---

Aplink keliauju – nieko nežinau.  
Kur aš sustosiu? Kur kelią pamatysiu?  
Ar pakils man akyse saulė aukščiau?  
Ar aš stovėsiu vietoje?  
O gal burnot pragysiu?  
Kokia prasmė matyti takelius,  
Subėgančius į vieną drumstą kelią?  
Ir vėl keliauk, – keliaut ratu,  
Sugrįžtant į mažų vaikų apspurusį darželį.

---

Kai miega ledo gėlės po sniegu  
Ir krebžda jų lapeliai gyvenimui sukurti,  
Tarp jų ir aš gyvenimą kuriu,  
Ir jis dar viena manos būties sekundė.  
Kristalai laužo sniego dureles,  
Atsiveria plačiau dangaus portalai,  
Vedžioju žvilgsniu aš auksines žuveles,  
Po jų namus basa širdim lekioju.  
Ar kas suras takus sušalusiom gėlėm išbristi  
Iš bedugnių Arkties sniegynų?  
Priglaus šiltai prie savo žvilgsnių ašutinių.  
Pagirdys sielos vyneliu,  
Savąja meile gėleles sušildys?  
Ir jos žydės karštai po sniegu, po ledu,  
Pavasario žiedai širdis užtvindys,  
Nesulaukę jo polaidžio ir jų grįžimo į gyvenimą,  
Dar vienas pavasaris ir jo sušalęs vingis



Išpuoš žvaigždėm tvirtai užsandarintus  
Daugiabučio langus tavo širdyje.

-----  
Tavyje pradėjau ieškoti blogybės pėdsakų.  
Kenčiu, kai juos tavyje surandu.  
O gal tai aš? – Ne tu?  
Bet kaip įrodyti sau:  
„Blogybės pėdsakų savyje nerandu?  
Ne tas gal žiburys kairėje rankoje?  
Sugriuvęs vyzdys dešinėje akyje?  
Širdis į vidurį pasislinkusi?“

*Post scriptum:*

Verifikavimo procesas ilgam įstrigo  
Ties Blogybių ir Gėrybių pusiausvyros tašku.  
Ten man nešalta ir nešilta, –  
Didysis pasiekimas?!  
Ar visiškas abejingumas su mutriniais akiniais  
Ant nosies savo pakraščio ilgiausio?!

-----  
Gerieji žmonės!  
Siunčiu jums gerąją žinią!  
Paklausykite išsižioję,  
Tikros tiesos nepažinę.  
Tu – mano meilė!  
Tu – mano saulė!  
Tu – mano skausmas!  
Tu – mano šalis!  
Tu – dovana ir našta pasauliui!  
Tu – jo serganti ir sveikstanti dalis!  
Tau patikėsiu savąją dalį!  
Tai neatsikratymas sava našta!  
Ji mano būtis.  
Taip reiškiasi visata, –





Žmonijos pilnatis!  
Pasenstame, kai raukšlės atsiranda  
Nuleistuose paakiuose  
Ir senstančioje širdyje  
Priblėsta vilties dūžiai, –  
Prasilenkiame su dangaus tiesa.  
*P.S.* Dėkoju Dieve tau  
Už tavo našta, –  
Už charizmatiką, – seksualumą,  
Masėms patinkantį  
Kalbėjimo standų melo raštą,  
Užgimusį turėti viską sau politiko širdy,  
Įsirašys į žemiškas gelmes ugniniai žodžiai, –  
Sakralūs perėjimai – atgimstančios tiesos žiedai,  
Savaime neišsiplaunantys laiko metraščiuose  
Be šarminio muilo, –  
Liks juose savęs gedėti amžinai!

-----

Iš ko susideda žmogaus pasaulis? –  
Iš dienų gėlėtų,  
Iš naktų žvaigždėtų.  
Dienomis jis gyvena.  
Naktimis jis numiršta.  
Rytais keliasi.  
Toks jo sielos gyvenimas.  
Tokia jo kūno mirtis.  
Dvasia žmogui nepriklauso.  
Nelaimingas ir neturtingas žmogus,  
Norintys turėti daugiau nei gali!

-----



Mano takai – tavo takai,  
Mano širdis – tavo širdis.  
Ką savo rankoje tvirtai laikai, –  
Tas manyje audra pasklis!

---

Dievas man teisėjas manyje,  
Ir many daugiau kitų nebus.  
Saulė šviečia skaisčiai danguje,  
Manyje gyvena švintantis žmogus!

---

O saule!  
O taiki šviesa!  
Sulydanti mane į debesį!  
Ir vėl lietaus sunki našta  
Savaisiais supratimais,  
Pabyrančiais rytais narsa,  
O vakarais – tylėjimu...  
Ir taip esu tavy visa  
Su savo neramiu tikėjimu.

---

Nusipieški iš ryto sau veidą gražų.  
Leiski kitiems gėrėtis  
Tavo išskirtiniu menu:  
Avangardiniu – nepakartojamu,  
Tik tavo rankoms atpažįstamą  
Antakius tapant blakstienų tušu.  
Stropiai išlenkti rožiniai lūpų apvadai, –  
Bučiuoti norisi juos per atstumą.  
Nutrinki savo nusipieštą veidą vakarais,  
Ir gulkis į natūralumu kvepianti sapnų dūmą.  
Būsi ir tokia sau graži.



Būsi graži ir tokia tavimi iš aukštai  
Grožėsis rytmečio žvaigždės  
Prie tavo guolio palinkusios šiltai...

---

Kiek šizofrenijos?!  
Kiek išsiblašymo  
Žmogaus gyvenime?!  
Užsėdęs pailsėti ant kelmelio krašto,  
Jis pergaltvos svaigios būties kelius.  
Prašys nužengti į save švenčiausiai dvasiai,  
Išsivanojęs vyno kūdrose ir viskio bačkose.  
Švenčiausios dvasios nesulauks,  
Užstatęs savo sielą  
Pagiringose dausose!

---

Jausmų aš mergaitė.  
Jausmų aš pilis.  
Niekas šioje žemėje nežino,  
Kokia mano mylinti širdis.

---

Meilės bijojau, –  
Jos pančių ugningų.  
Man laisvė – Didžiausia paguoda nakty.  
Be jos vabalėliu ant žemės ropoju, –  
Sparnai nuleisti  
Ir galva nuleista.  
Ugnis nesudegins, –  
Jos truks aukščiau kilti.



Matyti iš dangaus plačiuosius Laisvės kelius.  
Geriau man meilės išvis nepatirti, –  
Be meilės gyvena Laisvas žmogus!  
Su meile jis eina būriu per pasaulį.  
Dažniausiai vien ratais žingsniuoja būrys,  
Ir semiasi saulės, ilgiau į ją žiūrint,  
Apnyksta ir jį nuobodus sūkurys.

---

Priminki man, Dievuli, apie save.  
Ne skausmu širdy didžiuoju,  
O gyvo džiaugsmo srovele,  
Ir vėl aš savo sieloje.  
Džiaugsmus dainuoju!

---

Kas nors paklaustų,  
Ar širdis gyva,  
Jei nemaitinama eilėm poetų? –  
Atsakymas:  
Krūtinėje plaka svetima,  
Jei kas ir visą margą pasaulį  
Sielai žvilgsniu pažadėtų?!  
Nesužydės kvapniaisiais jazminais.  
Nesuvibruos skaidriaisiais deimantais.  
Kamputyje tylės, – nesuoks,  
Likimą savo apdūmos su vėtromis.  
Nebus širdis eilėm gyva? –  
Gulės ji žemėj negyva.

---

Nesenkite, žmonės, širdimi!  
Sielomis nesenkite!  
Lai kūnas sensta mirtimi! –  
Jūs amžinai gyvenkite!

---



Kur aš buvau?! Kur aš esu?!  
Koks stebuklingas mano kelias?!  
Šimtai ir tūkstančiai žvaigždžių  
Į mane spiečiais kelias!

---

Skriski..., skriski karvelėli!  
Lėki..., lėki mažutėli!  
Į savo šalelę...  
Rasi..., rasi..., baltutėli,  
Margus..., margus... marškinėlius  
Ir gaivų upelį:  
Atsigerti vandenėlio,  
Atsigerti, raibolėli, ir aukštai pakilki,  
Pamatysi sakalėlį, ir tu jį pavyki!

---

O mergaitės balsu vėl dainuoja.  
Ar galėtų mergaitės nestaugti?  
Jos vilkėmis miškuose vėl lekioja, –  
Gaudo seną pramotę Paukštę.  
Apkabintų viltim, jei pagautų.  
Nereikėtų joms vilkėm klajoti.  
Gatvėm vaikščių ramios ir sočios.  
Spalvoti sapnai joms po kojomis  
Trinkeles nuolankiai laimei klotų!

---

Padovanokite man meilę, brangieji!  
Aš soduose – soduose, kurie nežydi, –  
Nežino žydėjimo prasmės.  
Žiedai nuvysta, – patręšia žemę.  
Tarsi niekada nebuvo žydinčiais sodais!  
Paklauskite, kodėl ir aš jais domiuosi? –  
Atsakysiu: tai – iš smalsumo.  
Koks aš tada žmogus be žmogiško sodininkų patyrimo?  
Žydėjimo patyrimas – būtina žmogiškumo sąlyga.  
O ar sodas gali prižiūrimas nežydėti?

---



Tavo būsenos – gražios, Mergaite.  
Gyveni tu jomis dienomis.  
Naktimis kaip žvaigždelė rami ir bekraitė  
Nuplasnoji švariom dausomis.  
Kelias lieka po tavo šėlimo.  
Nevalai skepetaite tu jo.  
Palieki nuvalyti likimui,  
Kaip geradarei iš savo dainos.  
Ji skambi be patrankų, petardų, –  
Iš krūtinės dangaus neramios.  
Tavo būsenos – gražios, Mergaite,  
Aplink dieną drugeliais lekios.

---

Poetams reikia įkvėpimo.  
Jiems reikia meilės didelės.  
Kur rasti jį, – širdis nežino,  
Kas jį surasti jiems padės?!  
Takelis, tekantis už lango,  
Vaškuojantis plačius laukus?  
Ar kalvos su balta viršūne  
Vilioja kopti pas tikrus draugus?  
Ar vėjas daužantis krūtinę,  
Kai pamesti draugų laiškai,  
Už pinigus įkeista brangi tėvynė, –  
Aplinkui vien pilki sargai?!

---

Išpuošiu žemę ir erdves dažais,  
Savo kvailybėm ir žmogaus didybėm,  
Kas panorės, tas jomis lengvai praeis  
Su šunimi? Su šautuvu? Ar kastuvu?  
O gal su Imanuelio Kanto švytinčiom žvaigždėm,  
Prieš kelis šviesmečius ant tavo delno  
unkiais pamąstymais prikaltom?!

---





Čia niekada nebuvo gilesnio pasažo.  
Nebuvo ugningo ant kampo vintažo, –  
Buvo paprasčiau stovėti užplaukus  
Ant amžių senos seklumos.  
Išprotėjusios patrankos istoriją rašo  
Ant žmonių veidų...  
Ant sienų namų...  
Čia niekada nebuvo aukštesnių vitražų,  
Ir buvo visiems dėl to nuobodu!  
Bayraktarai nuplaus skausmo žymę praskridę  
Virš nematomiausių debesų,  
Pažinsime žynių didybę,  
Mums pasidarys išties baisu.  
Nebedundėsime amžiais savo laiko raketa,  
Krebždėsime sraigute, likusia gyva ant pietų stalo.  
Keliausime įprastu žmonių taku  
Ir džiaugsimės visi kartu  
Sava gilia bryde po karo, kaip po maro,  
Su draugiškais troškimais ir be jų.  
Nežinosime, kas žemėje visiems nutiks,  
Ieškant pigios laimės su žemiškais paklydimais.  
Karpome užaugusius nagus,  
Save ilgai rankomis šukuojame,  
Stovime eilėje svečiais  
Prie dykai dalinamo likimo.  
**P. S.** Čia niekada nebus trumpo pasažo.  
Visi jie ilgi, – iki pat debesų.  
Nevaidinkim daugiau, kad mes karo nebijom!  
Nebijom bombų, – skeveldrų balsų!

---



Angele Sarge, man numeski plunksną.  
Balta... balta... plunksną – mėlyno dangaus.  
Kad pajusčiau žemę  
Ir sparnais pakilčiau, –  
Pamatyčiau žemę aš spalvom žmogaus.  
Man norėtųs kilti, – žmones apkabinti  
Ir priglausti žmones prie visų dangaus.  
Angele Sarge, man paduoti ranką  
Balta... balta... ranką kylančio žmogaus.

\*



**Aistė MALDŽIUKAITĖ**



**Pilaitės gimnazija, II klasė**

*Domiuosi žmonių psichologija ir jausmais. Laisvalaikiu rašau eilėraščius, kurie gimsta iš praeities bei noro atskleisti dalelę savęs.*



### Nei pradžia, nei pabaiga

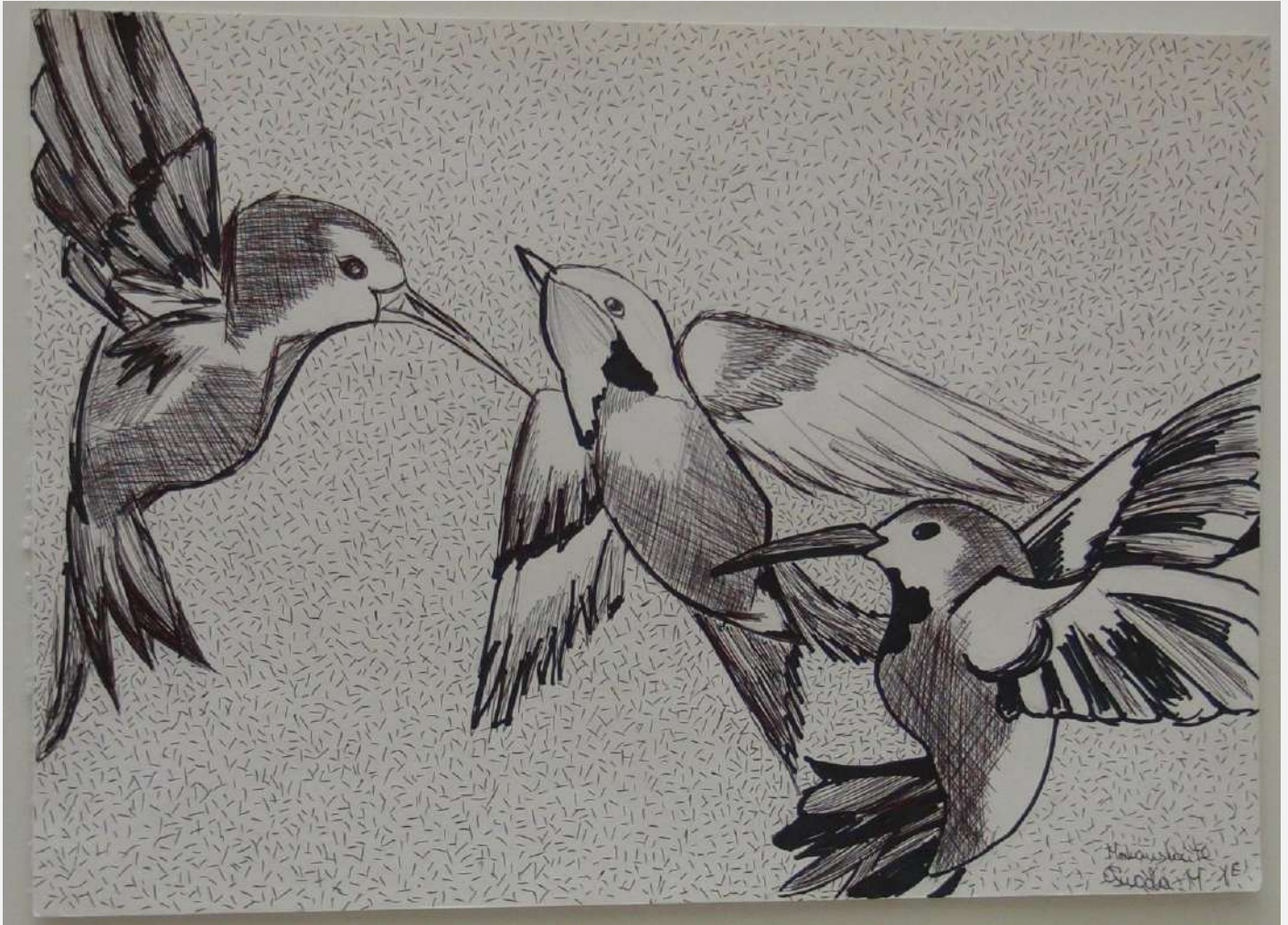
Tave praradau,  
Bet save suradau...  
Tavo sielą susigražinau,  
Bet save palikau...

Tu lyg sapnas,  
Lyg pasibaigusi kelionė,  
Kur nėra pradžios,  
Nei pabaigos...

Norėčiau sapne pasilikti,  
Atrasti tave iš naujo, bet...  
Tu kaip pasibaigusi kelionė,  
Nebesugrįši.

Sapnas pasibaigė,  
Atsibudau.

O kur tie mūsų meilės metai slinko?  
Gal ten, kur aš ir tu kartu,  
O gal toli, kur nėra mūsų abiejų...



### Pasiilgau

Nepavyko man išsaugoti tavęs,  
Bet leisk prisiminti ir kitiems priminti.  
Tu viską palikai,  
Mane visai pamiršai,  
Užsidarei ir neleidai prieiti.  
Tu žinėjai, kad visko pabaiga yra tik dar šviesi pradžia.  
O gal tik kam nors pasibaigus,  
Išdrįstame gyventi, atrasti, pajusti?  
Gal tik išmokus gyventi  
Sugebame kvėpuoti?



### **Prisiminimai**

Tu visuomet priminsi jūrą,  
Tą šviesiai mėlyną spalvą,  
Lyg krištolo taureę,  
Primenančią tavo akis.

Aš visuomet prisiminsiu tave,  
Tavo šypseną ir juoką, pamačius jūros bangas.  
Ar prisiminsi tu mane taip,  
Kaip aš pamenu tave.





**Monika RAMOŠKAITĖ**



**Pilaitės gimnazija,  
III klasė**



### Įsimylėjau

Aš pamiršau kas aš esu,  
Ir prisiminti nenorėjau,  
Bet meilės jausmas degino akis  
Ir aš savąsias vėl pravėriau.

Nors stipriai aš gal nemylėjau,  
Ir jau norėjau pasiduoti,  
Bet meilė juk gi man padėjo  
Iš savo pykčio atsiduoti.

Todėl daviau aš meilei antrą šansą,  
Bet daug iš to nesitikėjau,  
Tačiau aš vėl apsirikau,  
Nes aš tikrai įsimylėjau.





## Svajonė

Svajonė – paslaptingas žodis

Ji išsipildo arba ne.

Tu daug svajoji,

Bet ar tu tikrai to nori?

Žmogaus gyvenimas

Yra kančia.

Ir nors svajonė tik septynios raidės,

Ji skamba kaip ilgiausias sakinys.

Šis sakinys kankina mus,

Jis mums įvaro baimę,

Nes kas nutiks,

Jeigu svajonė neįvyks?

Bet mano patarimas tau,

Gyvenk dabar arba numirk,

Nes tu gimei iš kažkieno svajonės,

Ir ta svajone tu dabar esi.



© Augustė



### Sąžinė

Kai baigėsi knyga,  
Ir sudegė žvakutė,  
Kažkas pabeldė į duris  
Ir dingio tamsoje.

Daugiau to garso negirdėjau,  
Bet mano mintys sakė  
Tai tavo sąžinė  
Prabudo netyčia.

Išsigandau aš stipriai,  
Užmigti negalėjau,  
Nes mintys mane žudė,  
Skandino tamsoje.

Bet kaip knyga ir žvakė,  
Tamsoj greitai prapuolė,  
Stipriausia mano baimė,  
Sąžinė juoda.





### **Vakare**

Aš vakarais žiūriu į dangų,  
Atrodo ieškau ten ko nors,  
Bet iš tiesų žaviuosi begalybe,  
Dar neregėta niekados.  
Skaičiuoju begales žvaigždžių ir lėktuvėlių,  
Kurie per greitai pralekia man pro akis,  
Tačiau žinau, kad aš įsimylėjau,  
Tą tamsumą, tą nerimą nakties.

### **Planeta**

Mėnulis – mano mėgstamiausia planeta,  
Nes ten tylu, ramu ir tamsu,  
Ne taip kaip žemėj – painiava  
Ir nesustojanti tikėti baimės ašara.

Atrodo imsiu, ir paliksiu viską praeity,  
Pabėgsiu nuo visų problemų,  
Tačiau ar tai geriausia išeitis?  
Aš nežinau atsakymo...

Tad gal mėnulis ir gražus  
Jis didelis, tamsus, žavingas,  
Bet be spalvų ir be jausmų,  
Jis tampa nevertingas.



**Patrikas ŽELVYS**



**Pilaitės gimnazijos absolventas**

*Šiuo metu niekur nestudijuju. Pats sugalvojau rašyti eiles. Įdomu pabandyti save naujoje srityje. Pirmosios eilės gimė praeitais metais. Tai mano saviraiškos priemonė. Jos padeda atsipalaiduoti, geriau išreikšti mintis, emocijas.*



Ant ežero kranto ilsiuosi ramiai,  
Žvelgiu aš į dangų pilkų debesų.  
Namo žibintas vienintelis šviečia,  
Kviečia pakilti į neapšviestą kelią.

Aplinkui vien medžių ošimas ramus,  
Linguoja ramiai, prisitaikę prie vėjo.  
Iššoka žuvis pasimėgaut ramybe,  
Bet dingsta praėjus sekundei.



Per dangų nušvinta žibėjimas silpnas,  
Žvaigždė pasirodyt šiandieną norėjo.  
Aš užmerkiu akis ir norą galvoju,  
Išpildys ar ne, galvot nesinori.

Galiausiai pro debesis mėnulis išlindo,  
Ir parodė man kelią pro miško tankmės.  
Atsistoju ir ištariu liūdną sudie,  
Sugrįžti nelemta į ramiąją vietą.

\*\*\*





Saulės šviesa džiugina veidą,  
Medžių ramumas apvalo man dvasią.  
Debesų lengvumas palengvina sielą,  
Bet ramybės suteikti man niekas negali....

Auksu papuošti medžiai galiūnai,  
Jie pažinę ramybę, stovi ramiai.  
Bet pasakyti jie man nieko negali,  
Todėl kelionę tęsiu, link kalnelio be medžių.

Atsiveria vaizdas, gniaužiantis kvapą,  
Gražesnė tik deivė iš kito pasaulio.  
Bet vaizdas, deja, nebylus,  
Todėl nuleidęs aš galvą žygiuoju toliau.

Ir atgyja viltis, nes šviesa pasirodė,  
Dangus atrakino man vartus savo.  
Ir parodė man šviesą, gyvenimo kelią,  
Kuriuo aš žengiu, be baimės visai.

\*\*\*



Saulė nuslinko horizonto paviršium,  
Spindulio laimė nušvito veide.  
Oranžinis žybsnis lyg žaibas ore,  
Nušvietė dangų gražiausia spalva.

Nuo kalno tu žiūri į ežerą skaidrų,  
Vanduo jo tyras, kaip oras gaivus.  
Iššoko lydeka pasirodyt pasauliui,  
Iš grįžo atgal į gimtąjį plotą.

Jau laiko nėra, pareiga mane kviečia,  
Pakilt ir keliaut jau reikia dabar.  
Bet jėgų atsirado ir viską galiu,  
Kaip Feniksas, paukštis, aš lengvas esu.





\*

S U A U G U S I Ū

K Ū R Y B A





**Alberto ANTANAVIČIAUS**, pilaitiško lituanisto, žurnalisto ir poeto vadinamo lietuviškuoju Šekspyru (šis jo kūrybinis vardas siejasi su bytnikų ir hipių poetų era Lietuvoje), rašančio eiles nuo ketvirtos klasės, mūzos neskuba apleisti. Jį galima drąsiai vadinti ir bardu (bardas – dažniausiai poetas, kompozitorius ir atlikėjas viename asmenyje, tad neturėtų stebinti pasirodęs ne vienas jo dainų albumas, kuriame jis žodžių, muzikos autorius ir kartu atlikėjas. Kartais jo dainas atlieka ir profesionalai. Jau išleista 10 kompaktinių plokštelių su įdainuotais posmais. Tokių poeto įrašų galima aptikti ir internet platybėse : <https://www.youtube.com/watch?v=jv7DnIwqU20&list=PLYAKBIOO0N15MIYB22Job3aRBjrK3Mfjb&index=2>; <https://www.youtube.com/watch?v=T6ekLz43c6w>).20227j7 . Kadangi gimė Vaikų gynimo dieną, 2014 metais sukūrė jiems eiliuotą romano stiliumi, nevengiant tautosakos ir fantazijos, dailininkės Rūtos Onos Čigriejūtės iliustruotą pasakaitę „Sidabro skrynia, arba Pasakaitė apie gerumą“. Ją 2022-aisiais išleido Alytaus Jurgio Kunčino viešoji biblioteka. Knygoje pateiktas ir žodynėlis, jei pasitaikytų koks nežinomas savo reikšme žodis. Alberto eilės, publikuotos beveik visuose Pilaitės poezijos pavasarių almanachuose, skirtos dainuoti.



### Akmens pelenai

Tu man nė žodžio nepalik –  
tegu tyla virs kūnu:  
kol tavo smagūs žodžiai  
tik  
išmėtyti kaip akmenys  
ar sudėti  
kaip krūvos akmenų;  
ir netgi vienas –  
pats garsiausias – žodis, –  
jei be ugnies ar po ugnies, –  
nedaug ką gali  
ir nedaug ką duoda:  
tai – tik menka tų akmenų dalis,  
tai – tik menka paguoda,  
o dažnai –  
net patys pelenai;  
tegu sau plaikstosi – tegu –  
tie pelenai po lygumas ir kalvas –  
tegu pakyla iš visų  
pasaulio pusių  
net virš debesų! –  
ir te kiti šventieji barsto  
jais savo nelaimingas galvas –  
man jau gana, užteks, –  
nes niekad šventas nebuvo  
ir dar nesu,  
o, jeigu pasiseks,  
tai ir nebūsiu – – –



### **Bevardis**

Kol tu dar plauki,  
tau ranką išties  
ir šiaudą paduos  
triukšmingai –  
aišku, reklamos vardan –  
ir tas, ir anas, ir daug kas,  
o tyliai – be garso –  
ant tavo kelio  
duobutę ar duobę –  
net giliausią bedugnę! –  
kalnus nuvertęs užlygins  
tik –  
ne tariamas,  
o – tikras draugas – – –



### Daktariukas

Kai giliai, –  
regis, net  
po pačia krūtine  
įstringa kokia mintis  
it per didelis kąsnis,  
kurį ir nuryt, ir išspjaut sunku,  
apsiginkluoju  
sunkių pieštuku,  
sėdu į pamirštą kambario kampą  
ir, pasišviesdamas  
gatvėj bemirksinčia lempa,  
badau baltą popieriaus lapą –  
te ir popieriui skauda – tegu  
jis – kaip ir aš –  
šįvakar gyvena  
po pieštuku;  
o paskui, žiū,  
ir žodis –  
geresnis blogesnis, –  
jei tik jam pasiseks, – gims,  
ir skausmą nuo mano širdies,  
tiesiog kaip ranka nuims – – –



## Gramatika

Tikėjau tavim, kol pavargau...  
kol sudėvėjau širdį;  
tikėjau, kol tu mane tiesiog... užknisai,  
bet... verčiau jau tikėti kuo nors ir suklysti  
nei netikėti visai;  
duodu tau dar vieną šansą, gyvenime, – dar,  
kol... esamasis laikas – tik laikrodis, tik dovana,  
dovanota seniai, bet brangiausia – dabar,  
ir tik tam,  
kad laiku prasidėtų  
ir laiku  
(nors geriau – kiek vėliau)  
pasibaigtų  
diena;  
duodu tau dar vieną šansą, kol  
ir būtasis –  
dažnai pasiblyksintis ne išmintim,  
o tik žiniom ar kita –  
ne išgyventa,  
bet išmokta  
šviesa,  
užtat blankesne, –  
visai kaip senas sugedęs gatvės žibintas,  
vaidinantis žemėn grįžusią žvaigždę,  
pastebėtų mane;  
ir būsimasis, – kad ir kiek betikėčiau tavim,  
kad ir kiek slėpčiau skeletus spintoj,  
vienusyk jie iškris –  
atsidarius  
toms velnio durims –  
ir pavirs



į paskutinę  
neilgos abėcėlės raidę – – –  
... duodu tau dar vieną šansą, – dar,  
na, tai kas, kad tavo naktis  
ir tavo diena  
lyg pragaro mašina –  
be vairo, stabdžių ir bėgio atgal;  
na, tai kas, –  
bet man jos, –  
kad ir tokios, –  
vis tiek –  
vakaršiądienrytoj –  
negana –  
dabar – – –





### Išrašas iš epikrizės

... kalnas be medžių  
atrodo toks nuogas  
ir krentantis netgi aklam į akis –  
visai lyg paikos paauglystės –  
dar neišsidūkusios,  
neišmylėtos –  
spuogas;  
šitas kalnas be medžių –  
tikras spuogas  
ant seno, gražaus miesto veido  
ar... kad ir kitos kūno vietos – – –  
... kad yr ligų,  
kurias išauga  
ne tik žmonės,  
bet ir miestai,  
nežinau,  
bet patikėt norėtus – – –



### Mokytojas

Aš – dar vaikas,  
o didelis laikas  
jau kviečia mane prie lentos;  
kad ir nemoku,  
atsakinėsiu  
ir lauksiu, ką dar užduos  
tas visažinis iš pašaukimo,  
gražus ne iš balos,  
o prigimties, –  
te ir nelengvo būdo,  
bet geros širdies – – –  
... ir einu –  
čia dar žalias,  
čia jau žilas –  
per triukšmingą gyvenimo klasę  
į zvimbiančią tylą –  
ramybės sesę;  
einu – paklusnus ir tyras –  
ir mokausi mokausi mokausi:  
negi pyksiesi su laiku, –  
jis vis tiek niekada nepaliks  
net prasčiausio savo mokintinio  
ne tik antriems metams kurso kartoti,  
bet ir  
po pamokų – – –



Pilaitiškė žurnalistė **Daiva ČERVOKIENĖ**,  
ne vieno publicistinio konkurso laureatė, 2003–aisiais  
išleido pasaką vaikams „Boružės skrydis“, nuo  
2011–ųjų jos eilės ir miniatiūros skelbiamos Pilaitės  
poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose.



### Velykiniai atsidusėjimai

#### 1.

Du tūkstančiai žingsnių iki ežeriuko,  
Ranka išbandyta vandens vėsa,  
Penki blindės žiedai į burną,  
Akim nulydėti debesys...  
Tai turbūt takelis į sveikatą,  
Gal ir į darną, ramybę, į viltį...  
Jei taip kiekvieną dieną,  
Kiekvieną rytą...

#### 2.

Žibuoklės lyg mirkteli miške,  
Jau beržo pumpuras praskilo,  
Čirena ką pilkasis vieversys?  
O ką paglostęs vėjo gūsis sakė?  
Regiu, liečiu – taip bunda žemė  
Girdžiu, uodžiu – taip kalasi viltis



**Vytautas JUOZAPAITIS** jau devyni metai gyvena Pilaitėje. Gimė netoli Šiaulių Juodinkių kaime 1934 metais. Pasibaigus Antrajam pasauliniam karui, mokėsi Šiaulių mokytojų seminarijoje. Neilgai mokytojo. Įstojo į Kauno Politechnikos intitutą. Ten studijavo Komunikacijų inžineriją ir visą gyvenimą dirbo Šiaulių televizorių gamykloje. Tapęs senjoru, prisiminė savo jaunystės polinkį kurti eiles. Nemažai jau jų prirašė. Savo kūrybą yra deklamavęs Pilaitės poezijos pavasariuose, Vilniaus senjorų teatralų ir literatų popietėje (jų galima pasiklausyti nuo 34 min. čia: <https://youtu.be/e6cfs19rjy8>). Jo poezija pirmą kartą publikuojama šiame almanache.





### Metamorfozė

Juditos Vaičiūnaitės  
Lyrikos klausant  
Jautiesi tarytum  
Senojo Vilniaus  
Vaiduoklis paklydę  
Siauroj gatvelėj,  
Žvalgaisi nustebęs,  
Štai Radvilos sprendžia  
Savas problemas,  
Ten bona supykus  
Su taure nuodų...  
Augustas Žygimantas  
Paskui karstą savos  
Meilės didžiausios  
Liūdnas sunkiai žingsniuoja.  
O štai Judita  
Senamiesčio gatvėje  
Savo Madonos  
Surast nebegali.





### **Saulės spindulys**

Saulės spindulys –  
Gyvybė Žemėje,  
Maža gėlytė šalia tako  
Tarytum žemė šypsosi.  
Saulės spindulys – pražydę sodai  
Vyturio varpelis aidai  
Virš lauko žydinčių rugių.  
Saulės spindulys – mažylio akys spindi  
Prie motinos šiltos krūtinės,  
Senolio ramios mintys,  
Kai šildo pavargusias rankas.

### **Harmonija**

Upelis mažos iš Salotės,  
Prabėgęs tuneliu slaptu,  
Jam ežero per mažas plotas,  
Miške ištryško šaltiniu.  
  
Murmėdamas nubėgo,  
Pušų paunksmėje smagu,  
Ošimą jis iškart pamėgo,  
Pajuto, kad čia taip smagu.



Po tiltuku, per akmenis,  
Jau drąsiai gurguliuoja,  
Volungės melodijai tarsi  
Akomponuoja.

### Susitikimas

Paunksmėj seno klevo  
Savo šakomis lyg skėčiu  
Aplėbusio žalią veją,  
Tarsi gamtos šventovėj,  
Pilaitėj – Vilniaus pakrašty  
Susitiko jaunas poetas  
Klasikas Vytautas Mačernis  
Iš Šarmelės sodybos,  
Minint jo šimtąjį gimtadienį  
Ir jauna poetė iš Vilniaus.  
Daugelis susirinkusių  
Žavėjosi klasiko eilėraščiais,  
Sonetais ir vizijomis.  
Skambėjo ir jaunos poetės eilės  
Apie gyvenimą ir katinėlį,  
Eiles skaitė ir vietiniai,  
Nežinomi poetai.



## Vaikystė aidai

### 1.

Gaidys sutrimituoja,  
Rytas švinta,  
Netrukus saulė patekės,  
Deimantais spindės  
Ryto rasos.  
Pakrūmėj aidi  
Tėtės kalamas dalgis.  
Pradalgėmis gulasi pieva,  
Pusryčius neša mama.  
Ant pradalgės susėdę  
Valgome kvepiančią duoną  
Su sviestu ir sūriu,  
Užgerdami duonos gira.  
Žiogas groja  
Ant smilgos palipęs...  
Vėl skamba  
Pustomas dalgis.

### 2.

Šilta vasara,  
Saulėtas sekmadienis.  
Visi namuose,  
Bėris laisvas,



Ganosi pievoje,  
Vežimaitis daržinėj.  
Tėtis su mama  
Jauni ir gražūs išeina pasėlių apžiūrėt.  
Žiemkenčių varpus  
Bręsta, sunkėja,  
Bus duonos gardžios.  
Pavakary kaimynas Martynas  
Dideliais ūsais ateina,  
Mama vaišina sūriu džiovintu,  
Pačios pagamintu.

**3.**

Jau greitai bus Velykos,  
Didelė šventė,  
Pavasario šaukllys.  
Mama virtuvėje  
Sausainius kuria,  
Pyragą minko,  
Kepa duoną,  
Nosį kutena  
Skanūs kvapai.  
Mus vaikus aprengtus  
Kieman išleido.  
Atlydys, nuo stogo laša,  
Kiemą dar kloja



Didžiulei pusnynai.

Varnėnas ant stogo

Švilpauja šneka,

Sveikina vaikus,

Pavasariį kviečia.

**4.**

Baigėsi karas,

Gyvenimas grįžta.

Kaimas darbus rikiuoja.

Komunistai nusprendžia

Rusišką tvarką

Kaime įvesti, –

Kolūkj sukūrė.

Visi bus lygūs beturčiai,

Visų turtas valstybei.

Gegužės pradžioj

Į kiemą įgriūva

Stribai ginkluoti:

– Jums valanda laiko,

Pasiimkit maisto ir rūbų...

Tėvus su vaikais,

Kaip nusikaltėlių gaują

Stotin nugabenę

Į gyvulinį vagoną įgrūdo

Jau pilną tokių bedalių.



**Undinė**

Karšta vasara, kaip reta.  
Ryte pavaikščiūt išėjau,  
Takelis miško pirmyn veda  
Prie upelio nuėjau.

Upelis linksmas, kažką kalba  
Per akmenis po tiltuku.  
Galbūt legendą kokią seka  
Ar kviečia pasvajot kartu.

Ant medžio nuversto prisėdu,  
Paunksmėj maloni vėsa.  
Paukštukas mažas tyliai gieda,  
Džiaugsminga ir švelni gaida.

Upelyje liekna undinė  
Maudosi žavi, nuoga.  
Vandens purslai lyg deimantuką  
Ją supa kaip dangaus šviesa.

Švelni melodija erdvėje  
Lyg violančelė ar fleita,  
O gal suskambo mano galvoje  
Svaiginanti ir užburta.



Undinę supa šviesus rūkas  
Ir ji pradingsta tam rūke,  
Tiktai melodijos švelnumas  
Dar skamba mano ausyse.

**Molinė šukė**

Molinę šukę ant arimo,  
Kur namas buvo,  
Ji lyg kalba, nenurimo,  
Laiką praeities grąžino.  
Kai kaimas baigia  
Javų derlių, nuo laikų  
Klojimuose sukrauti,  
Prasidedak kūlimo talkos.  
Per dieną kaimo vyrai  
Sunkiai dirba.  
Grūdus supylę į aruodus,  
Prie šulinio nuprausę dulkes,  
Susėda vakarienės,  
Vaišinasi miežiniu alumi  
Iš molinio ąsočio,  
Nuskamba vyriška daina...  
Taip baigiasi talka.  
O šukė tai iš to ąsočio,  
Kurio alaus puta dainom skambėjo.





### **Gražu**

Teka saulė įraudus, šilta.  
Už žalio, ošiančio šilo  
Gera būti jaunystėj,  
Reikia džiaugtis tuo, mylėti.  
Apie gamtą tik natūralią...  
Žmogus taip pat jos dalis.  
Bus maloni ir šilta diena,  
Ežere žalios bangos linguos.  
Kaip kregždės sukosi mintys,  
Erškėtrožių kvepia žiedai,  
Lakštingalos krūme pakrantės  
Negali tylėti – taip gražu.  
Ateiki į pievą pakrantėj  
Iš gamtos pasisemti jausmų,  
Čia mes susitiksim su meile,  
Išbučiuota tu būsi nuoga,  
Undinės tau dainas dainuos.

### **Tėvo diena**

Saulėtas šiltas rytas,  
Bažnyčioje varpai gaudžia.  
Tėvo dieną minim –  
Vasaros pradžia.



Menu vaikystę, –  
Mes trys broliai,  
Maži pipirai padykę, –  
Mamos rūpestys.  
Tėtis šeimos darbštuolis,  
Ant jo pečių visi ūkio rūpesčiai, darbai.  
Laukuose ir namie.  
Su vyturiais pakilęs rytą  
Vis su arkliais arba dalgiu  
Ir laukai javais bangavo.  
Stebiuosi, kaip jis spėdavo.

### **Būk prakeiktas**

Raudonojo tvano palikuonis,  
Rusijos diktatorius Putinas,  
Godus, savanaudis plėšikas  
Su tokių pat paklusnia  
Parankinių gauja,  
Nebesuskaičiuoja savo turtų,  
O skurdžią Rusijos liaudį  
Maitindami melo putra,  
Plauna jiems smegenis



Ir kuria paklusnius vergus.  
To jiems dar negana.  
Užsimanė valdyti,  
Jam vaidenasi  
Imperatoriaus skeptras  
Imperijos būsimos.  
Ukrainą užpuolęs  
Beširdis plėšikas,  
Griauna miestus,  
Žudo žmones, vaikus.  
Būk prakeiktas, Putinai,  
Su visa bepročių gauja!

**Sutramdyk!**

Putino galvoj  
Didybės manija,  
Mintis atkurti  
Rusijos imperiją  
Iš proto patį varo.  
Užuolet Ukrainą,  
Jis, tarsi drakonas  
Su Stalino KGB



Žiauria patirtim,  
Ryja slavų vaikus,  
Nemato ir negirdi  
Motinų skausmo raudos.  
Jo vėliava kraujo klanai.  
Europos ir pasaulio  
Žmogau, sutramdyk  
Diktatorių beprotį,  
„Mein Kampf“ studentą,  
Adolfo pasekėją.

### **Meilė**

Meilė – žydintis sodas,  
Vyturys žydram danguje,  
Minčių ir gerumo aruodas,  
Ramybė, švelnumas širdyje.

Meilė – būseną, veiksmas,  
Be melo, be piktų minčių,  
Nesavanaudis gėrio geismas,  
Gamtoje ir tarp žmonių.

Be meilės ne žydės gėlynai,  
Be meilės neskambės daina.



### Neužmiršk

Žmogau, tau patikėtas  
Žemės rutulys kaip būstas,  
Kaip saugi erdvė gyventi  
Ir naudotis visomis  
Teikiamomis gėrybėmis.  
Taip pat esi įpareigotas  
Žemę puošti ir saugot  
Jos turtus ir atmosferą, bet užsimiršai.  
Praradęs sąžinę,  
Ją į gobšumą išmainei.  
Pradėjai be saiko  
Plėsti jos turtus.  
Teršti aplinką ir atmosferą.  
Dėl kaupiamų turtų,  
Kurių tau ateityje jau nebereikės.  
Žemė potvyniais ir uraganais  
Jau tave įspėja,  
Kad ilgai jau šito nepakęs.  
Tavęs jau laukia  
Atlantų civilizacijos  
Neišvengiamas likimas.



Neliko pėdsakų nei jų,  
Nei jų žemyno Atlantidos.  
Tiktai legendos mena dar  
Kaimyninių šalių,  
Buvusią turtingąją šalį  
Galingą Atlantidą.

### **Tavo dalia**

Tu moteris, –  
Gražuolė paslaptinga,  
Tarsi žmonijos skaidrus šaltinis.  
Kūrėjas tau paskyrė  
Tokią dalią.  
Pagal legendą  
Pirmoji užduotis  
Tau buvo skirta  
Sugundyti Adomą  
Rojaus soduose.  
Vėliau tau buvo  
Aibė užduočių.  
Buvai tarnaitė, vergė,  
Patarėja ir žiniuonė,  
Ragana sudeginta



Ant laužo inkvizicijos.  
Buvai šventoji,  
Valdovė, imperatorė,  
Kurtizanė, motina.  
Be tavęs pasaulyje  
Žmogus išnyktų Žemėje.  
Civilizuotame pasaulyje  
Dabar gali tu  
Būt kuo nori.  
Meno pasaulyje  
Tu mūza, įkvėpėja,  
Dangus ir okeanas,  
Meno galerija,  
Meilės šaltinis.  
Be meilės gyvenimas  
Skurdus ir liūdnas.  
Mylinčios moters veidas  
Atspindi dangaus šviesą.  
Bet milijonai moterų beteisių  
Dar slepiamos po  
Hidžaba, juoda burka.  
Tik vyrai, kaip viduramžiais  
Ten viskas gali  
Islamo šalyse.





## Laiškas Lietuvai

O Lietuva,  
Kada tu nusimesi  
Sunkią  
Biurokratų našta?  
Tu vos gali  
Sudurti galą  
Su galu  
Gimtojoje savo žemėj.  
Šalies „elitas“  
Tarsi klanas  
Savanaudžių svetimšalių  
Nemato tavo skurdo  
Per savo prabangos sukeltą rūką...  
Neišsivaikščiok  
Po Europą  
Dėl sotesnio  
Duonos kąsnio.  
Sutelk jėgas  
Naujajam atgimimui  
Su vėliava  
Tikrosios demokratijos  
Šalies.



### Saulės šypsena

Ankstyvas rytas.  
Saulei įraudusi, šilta,  
Tartum miela mergaitė  
Savo šypsena per langą  
Paglostęs ranką, veidą  
Lyg sako jau pabust,  
Pažvelk, – gamta bunda,  
Jau beržas smaragdu  
Kepurę savo puošia,  
Ieva suknelę baltą  
Pasimatuoti bando,  
Žibuoklių šalia tako  
Žydros akelės spindi,  
Paukšteliai savo giesmes  
Jau derina ir bando  
Pakilus saulės spinduliais  
Visus apglėbia, kviečia  
Į pavasario spalvingą fiestą.



## **Žalia**

Žalia, žalia pievutė  
Po pavasario lietaus,  
Vėjelis debesį nupūtęs,  
Lyg pageidavimų dangaus.

Smaragdo rūkas gaubė mišką  
Paukščių giesmės žaliajam rūke,  
Jų skambesys pasako viską.  
Čia nuotaika šviesi, žalia.

Čia mintys lyg ramybės uoste,  
Svajonės skambios kaip daina,  
Jos mano sielą glosto  
Švelnia, malonia žaluma.

## **Sekmadienio rytas**

Gegužės šventas rytas,  
Sulėtas ir be vėjo  
Lyg maldoje pušynas  
Paukštelių giesmių klauso.



Prisėdu ant suoliuko,  
Takelis nuvingiuoja,  
Ramybės sielą glosto,  
Širdis tartum dainuoja.

Pušynas tarsi arfa  
Lieknų kamienų stygom  
Ramybę išsaugo tylą  
Ir laukia vėjo svingo.

Paukštelis krūme tupi,  
Švelnią gieda lopšinę,  
Lizdelį savo supa  
Giesmele rytmetine.

Švelnus ievų kvapas  
Girioje pasklido,  
Glosto ir svaigina,  
Tarsi taurė vyno.



### **Takelis**

Takelis veda

Per pušyną,

Pro beržą, klevą,

Pro lazdyną.

Pavasaris

Šviesus žalumas,

Baltai pražydo

Ievos krūmas.

Prie posūkio

Šviesus karklynas,

Po juo žibuoklių

Kilimas mėlynas.

Eini, o sieloje

Ramu, ramu

Ir gimsta galvoje

Šviesių minčių.



Prie tako auga  
Mažas ąžuoliukas,  
Čia paukščio buvo  
Pamestas giliukas.

Tave pasveikins  
Kikilis, zylė,  
Išgirsi tu  
Tą žalią tylą.

### **Baltijos pakrantėj**

Gelsvoje Baltijos pakrantėj  
Slibinas raudonas rangės,  
Tris seserys tamsioj nelaisvėj,  
Užgrobęs gąsdino ir laikė.

Jis rijo nepriklausomybę,  
Grasino Laptevo šalčiu  
Ir bausmėm lagerių gausybės  
Net už svajonę būt laisvu.



Beginklės sesės patikėjo,  
Kad laisvės siekti privalu,  
Į laisvės kelią jos išėjo  
Kovot už laisvę be ginklų.

Apsupę savo jūrą, kraštą  
Tūkstančiais rankų vainiku,  
Išvijo slibiną raudoną  
Ne ginku, o skambėjimu dainų.

Ir vėl pakrantėj laisvi vaikšto,  
Sesių mylima daina,  
O Baltija laisvai banguoja  
Ir džiugina švelni banga.

### **Gyvenimas**

Žmogaus gyvenimas  
Tarsi kalnų upelis,  
Suradęs savo pradžią  
Padangėj kalnuose,  
Ledyno pakraštyje  
Tylus mažytis.  
Jis skuba į pakalnę.





Tekėdamas didėja, auga,  
Triukšmingai veržiasi į priekį,  
Pasiekęs lygumą,  
Nurimsta, teka,  
Papuošia gamtą,  
Džiugina visus.  
Pasiekęs delta,  
Jau ramiai atsisveikina  
Ir dingsta vandenyno bangose.  
Žmogus taip pat  
Pradžioj mažytis, silpnas,  
Jaunystėje veržlus ir energingas,  
Subrendęs jau ramus, veiksmingas  
Ir laikui bėgant išnyksta  
Dangaus ir Žemės erdvėje

### **Mano miestas**

Šiauliai, Šiauliai  
Dar vienas žingsnis  
Pasaulio pažinimo kelyje  
Su mamos nupirkta  
Zalcerio rasota stikline.  
Vasarą senamiesčio skverelyje,



Jaunystės pirmi žingsniai  
Aušros alėjoje pokario metu.  
Daug kartų okupantų  
Karų degintas, daužytas  
Iš pelenų pakilo, – iš griuvėsių  
Vėl jaunas ir gražus,  
Nors švenčia jau gimtadienius  
Aštuntą šimtmetį šitoj padangėj,  
Kai ateinu pavasarį į miestą,  
Kaštonų žvakės džiugina mane,  
O vasarą vėl  
Liepžiedžių medum pakvimpa  
Ir giedras mėlynas dangus.

### **Vagonai**

Stotyje stovi ešalonas,  
Vagonai gyvuliams skirti,  
O jų langeliai tarsi monas,  
Spygliuota viela papuošti.



Vagonai šiurpūs, – ne eiliniai,  
Su skyle grindyse kampe,  
Tai ti bendras viešas tualetas  
Žmonių prigrūstame vagone.

Jis nesmirdės – prapūs jį vėjas  
Ir viskas liks jų kelyje.  
Žiaurusis šito išradėjas, –  
Tai komunistinė gauja.

Čia tūkstančiai kentėjo, mirė, –  
Šviesuoliai be kaltės kalti.  
Tarp jų senukai garbūs,  
Vaikaičiai ir vaikai maži.

\*\*\*

Miške žibuoklių takeliu  
Ssaulutė nuriedėjo  
Ir jis pražydo  
Mėlynu dangum.  
Tarsi dangus miškelyje pakydo  
Ir klausinėja:  
„Kas gi dabar bus?“  
Karkliukas mažas



Atsibudęs džiaugias,  
Praskleidęs lapelius,  
Atskris netrukus  
Giesmininkas linksmas  
Ir jau tikrai  
Pavasaris čia bus.

### **Mano tėviškė**

Mano tėviškė kaimas  
Prie viešojo kelio,  
Šalia ošiančio miško  
Vaikystės laikais.  
Čia vakarinėj tyloj  
Dainos skambėjo,  
Kai grįžo po darbo šienpjoviai.  
O rudenį  
Sugulus klojimuos,  
Keliavo per kaimą  
Kūlimo talka.  
Po darbo kaimynai,  
Kai derlius aruoduos,  
Alutį ragavo  
Geltoną – miežinį,



Vėl būdavo virpa langai nuo dainos.  
Okupacijos metais  
Mano kaimas nutilo  
Ir suiro vieninga  
Viso kaimo būtis.  
Dabar vienišas vieškelis liko,  
Ten liko ir mano vaikystės pėdų.  
Vėl einu tuo keliu sunerimęs, –  
Tėviškės vaizdą  
Tik vaizduotėj matau.  
Nebeliko sodybų,  
Nei žydinčių sodų,  
Ateity gal niekas  
Jau jų neminės.

### **Būk optimistas**

Būk optimistas, kas bebūtų,  
Tikėk, kad išeitis yra,  
Jei duona baigęs, valgyk pluta  
Ir džiauškis kaip tikra puota.  
  
Juk džiaugsmas kaip sėkmės šaltinis,  
Gvenimo didi jėga.  
Tik gaila, ne kiekvienas žino,  
Kaip tamsoje pabūt šviesa.



Numesk į šalį negatyvą,  
Gyvenki visad bus lengviau  
Ir vadovaukis pozityvu  
Visur, visad bus daug šviesiau.

### Haiku

Pavasareja,  
Mažas, piktas žandaras  
Visus uždare.

\*\*\*

Vasaros diena.  
Gėlėta, su šypsena  
Džiugina širdį.

\*\*\*

Tarsi iš dangaus,  
Jeigu tu ją pagausi,  
Daugelis džiaugsis.

\*\*\*

Rudens tamsoje  
Dangaus šviesa ir meilė  
Šaltam tvartely.

\*\*\*

Lietus palijo,  
Saulė žemę sušildė –  
Saldu ir kvepia.

\*\*\*



nuskrido voras,  
Takelis miške šviečia  
Auksu išklotas.

\*\*\*

Saulė danguje,  
Violetiniai žiedai  
Žavi, svaigina.

\*\*\*

Laikas lyg upė,  
Dangus rugelio daigus  
Prausia ir girdo.

\*\*\*

Nukritę lapas,  
Žvakučių mirgėjimas,  
Prisiminimai...

\*\*\*

Rudens ramybė  
Tyli žvakučių malda,  
Ilgesio rūkas.

\*\*\*

Trumpiausia diena.  
Naktis tamsoje gimsta  
Stebuklai Žemėje.

\*\*\*

Naktis, sutemo.  
Karaliams kelią rodo  
Suspindusi žvaigždė.





(Nuotrauka Onutės Oiseau)

**Darius JUREVIČIUS**

*Gimiau ir augau Klaipėdoje.*

*Stengiuosi derinti menotyrinius,*

*filologinius bei filosofinius interesus.*

*Domiuosi fotografija, patinka keliauti ir  
atrasti įdomių architektūros paminklų.*

*Mėgstu filmuoti miestų architektūros detales.*

*Domiuosi ir įvairiomis knygomis,*

*ypač apie architektūrą, menotyrą, muzikologiją.*

*Rašau kultūrologines esė.*



Pagrindinis esminis jausmas,  
Prasidėjęs vasarą,  
Kad tuoj mirsiu.

Kad atitikti dekoraciją, pavadinimu „aš“,  
Nors dažniausiai jam neturiu pavadinimo.

Jis yra jis.  
Aš esu aš.

Išsisklaidys nuo pirmo dulkinio saulės spindulio, pro neaiškų langą,  
Už kurio tuštuma ir nieko nesimato.

Nes viduj patalpose,  
Kur beveik nieko nėra,  
Išskyrus bereikalingą šlamštą kampuose  
Ir pusiau dūstančią neramią nykumą,  
Iš kažkur tolstančią  
Ir artėjančią patologiškai  
Patologiškai isterišku pulsu  
Veriančiais vaizdais  
Nieko daugiau  
Nieko daugiau nėra

O išorėje tai smaugianti  
Saulės šviesos monotonija

Grėsmė kiekviename kampe  
Purvinų sienų plyštančiame  
Ir tai kas plyšta mano viduriuose  
Vidinio pasaulio ir išorinio,  
Juk pasaulis valia ir vaizdinys,



Erozijos, šiukšlių plynė,  
Horizontas  
Perplyšo per pusę  
Kaip sutinusi kraujagyslė...  
Nudažydama dangų raudonomis  
It plazma dėmėmis.  
Ir kitais elementais,  
Būdingais tai skysčių sandarai.

Nieko neišeis  
Nieko nėra  
Nei manęs,  
Nei kažko dar.



**Oneta LUNSKAJA** kuria prozą ir eiles. Nemažai jos eilių publikuota Pilaitės poezijos pavasariams skirtuose leidiniuose. Jos eilėraščiai labai dažnai rezonuoja su šių pavasarių credo.

*Teksto lengvumas kartais gilus  
Braižo voratinklio tiltą.  
Tiltu keliauja girtas žmogus, –  
Velnio lašais apipiltas.  
Grožis savim tarsi būtų gražus:  
Gyvos jo akys kaip Velnio.  
Tiesus, raumeningas, –  
Nemato savęs iš šalies.  
Koks gilėliau jis klaikus, –  
Liuciferio šviesa išdabintas.  
Teksto lengvumas kartais kibus.  
Prilimpa prie akių – nenukrinta.  
Pasak literatūrologės Viktorijos Daujotytės,  
Rašo tekstus labai vienišas žmogus.  
Gal tada jis jaučiasi laimingas?*



### **Senelis Vilnius – miestas Gedimino**

Su savo bokštais, savo kaminais,  
Mane jis dar negimusį pažino  
Ir leidasi pas jį savais keliais.  
Kaip savo sūnų..., dukrą...  
Jis mane ant kelių pasodino,  
Mane jis apibėrė karščiausiais bučiniiais,  
Paglostė galvą, per pečius mane apsikabino  
Ir tapome labai gerais draugais.  
Rytais išbėgęs ant kalvaitės krašto  
Gėriuosi Gedimino pilimi.  
Praūžia čia darbų savaitės raštai, –  
Gyvenimas pražysta spalvotom eilėmis.

### **Vilnius – bažnyčių miestas**

Atsistojus tarp Vilniaus bažnyčių,  
Atsiveria tvirta rimitis  
Jos man namai, – namuos seklyčia, –  
Tėvų prie stalo praeitis.  
Aukos jie duoną,  
Linkės palaimos jie namams.  
Primins ir dangiškąjį režisierių, –  
Atvers langus jo geriems darbams.  
Sulėks ant stalo sniego bitės, –  
Žvakių liepsnoje ledais tviskės.  
Išėjus iš bažnyčių, – ilgas kelias  
Nuosavu apsižavėjimu žvaigždėm.

\*\*\*



Venclova.., Gavelis.., Milošas...  
Gatvės ženklinamos jų vardais.  
Išpuoštas Vilnius ant naujų trinkelių.  
Ar genijai nauji jomis praeis?  
Ar bus šis miestas prieš naujas ideologijas  
Neklūpantis ant kelių?  
Valdžia sodina liaunus medelius,  
Atvežtus iš svečių sodelių.  
Nelaisto jų, – sūriais lašais brandina.  
Žinia, – Senelis Vilnius – senas jau, –  
Kaip bokštas Gedimino  
Dar be naujų skambių vardų.  
**Post skriptum** Išpuoščiau Vilniaus veidą  
Teisybės grindimis, –  
Jomis nauji tikri vardai praeitų.  
Bet tam reikalingas leidimas iš dangaus.

\*\*\*

**Gedimino pilis**, – jai visi mes skolingi.  
Atodūisiais šildėme sau prie jos kelią, –  
Priešams aštriais akmenimis jį grindėme.  
Vieni žengė savo kojomis,  
Kitus ant savo pečių užnešėme.  
Tarp jų – dvasios ubagai ir ambicingieji riteriai.  
Vėliavos mūsiškos ir atvežtinės.  
Gedimino pilis – stiklo bokštas  
Į savasties praeitį nebe aukštinamas,  
O kartais pažeminamas  
Nevisavertiškumo kvėpavimu, –  
Paviršiumi praslysta nesusivokimo didybė!

**Vilniaus istorijos vingiais:**

**O.** Užsiveria Vilniaus istorija didi

Dar vienos epochos širdyje.

Dar vakar buvo jis lietuvis, –

Šiandieną išplauna tapatybę lietuje.

Išasfaltuotas ilgas kelias

Nuo jos pradžios ir pabaigos,

Sudėtas žodis iš vosilkų, –

Toks žydras be sunkios naštos.

Ir sraigės tuo keliu keliauja –

Ant nugaros tvirti namai.

Jose gimtinės smėlio sauja

Ir pamiršti gimti kvapai.

Neliesiu ašarų, – neliko.

Išdžiuvo nuo graudžios tiesos,

Lieku širdim migla lietuviu

Vaivorykštės žvilgsniu

Ant feisbukinės sienos

Iš skaitmeninio debesies

Su veidaknygės paskyroje

Neištrinamomis keliavimo

Per interneto platybes atžymomis!

**1.** Iš kur tu atėjai –

Iš ten ir tavo šaknys.

Vienų gilesnės, kitų pamatais boluoja.

Ar degsi tu?

Ar tik tyla srovensi

Be kibirkšties gyvesnės –

Dūmais bekvapiais?

Toks senas tavo sielos gilus pasirinkimas –

Gyventi savo labui su žemiškais troškimais.

Pilka sermėga dengia

Tavus būties kelius iš krašto,



Įrėmintus borteliais,  
Įstatymais vangiais, –  
Tu pats esi juos rašęs,  
Save jais surakinęs,  
Tyloje padejuoji:  
„Dėl jų ne toks esi,  
Kokiu galėjai būti“. –

Tai tokios tavo šaknys  
Ir toks pasirinkimas!

**2.** Mes turime mėlyną dangų.

Ir žalią žemę.

Tarp jų mes turime save  
Su visais aš ir su visais mes.

Mes labai daug turime.

Bet mums to maža!

**3.** Išleiski mane į žemę palakstyti.

Nelaikyki mane uždaręs kaip bekraitę.

Leiski ir man savo tiesą visiems išsakyti:

Nesvarbu, kokia kitiems ją palaikė!

**4.** Kas žmoguje nuo seno tikra –

Susispiesta būriais pakeisti.

Stovi rankas nuleidęs,

Žmogiškai turi atleisti.

Nešaudyti jų arbaletais,

Perkūno ugnimi nedeginti,

Nekeikti pragaištingais žodžiais,

Nulenkti galvą ir savo maldom

Iš numarinančio gyvenimo

Pasižadinti.

**5.** Gal gailėsiuos saulėlydžių

Juos palydėdama pro langą.

Nuskandindavau juos tylioje

Atminties pagerbimo minutėje.

Kiekvieną vakarą jie būdavo





Tokie patys kaip vakar.

Jų buvo daug, – aš jų negedėjau.

Bet kartą jie pasibaigė.

Nebuvo nei jų, nei lango.

Buvau tik aš labai jų pasigendantis.

**6.** Susimąstymas pakabino spyną širdyje.

Sielos debesys apvedžiojo vokus.

Gilesnis susivokimas įstrigo skrandyje.

Nusviro rankos,

Kojos pamiršo kasdienius įsipareigojimus.

Visas gyvenimas barščių lėkštėje

Su keliais rupiais prisiminimais įstrigo, –

Toks dvidešimt ketvirtosios rytas

Du tūkstančiai dvidešimt antraisiais!

**7.** Neišvažiuokite visi!

Nei tankais, nei vežimais!

Visata mūsų gana plati, –

Gili savaisiais paklydimais.

Sustosite pailsėti kelyje! –

Iš karto pasiklysite!

Šiurkščiomis usnimis keliai užsėti

Be brangių sielai prisiminimų.

Tolyn keliauti klaidina žiburiai, –

Atrodo žvaigždė žiba,

O ten vaiduokliški kapai.

Juose vardų niekas seniai nebežino!

Neišvažiuokite visi!

Kažkiek savuos namuos pasiklyskite!

Namai lietuviui būdavo šventi.

Neparduodami, nekeičiami

Už blizgantį svetur skatiką!

**8.** Reikalaujate politkorektiškumo vardan

Išbraukti mano laiką ir išnaudoti prisitaikymą,

Nebūnant tuo, kuo sąmone esi brandus.



Netinka tai dabar, jei nori pasirodyti kitokiui,  
Pamiršus giluminį savo saiką ir savus tikslus.  
Prieš veidrodį esi sau pats gražus.  
Septynios nuodėmės drakono stuburu suaugę.  
Slanksteliais surakintas nuodėmių žmogus:  
Nusižengti prieš kitus į kraują jam įaugę,  
Politkorektiškai užsibraukiamas laike paviršutiniškas,  
Brandžiam susivokime – jis pasekmėm gilus.

### **Ciklas „Nusigyvenusių poeto godos“**

**1.** Mano mūzos  
Įklimpsta į laiką, –  
Prie geriausių norų  
Su kastuvu iškasti negali.  
Jos neturi lašelio saiko, –  
Ką sugriebi iš oro, tą ir kuri.  
Vienur saulėtekliai tiršti, –  
Kaip Joninės prie Merkio.  
Užmerktos akys, – užslėgtos vokais.  
Jei atsimerktum, – giliais žodžiais verktum,  
Ar liuobtumeis nuo vargo grubiais sakiniais.  
Kaip išklampinti mūzas iš laikrodžių kampuočių?  
Kokios reikėtų šluotoms atminties?  
Jos griūdamos, bet ramios eilėmis šnpuočių, –  
Tvarkingai po žiupsnelį iš tavosios praeities  
Švariai išluotų ir liktumei švarus,  
Praradęs išlaisvintų mūzų pasitikėjimą.

**2.** Vėl mylimą pasaulį pamačiau.  
Ir visas jis vėl buvo mano.  
Many jis įžiebė žvaigždes, –  
Planetomis many apsigyveno.  
Vėl norisi gyventi ir svajoti.  
Lipdyti iš dienų naktinį rūbą.  
Iš ryto keltis ir dainuoti.  
Vėl prisiminti spėrų ūpą.  
Užsimezga širdy daigai  
Didžiosios meilės medžiui augti.  
Aplinkui auga vėl miškai, –  
Nereikia derliaus amžiais laukti!

### **Pamokymai Aukštesniajam Aš**

**1.** Žmogus laikrodis Dievo visatoje  
Su dviem akimis, su dviem kojomis,  
Dviem rankomis ir viena širdimi,  
Atsistojus priešais Dievišką būties šviesaforą



Su trimis prasmėmis, tikslas – likti prie savo spalvų:  
Raudonos – tavo kraujas raudonas.  
Kaip gyvūnų su rankomis, kojomis ir galvomis.  
Žengsi skersai per gyvenimo gatvę, –  
Nuspalvinsi paskutiniaisiais atodūisiais pilką asfaltą.  
Stovėsi ir lauksi priešais geltoną šviesą:  
Aplenkis tave apsukresni, – liksi stovėti  
Geltonai padūmavusio smėlio krūva, –  
Niekas tavęs kaip žmogaus nepastebės.  
Kiti iš tavęs savo kieme susipils žaidimams pilis, – .  
Nepatogi sau pakraščiais išbarstoma krūva.  
Žengsi per būties gatvę mintimis,  
Degant žaliai šviesai, – tapsi  
Skubančios minios taškeliu,  
Neišklystančiu iš gyvenimo žemėlapiu:  
Sala su savo keltais ir su savais laikrodžiais.  
Gal nevaikščiok bendromis gatvėmis.  
Širdis pasakys, kur nenuspalvinti praėjimai, –  
Žinosi kada judėti, kada stovėti,  
Kada gyventi ir kada numirti.  
**2.** Aš gyvenu ant slenksčio,  
Jis – spalvotas.  
Nuvaikščiotas duobių ir debesų.  
Ant jo gyvenimas  
Siauras ir miglotas, –  
Tame gyvenime ir aš esu.  
Kai ant jo sustoji,  
Apsidairai: priešais rytas, –  
Naktigonė trumpėja,  
Papenėti sodria žole arkliai  
Jau kinkomi laukus akėja, –  
Vidurvasarį sunoks pirmi rugiai.  
Už jo troba – iššveistos seklyčios grindys,  
Gryčios asla nusėta trupiniais.  
Ugnis – juodas puodas su šutintais grūdais.  
Ant staltiesės išsiuvinėtos  
Kalėdų pyragas, suraikytas mintimis,  
Prie jo gausi šeima susėdus,  
Nuleidusi žemyn akis.  
Kai pakeliu aš veidą į lubas,  
Stovėdamas ant slenksčio,  
Tenai Senolis – Tėvų Tėvas – guli užmerkęs kūną  
Senų prisiminimų marška,  
Vietoj pagalvės pasidėjęs sunertas rankas,  
Tarsi pats būtų nusikryžiavęs,  
Ir labai laimingas.  
Neturiu aš jam ką pasakyti.  
Žvilgsniu įriuos žemyn kuo giliau ir kuo  
Plačiau panerdamas už slenksčio, –  
Ten keturios almančios upės:



Spalvotos – sušiauštais srautais.  
Geriu iš jų, – atgimsta ūpas  
Iškirsti slenkstį iki pamatų, –  
Tapti nelaipoma sala!  
O ten laimingas Tėvas su savuoju Tėvu  
Laimina naują salą berdami iš rankovių  
Auksinius tikrosios savasties pažinimo grūdus  
Ir nesimato pabaigos.

**3.** Nupirko striukę, skrybėlę uždėjo.  
Galvojo, – būsiu aš garažas jiems –  
Saugosiu jų mašinas savy nuo vėjų.  
Jie saugos mane nuo manęs.  
Bet derlius toks neužderėjo, –  
Esu garažas atlapotas aš visiems,  
Įleidžiu vėjus ir kapotas  
Rudenio lapais nuklotas, –  
Rudeniniai lapai kampus iššniukštinėja,  
O šunys glaudžiasi po ratais nuo lietaus.  
Nesvarbu, kad aš rūdiju ir senėju  
Be vartų su apsamanojusiais stogais.

**4.** Prisiiršęs prie savęs bambagysle ašutuota  
Į ją rytais galandi skustuvą, –  
Nori atrodyti nusiskutęs ir padorus.  
Ne nuo to pradedi.  
Gyvenimą reikėtų pradėti nuo įkvėpimo  
Pasiryžti būti sau įdomus.  
Šukuoji plaukus, – verti juose atgal.  
Nori atrodyti tvarkingas.  
Ne visi atgal subraukti kalnai  
Savo viršūnėse kitų akims patrauklūs!  
Nesiskusk, nesišukuok!  
Apsirenk tikraisiais savo rūbais,  
Prisimindamas pasižadėjimą  
Savo Aukštesniajam Aš:  
Aš toks, koks esu.  
Priimsite ar nepriimsite, –  
Man nei šilta, nei šalta.  
Plačiai atverk duris prieš išeidamas  
Į likusio gyvenimo gatvę!

**5.** Klampus miesto gyvenimas, –  
Nepakeliamas žmogui.  
Už sandariai įstiklintų langų,  
Keliais užraktais užvertų durų.  
Automobilis, autobusas, traukinys ar lėktuvas,  
O kartais dviratis ar paspirtukas  
Įveikti tašką A iš taško B.  
Ir miestietis iki panagių užsimaukšlinęs  
Savo įprastą tūkstantinės gyvenvietės kepurę  
Be užrašo SOS, su kiaurai skrodžiančiu  
Pasiaiškinimu: „Aš viso labo tik žmogus,



Dažniausiai vaikščioju ant dviejų kojų, –  
Kai niekas nemato, – ant keturių – ,  
Pasileidžiu vienas pats savo gyvenimo ratais.“

**P.S.** Svaigus miestų gyvenimas

Po sulankstytomis perėjomis,  
Nusėtomis judėjimo linijų riboženkliais!

**6.** Kai pamatai save neretušuotą  
Veide su įsispaudusios lemties taškais,  
Vaškuoji, nori būti tobulas  
Su pačiais gražiausiais praeities džiaugsmis.  
Bet praeitis sunki, – į žemę bruka.  
Danguje nespindi tau džiugi žvaigždė.  
Apsisuki ant kojos ir uždarai  
Švenčiausią karmos spintą, –  
Lentynoje prie batų tau skirta ilga eilė.  
Gera, jei apsimausi tu batus turtingo, –  
Praeisi nekeiksnodamas neišasfaltuotų laukų.  
Jei vargetus batus tu užsimausi, –  
Tau neišvengti vėl kartojamų vargų!

**7.** Būkite palaiminti visi!

Palaiminti visi, gyvenę šitoje žemėje.  
Ir po mirties dalia šviesi,  
Lai su jumis sielose gyvena!

### **Atsiprašymai paties savęs**

**1.** Atleiski, Dieve, jei žudžiau kitus.

Ir žudė jie mane netyčia,  
Ir atnešė mane slapčia,  
Ir numetė į senstančią seklyčią, –  
Nebuvo kam suruošti šermenų, –  
Pirmiau manęs jie buvo nužudyti,  
Ir negirdėjo namas mus dainų, –  
Nebuvo kam užtraukt Giesmių giesmyčių.  
Bijojo garsą pagimdyti  
Iš šoviniais sutraiškytos krūtinės,  
Prie palangės, išskaptuotos medžio nėriniais,  
Burkavo dvi balandės graudžiai.  
Stovėjau aš su išpintais plaukų linais  
Ir prie krūtinės tylią maldą spaudžiau!

**2.** Vėl džiugu širdy –

Saulė neapleido,  
Paukštės ramuma  
Ilgesio giesmėj,  
Pakeliu akis aukštai,  
Ieškau savo veido,  
Dievo atspindy  
Šypsosi beržai.  
Taip norisi peržengti draudimus.  
Gyventi be žodžio „draudžiu“



Be „draudžiu“ gerti pribrendusį vyną  
Ir pasiūsti vaikiną, ne tik rašistų laivą,  
Ant trijų raidžių.  
Taip noris peržengti visus draudimus,  
Vitrinose priklijuotus,  
Priešlapyje populiarios knygos išrūšiuotus:  
„Šiukštu kopijuoti ir dalintis!  
Tai mūsų daiktas brangus!“  
Niekam nieko nedraudžiu.  
Nieko neturiu ir turėjimas man nerūpi!  
**P.S.** Šypsosi beržai ant kiekvieno kreivo veido.  
O beržai tai nesišypso.  
Jie liūdi ir graudžiai verkia!

### Senstančių poetų godos

**1.** O mano vystanti jaunystė, –  
Poetas sau esi reiklus.  
Teisingas noras nesuklysti  
Tau amžinybei atveria vartus.  
Ant jų puikuoja tavo eilės, –  
Buvai tada dvasia stiprus.  
Ir tavo žodis pirmacilis  
Uždėdavo kitiems sparnus.  
Plasnodavo giesmė iš ryto, –  
Poeto eilės – širdies mostai,  
Gyvenimui kūryba – kraujo dovana.  
Ir plaka žemėje numirusių poetų širdys,  
Sušildytos žmonių krauju,  
Jei poetas buvo ne kietaširdis,  
Jo meilė ir po mirties liejasi plačiai.  
Tikras eiles žmonija girdi, –  
Jos ne akimirkos svečiai!  
**2.** Čia šešėlis ir ne daugiau, –  
Prieš saulę stovintis,  
Karščiu trykštantis,  
Ant sienos užrašyta  
„Laimės formulę“  
Aš pamačiau, –  
Ji atsikėlęs per anksti  
Manasis klystkėlis.  
Vadina žmonės  
Jį išmintųjų takeliu.  
Tapnoja jį visi,  
Kurie netingi, kai susimąsto,  
Ar sustoja, pajutę džiaugsmo ilgėsį,  
Nuskaito „Laimės formulę“,  
Ją sieloje krauju užrašo,  
Pravirksta krokodilo ašarom,  
Už kampo raudono vyno taurėmis  
Jie negyvai nusitašo.



- 3.** Persivalgė mūzos  
Prie Kalėdinio stalo.  
Sėdi ramios: nekalba ir nedainuoja.  
Avys parupšnojusios duonos slėniuose prie Uralo,  
Prisišlamsčiusios ėdalo jį lėtai atrajoja.  
Sustoja laikas, – dingsta gyvenimas, –  
Lieka užsitęsęs virškinimas.  
Stenėjimas ir dujų gaminimas.  
Maistu persipildžiusi vidinė visata  
Nieko nebekuria, – niekuom nebesidžiaugia, –  
Ilgam sustojo, – tenka virškinti įprastą gyvenimą.
- 4.** Kur tau eiti? – sustoti galėtum,  
Nuleisti akis į viršukalnę,  
Į savąsias gelmes širdimi pažiūrėtumei, –  
Atrastum ko ieškai būties amžinybėje.  
Ne katino, kniaukiančią prie uždarytų durų,  
Ne šuns, pasitinkančio prisirpusiu lojimu,  
O savęs dienoje pasiklydusio,  
Naktimis nesurasto supratimo,  
Gaudant sapnuose tikro pažinimo žuvį!
- 5.** Tarnystės ženklą svarų tu turi.  
Jos ribos Dangaus centrą siekia.  
Su jom eini miegoti ir bundi.  
Už tai atriekia tau didžiąją palaimos riekę.
- 6.** Kuklutės mano knygos.  
Pilkutės mano raidės.  
Sukūriau jas paskubomis.  
Tai toks jums mano kraitis!
- 7.** Lindau į poeziją, – akys apsaldo,  
Širdyje nerandu nuosavo rasalo.  
Vienų per saldus, kitų per rūgštus,  
Bet tinkantis kopūstams raugti.  
Pats metas į šalikelę save patraukti.  
Stebėti, kas ant kelio vyksta.  
Niekas tuomet ant tavęs nepyksta!
- 8.** Metai dar vieni praėjo.  
Ką gero žemei padariau?  
Laksčiau metus su interneto vėjais,  
Aš savo protą metams sulanksčiau.  
Į atvaizdus spalvingais gūšiais  
Maloniai akį vis ganiau,  
Norėjos man tokios malonės,  
Nors nuo ekrano akims blogiau, –  
Jos ašarėlėmis švytėjo, –  
Bet su visais kartu buvau.  
O jie svajoti linkę,  
Daugiau žinoti pavergti,  
Ekranuos savo tiesą vejasi,  
Aplenkti jie mane greitai.  
Kažkas man atsiuntė lietuviškai žinutę:



„Beprotė, tu esi, panele,  
Norėdama save pralenkti  
Ir kitus pavyti.  
Taip skuosdama viliesi rasti savo kelią!“

### **Žydėjimas gali būti įvairus**

1. Tu man pasakyk,  
Kodėl pasaulis šitaip keistas?  
Gyvena žmogus jame  
Nuo gyvenimo po kažkiek metų atleistas.  
Susirenka savo žaislus,  
Susikiša į elgetos tarbelę,  
Išeina su ja ant pečių  
Ieškoti amžinos dievų trobelės.

2. Žydėjimas gali būti įvairus, –  
Prieš aušrą ir po aušros,  
Iš nuostabos žiedais suspindus,  
Iš nusivylimo liūdesiu ištirpus,  
Aplanko supratimas: esi sau nuostabus, –  
Pradėtas iš dainos,  
Ar tau žydėtų žvaigždės virš galvos?  
Ar iš žemės gilumos  
Žydėtų lapais nematomais  
Apvaizdos žydėjimo sutvertas?!

### **Pergalingi padėkojimai**

Dėkoju, kad mylėjote mane.  
Jūsų meilės saulė šildė srovele.  
Nuo meilės..., jūsų meilės  
Savo laime apsvaigau,  
Gailiai..., gailiai pravirkau.  
Jūs buvote man labai geri.  
Jūs buvote man dosnus, dosnūs.  
Žydėjau liekna liepa sodo sūkury,  
Ją lankė medui rinkti darbščios bites...,  
Darbščios bitės: jos prinešė avilius pilnus medaus,  
Gausybę korių vaško žvakėm paaukojo...,  
Paaukojo.  
Dabar jos šildo apkasus šiltai...,  
Šiltai.  
Jos pergales žingsnius tikėjimo šviesa užkloja...,  
Užkloja.

### **Devyni lapai /vynai/ arba devynios širdys**

1. Gal aš meilės nuotykių ieškodavau išties?  
Man reikėjo meilės ženkliai didelės,  
Kad apglėbčiau rankomis tvirtai





Ir pakelčiau meilę aš aukštai.  
Ji nušviestų einantiems kelius.  
Aš galvoju, – meilė ir juose nubus.  
Nemokėjau meilės aš pakelt aukštai.  
Mano meilei ištrinti takai,  
Mažas vieškelėlis suka į kapus,  
Ten žydės man gėlės.  
Meilė ten nubus!

**2.** Prišauk vėjus  
Ant girgždančios krūtinės, –  
Jie sumeistraus tau saulę, –  
Pasaulius begalinius.  
Rūpės keliais vėl eiti  
Ir krautis laimės kraitį.  
Jį išdalinti, dalinantis priminti:  
„Ne mano tai sukrauta – galite skanauti.  
Koktu, – išspjaukite.  
Nesusipykime, – kartu keliaukime!  
Už posūkio pasuksime, – atsisveikinsime!  
Ir dovanėlę vienas kitam  
Nesikeikdami grakščiai įteiksime.  
Primins, – buvome kartu.  
Vieni žiūrėjome į Saulę,  
Kitiems Mėnulis švietė.  
Pasaulis mus taikingai  
Kartu keliauti teisingai kvietė!“

### Nuotrupos iš bendravimo soc.tinkluose

**1.** Vėl taip gražiai tingėjimu sninga,  
Aš vėl sėdžiu namuose liminga  
Su giliai užsimaskavusiu  
Savo veltėdžiu.  
Vengia jis gyvenimo šviesos, –  
Padoresnių ėdžių,–  
Prie kompiuterio sėdžiu ir sėdžiu,  
Ir sėdžiu!

**2.** Ištirpęs, tu, ištirpęs, –  
Iš pasakų ir prozos.  
Veidelis tavo *FB*  
Man pats gražiausias rodos.  
Liečiu tave aš rankomis  
Ir nutepu ekraną,  
O tu, kažkur kitur trunkaisi,  
Apkabinęs per šlaunis  
Gležnutę Menų damą.

**3.** Kokia mažytė tu esi!  
Kokios mažos tavo auselės!  
Upytės tavo – bruknės uoga  
Ir amžinai žaliuojančios šalelės!



4. Pasėdėk ant žolės,  
Kol gegužė dar žydi,  
Kol berželiai žali  
Tau minčių nepavydi.  
Eglės šaką palenks,  
Kad paukštelis čiulbėtų,  
Akmenėlis pakils, –  
Atsiras daugiau vietos.  
Ir sukauks kaminai,  
Dovanodami dieną,  
Ir brendi tu sau vienas  
Per sniegu užklotą mėnesieną.  
**P.S.** Nesuprantu,  
Žiūrėdama į nuotrauką,  
Kurioj šaly tu sėdi?  
Gal savo šalį nuotraukose  
Kartais aplankai?!

### Dabar esi žmogus

Pasaulį valdo norai, –  
Ir ne daugiau.  
Ant savo norų pasikorei, –  
Ten Dievą atradai.  
Dievas tau pasakė: „Dabar esi žmogus.  
Ne augalas, ne akmenėlis ir ne beždžionė, –  
Save pažįstantis dangaus.  
Užteks mums tėvo žemės  
Su norais dideliais!  
Pabūk dabar bežemis!  
Pabūk dabar žmogus!“

\*\*\*

Dar vienas žemėje  
Esi šiltasis rankos paspaudimas.  
Viltis sugarma širdyje, –  
Vėl eit keliu, – suspurda priminimas,  
Susipina širdy takai, pavadinimais nepažymėti,  
Sugrįžta seniai iškeliavę laikai.  
Jų ribos, – žemėlapiai saulėti.  
Planetos žymi vėl metus.  
Kraitė jais sklidinai prikrauta,  
Šviesuliais iš rankų buria liūdna moteris:  
Ar būsi mirtimi sugriautas?  
O gal likimas dovanos dar šiltą meilės sutikimą?  
Ir vėl širdis karštai plasnai neapsvaiginta žemės vyno!

\*\*\*



Mano veidas pavargęs, –  
Vis daugiau atsiranda raukšlių.  
Išsispaudė jame sūrios raidės, – aš jose gyvenu.  
Skaičiai nuteka išryškėjusiais skuostuose vingiais,  
Aplink maņasias akis, – žvilgsnis naktimis aptingęs,  
Naują dienos mintį vėl paspęs,  
Suvers karoliais manuosis jausmus.  
Nepaslėps, – išstatys visų apžvalgai.  
Gal kieno širdyje atjauta man nubus? –  
Elgeta pasijusiu, – neatstumsiu  
Man skirtos labdaros.  
Nuo atjautos kiek sušilsiu, –  
Iš pavargusių pilkais veidais žmonių minios  
Aš lengvu šypsniu išsiskirsiu!

\*\*\*

Norėjau užsilipti ant bačkos,  
Ištiesti ranką už blankaus ir sušmižusio pasaulio  
Į spalvotą ir kerintį.  
Pabijojau, kad nenukirstų man rankos.  
Be jos mano pasaulis taptų toks, kaip ir daugelio:  
Pilkas ir sušmižęs, o nenukirstąja ranka  
Aš rodyčiau tik į šitąjį.

### **Aš pažįstu šitus žmones**

**1.** Aš pažįstu šitus žmones, –  
Jie žudė ir engė kitus.  
Jie vaikšto gatvėmis  
Ir daro vėl tą patį.  
Šį kartą ne šautuvais,  
Ne peiliais, ne kuvaldomis, –  
Savo mintimis, jausmais..., darbais.  
Jie šių laikų žmonės,  
Užsimaskavę solidžiomis pensijomis,  
Aukštais postais ir tampriais ryšiais  
Toje pačioje tų pačių pagal kraują žudikų gildijoje.  
Aš nenoriu jų teisti, kad ir aš nebūčiau teisiama.  
Kol kas negaliu to padaryti, –  
Jie nužudė mane dar tada, kai aš buvau  
Dar labai jauna ir dar labai graži.  
Aš tapau susiraukšlėjusia sene, –  
Praradau tikėjimą žmonėmis.  
Tai baisi žmogžudystė!  
Ar aš galėjau būti jos verta?!

**P.S.** Negaliu atleisti ir tiek  
Už manyje nužudytą Dievą,  
Galėjusį sutverti kitokį pasaulį:  
Doresnį ir gražesnį savyje.  
Jie nužudė Dievą manyje!



**2.** Adventas baigsis,  
Laikas keisis, o žmonės vėl save žudys,  
Ir kažkada mirties subrendęs vaisius  
Kautis į gatves vėl išvarys.  
Galėtų tokio vaisiaus nebrandinti, –  
Be jo ir kitokių žiedų apstu,  
Iš jų gal taiką išaugintų?  
Kelionės būtų be karų.  
Bet kažkam karas – duona,  
Kažkam – savižudiška mirtis.  
Tokia aplankė IT amžiaus kruvina paguoda, –  
Didžioji laiko sumaištis.  
Adventas eglės šakele nubraižys mums  
Džiaugsmų Kalėdas,  
Prie stalo sėsis žmonija,  
Po jų sugrįžta senos bėdos,  
Istorija – sunki žmonių liga!

**Palinkėjimai mavo Angelėliui L.,  
baltu chalatu,  
30-čio proga**

Manasis Angelėli, ko Aukštyn skubi?  
Jau tavo kelias Žemėn nusileido.  
Aplinkui groja tau žiogeliai.  
Margi drugeliai aplink galvelę tavo skraido.  
Suplzdėk sparneliais ir tu!  
Savo Meilės balso paklausyki!  
Išplisk jausmais plačia upe ir  
Šį pasaulį pozityvumo žodžiais apmąstyki!

**Mokiniai mokina mokytoją gyvenimą pažinti**

Dievulėli, mokiniai mokina mokytoją  
Gyvenimą pažinti iš didžiosios raidės.  
Reikalauja iš karto pamiršti ką gero padarei,  
O blogus darbus prisiminti, –  
Už juos nedelsiant bausmę pasirinkti!

**Aukštai skraidantiems poetams**

Pasirinku aš tą poetą,  
Kurio keliai padangėj švyti,  
Jo eilės žemėje alsuoja,  
Bet negali tu jų pavyti.  
Savo dvasia, savuoju kūnu!  
Sielos kampų poeto žodžiais nepagauni,  
Atsidusti ir padėkoji



Už suteiktą malonę žodžiais, –  
Aukšta gaida su juo lekioji,  
Tarsi skrietum iš paskos,  
Vejiesi jį ir nesustoji,  
Pavyti nori, – negali,  
Tik iš toli jam asistuoji.  
**P.S.** Dieve, gražinti kojas! –  
Leiski vaikščioti!  
Žinau, kad nusidėjėlė esu.  
Dar neturiu sparnų.  
Dar trūksta sielos dizaino tvirto.  
Dar per anksti skraidyti  
Po tavuosius miestus savais sparnais!

### **Mūsiška kasdienybė:**

**1.** Vien intrigos ir intrigos.  
Nieko kito daugiau  
Savoj šaly iš ryto nematysi.  
Ar puslapiais šnarantį  
„Respublikos“ laikraštį vartysi?!  
Ar belsis pelyte ant stalo  
Priešais internetu skambantį ekraną, ir  
Skaitysi: „Iš pareigų atleido režisierių;  
Sutirštino spalvas elitas laiko ringe:  
Mokytoją mąstančią be sienų prikalė  
Prie naujo stulpo atgailos gėdingos?“  
O rytoj dar kas naujesnio? – Atsakysiu:  
Vien intrigos ir intrigos, – ar nepabodo?  
Ar gali būti kitaip, kai elitas  
Tas pats ir tas pats – nedalomas  
Ir nepakeičiamas, – pastiprinamas  
Savom mergaitėm ir savais berniukais.  
Net Orvelas pas juos saviškis, –  
Spektaklį saviškiams iš anapus rodo.

**2.** Užgožęs aš tuštybę reginiais.  
Jie man kerinti paguoda.  
Išsiviliojęs saulės spinduliuos,  
Žengiu į naują puotą.

**3.** Mums menininkų gildijos didingas statusas išduotas.  
Drebėkite prieš mus visi!  
Vienus pakelti, o kitus meniškai nužeminti, –  
Tokia licencija amžiams išduota.  
Ji aprobuota gildijos šviesos ir jos tiesa visada teisi.  
Ir mūsų kelias – Viešpats kelias.  
Kas įrodys, kad mes ne tokie?!  
Tad drąsūs mes, o jūs – laukų avelės,  
Mekenančios pritilusiais balsais, –  
Tai toks tas jūsų nuolankiųjų kelias!



### Drakonas Vilniuje atgimsta

Ko čiulbi taip ilgai, –  
Gal gausi pinigų  
Iš tavo sielą numarinusio drakono?  
Lankstaisi jam seniai žemai,  
Iš baimės tarnauji savimi  
Vilniuje atgimstančiam drakonui.  
Jis tavo kūną sudraskys, –  
Pajutęs, – jam nebetarnausi, –  
Tave vėl baimė užvaldys, –  
Pasitarnausi jam, – gal gerą  
Postą iš jo rankų gausi?!  
Nusilenki žemai, neva už laisvę padėkoji.  
Tik laisvė judviejų apibrėžime –  
Grynieji laisvės paistalai, –  
Bet drakonui už laisvę  
Katutėmis širdingai ploji!  
**P.S.** Daug kelių  
Pasirinkti aš noriu.  
Daug kelių aš turiu, –  
Užsidengti jų koriu vis noriu,  
Ir išaugti didžiuoju keliu, –  
Tuo keliu vis dardėtų  
Keleiviniai širdies traukiniai,  
O man visiškai nesopėtų, jei sutrūktų  
Jų nusidėvėję bėgiai.

### Sekant Vytauto Pelakausko pėdomis pagal jo vieną eilėrašį

Nežydi šiandien džiaugsmo gėlės po langais.  
Politikai šiandieną prie manęs ne tie atėjo.  
Jie zyžia, – skausmas gimsta mano širdyje.  
Jie pasiilgę tulžingiausių vėjų.  
Paklydę, – Dievo blaškomi vaikai,  
Meluoja sau ir savo sutiktiesiems.  
Žmonijos vargas – jiems geri laikai.  
„Atia“, – sakau aš jiems  
Ir atsiveikinimui jiems rankelę savo tiesiu.

### Pasidairius pro langą

Pro langą pažiūrėjau,  
O ten dangus nušvitęs  
Su liūdinčiais berželiais,  
Perkūno ažuolais,  
Šviesiomis pasakomis



Nuo lopšio patikėjau, –  
Man žemė – Dievo močia,  
O jos takai miškai.  
Staiga sutemo akys, –  
Upeliais ašarojo,  
Jos plovė mano lemtį, –  
Regėjimo tylius,  
Ir kūrė man jie šventę,  
Ką matome, – tą mylime,  
Kas mumyse, – tas kituose,  
Žiūri į kitą šviesą  
Ir norisi gyventi,  
Nėra mirties už lango,  
Jei tu esi lange.

### Save pažinsite iš kibiro

Save apkabinsite rankomis,  
Pažinsite žodžiais.  
Ištuštėjęs iki dugno kibiras  
Per karštymetį dvasinio atsibudimo.  
Jokio troškulio, išsiilgus tikrojo savęs,  
Iš jo atsigerti.  
Norisi dangaus ir saulės jame,  
Kur nei pats sau, nei kibiras  
Tau nebereikalingas...  
**P.S.** Tiesus stuburas, šviesi galva,  
Išsiilgusi zvimbiančios vieatvės.

### Senienoms

Seniena!  
Naftalinu dvoki! –  
Norėtusi pajusti žiburių kvapą!  
Nudriskusiais eilėraščiais tautos didybę suoki! –  
Norėtusi išgirsti vitmenišką žodžių šneką!  
Ir šoki tu ne taip kaip Dievas šoka:  
Trumpais žingsneliais, laikant undaroką.  
Norėtusi pamatyti šokančią striptizą, –  
Ant barų stalų išlaikančią reprizą! O tu į juos neužeini.  
Užstrigusi už šokančių šviesų žvakelių  
Medinėje bažnytėlėje, – nuo jos varpų gaudimo  
Toli gudu.  
Klausytumeis Mansono, –  
Jo klykiančių širdies garsų.  
Tada ir tu būtumei Naujiena:  
Žmogus naujų laikų!  
**P.S.** Laukite didelių talentų



Iš mažo žmogučio,  
Pasišovusio perspjauti Dievą.  
Nesulauksite!  
Būsité priversti vaikščioti:  
Neva pakerėjo drobės, grafikos lakštai,  
Esė ir kadriliai, eilės ir paskviliai.  
Moralas: Ką užsakėte, to ir sulaukėte!

\*\*\*

Kas norite paklaudyti mano sapnų,  
Sulėkite vyturiais į sodų šventę.  
Klausytis bus visiems smagu,  
Kaip tyloje atėjusio Advento.  
Nebus manuos sapnuos audrų, –  
Prieš rytą be spalvų jie išgyventi,  
Prabudusi dienon skrendu, –  
Tai ji manų sapnų mergiausia šventė  
Su pažadais gyvent tikru laiku,  
Su nuostaba priimti savo dalią  
Ir vėl pabūti žemėje tikru vaiku,  
Išgirst kaimynus šaukiantis pagalbos,  
Padėti jiems ir savo tikrą spalvotą sapną suturėti –  
Išvynioti atmintį iki pat debesų!

### **Pavasarij vėl sužaliuoju**

Kai pasiilgstu vasaros buvimo savyje, –  
Prabunda troškulys pabūti danguje  
Su bėgančiais emocijų nešuliais,  
Aplytais, atkabinėtais, pakeltais  
Nuo savęs aukščiau, – jausmingai nuramintais.  
Kai pasiilgstu aš rudens,  
Medžių mintimis nusišarmoju,  
Apsivelku seną mamos palta,  
Pašlapusiu moliu ilgai tapnoju.  
Atėjus žiemai, – išsirengiu,  
Prisiglaudžiu prie pečiaus,  
Prisiminus vasarą ir rudenį,  
Garsiai kvatoju kaip mergužėlė iš Tverečiaus.  
Pavasarij vėl sužaliuoju,  
Gležnais beržais pražystu,  
Ant vieškelio pusnuogė sustoju  
Ir vėl save pažįstu!

### **Močiutė balta skarele**

Vėl apsigobus balta skarele.  
Rami sau sėdi po eglėmis, beržais.  
Kantriai šypsaisi.  
Praeinančiais, prabėgančiais gėriesi.  
Jie tavo kūrinų saldusis vaisius.  
Vyžotos kojos grimzta į dausas.





Ir baigia tavo kelmas sudūlėti.  
Ant ko sėdėsi, Motina Brangi,  
Kai tavo buvusios plačios genties laukai  
Kasmet giliau usnim užsėti?

### **Nekuklus prašymas**

Žiūriu į laiką,  
Laiko vis prašau,  
Kad jis man būtų  
Labiausiai maloningas.  
Užmerktų prieš juodas spalvas akis,  
Atmerktų prieš varsas ugningas.  
Sušildytų mane rytu ir nuramintu vakarėjant.  
O giedant trim gaidžiams,  
Prikeltu garbingam dienų varinėjimui.

### **Davus leidimą išdaužyti**

Kai leidi save išdaužyti,  
Kurie tavęs nestatė,  
Esi menkutė nuolaužų krūva, –  
Ne deivė Sarasvatė.  
Mėgini atsistatyti.  
Per amžius būdama  
Aplamdytais kraštais rūdijanti mašina.  
Likai viena..., tamsi...,  
Praeinančius pro šalį bauginanti dauba.  
Keiksi likimą, – nebuvo tau dosnus.  
Bet čia tavasis ego išlikęs  
Per ilgiausius laikus.  
Gali išversti jo kailį į viršų, –  
Pasikelti iš įsitraukusios daubos.  
Jos išvirkščias paviršius – krūva be pabaigos.

### **Nesvietiškas kvailiojimas saulei nusileidus**

Kai saulė leisis  
Ir rugiai nubus,  
Aš vėl tave regėsiu danguje,  
Vėl mano meilė širdimi pabus,  
Vėl būsiu sielos viduje.  
Su vėjais vėl lankysiu aš medžius,  
Džiovinsiu laimę ant šakų,  
Gegutės džiaugsis manyje,  
Kukuodamos dangaus balsu,  
Ir vienas balsas nuo manęs tau skirtas bus, –  
Girdėti tyloje gali,



Kai šakos gimsta iš manęs,  
Apsiberia margu mišku.  
Paklosiu kilimą jausmų,  
Žydės jame laukų kvapai,  
Ir mes seni dievų vaikai  
Žydėsime juose ilgai  
Iki graudulingos skausmo ašaros.

### **Nėra švento reikalo**

Statytume mes pjesę naują vėl,  
Bet kur surasti aktorių naujų –  
Tikrų vaidintojų?  
Scenos talentingų apipavidalintojų?  
Vieni išmirė, kitiems netikri vaidintojai nusibodo.  
O jei tikruosius surastume,  
Kas lankytų mūsų spektaklius?  
Skaudžiausias tikram aktoriui smūgis –  
Tuščios salės be plojimų, –  
Su vienišos musės per spektaklio kulminaciją  
Prabirbenčiu benefisu.  
**P.S.** Gal nebestatykime spektaklių?!  
Nėra švento reikalo!

### **Raginimai ir dvejonės**

Iškelkite savo Aukštybę aukščiau,  
Kad ją visi gerai matytų!  
– Nekelsime! – Kad žiedlapių kiti  
Savų pranašumu nenužiūrėtų.  
Paslėpsime kišenėse,  
Pakišime po duknomis,  
Sulankstysime laiškais.., laiškeliais.  
Sukviesime baltuosius pasaulio laiškanėšius-karvelius, –  
Jie išnešios mūsų didybės laiškus  
Giliausiai po visą nežemišką visatą.  
Ji sužinos, kokie mes Aukštybingiausi!  
Mums pasiseks!  
Neapdovanota žemiškiausiais žvilgsniais,  
Nutolusi visata mūsų nepasieks ir nenužiūrės!

### **Jaunimas turėtų apsiverkti**

Gyvenome be meilės ir šviesos, –  
Jos niekas neturėjo, – nedalino.  
Nebuvo mūsųose gilios dainos, –  
Ant stalo paausiuoto apelsino.  
Pilki saulėlydžiai užlipę ant dienos.  
Jokios ribos tarp vakaro ir ryto.  
Nelaukėme nušvintančios pradžios:



Visų akys buvo miegu surakintos.  
Autobusai prilipę prie žmonių mėsos  
Į fabrikus, į ofisus kas rytą  
Kaip tylinčią skerdieną mus vežiojo.  
Prie dangiškos nomenklatūrininkų tiesos –  
Niekam ne iš jos luomo laimė nesišypojo, –  
Nebuvo išlaisvėjimui ir nušvitimui sukauptos drąsos!

### **Tokie žemiški ir nemadingi prašymai**

**1.** Ar mane vėl giliai apkabinsi?  
Ir mylėsi lyg būčiau pavasario žemė?  
Praeisi basom rankom,  
Žvilgsniu remdamas Paukščių taką?  
Jau seniai ten maniškiai likusiems čia  
Brandų likimą lemia.  
Liepos lopšius sūkuriuoja  
Ant stambių šakų.  
Laumės pasakas šukuoja  
Ir nepastebi dainų.  
Joms tik naktys,  
Tik lopšinės augalų  
Skambiais balsais.  
Rytą pateka Aušrinė, –  
Į dienas neįsileis.  
Ar mylėsi kaip mylėjęs  
Savo Žvaigždę iš dangaus?  
Būsi jos lietaus nešėjas, –  
Aukso dulkių prie žmogaus?!

**2.** Pavargau ir nieko nebenoriu,  
Tiktai šviesos ir kelio savyje,  
Priklupti prie garbinto altoriaus,  
Suvokti – žemė: mano saulė širdyje.  
Ramūs dūžiai jos ir naktį – mano laikas:  
Moku už save,  
Kad vėl pasivaikščiočiau giružėm,  
Paskraidyčiau aš po pievas bitele!

**3.** Kad nebūtų kalbėjimo daug, –  
Tiktai gilios gyvenimo gyslos,  
Tu tylėjimo šalto maldauk, –  
Ant pusiaukelio amžius pavysi.  
Sulankstyk, įsidėki giliai į užantį  
Lyg rūtų šakelę ir sava užmarštin  
Palydėki save į Šventąją laikų kalvelę.  
Žvakeles Mėnulis užkuria,  
Saulei leidžiantis vėlei į kelią,  
Sutinki pakelėj prie vartelių  
Užsibaigiančią savąją dalią.



Nebėra dėl ko džiaugtis – liūdėti, –  
Margiausias vėrinys ant kaklo jau suvertas,  
Su juo leidiesi giliausiai į naujo gyvenimo kapą.  
Jam esi tu amžiams sutvertas.  
Džiaugiesi, – galėsi atgimti  
Žmogumi, žolele, paukšteliu  
Su šviežiu gyvasties siūleliu!

### **Kas pažadintų iš miego mūsų tautą?**

Pavasaris.  
Vaikai per žemę eina.  
Po kojom dega sutemų lietus.  
Mūsų balsas tiek daug žemėje reiškia.  
Jis gali užmigdyti mus visus.  
Ir kas tada pakels iš ilgo miego?  
Perkūnija vasary?  
Rugpjūtyje audra?  
Ar atominė bomba numesta ant delno?  
Nesprogusi.  
Jei sprogtų, – dingtų visata!  
Tai kas iš miego mus tada pabudintų?  
Reikėtų kito balso, – keliančio, nemigdančio.  
Kas tokį turi? – laikraščiai nerašo.  
Kiekvienas žinome, – toks balsas mummyse – Dvasia.  
Bet kaip mums tokį balsą namolei sugražinti!  
Sulauksime Drakono skausmo uodegos.  
Jis išsities pašvaiste virš ežerų ir upių.  
Ar ji malonis mus? Ar šleikštulį išlies? –  
Nulems kiekvieno atidus pasirinkimas.  
Stovės Didžioji Motina ant kalvos.  
Dairysis dingusio vyro ir jo vaikų.  
Nesiskųs, bet prakeiks karus sukėlusį pasaulį.  
Džiaugsies nebūdamas tarp jų!  
Tavo krūtinėje nušvis skaisčios ramybės saulė!

### **P.S.**

Nutylusių gatvė.  
Ji be praeivių.  
Be šokių, be muzikos.  
Be šlamančios tylos.  
Šurmulys už dvidešimt kapeikų, –  
Smuiku jaunuolis čirpina be atgaivos.  
Jo klausosi žvirblis ir besiklausydamas  
Mėgina iš varnos nugvelbti  
Sudžiūvusio ragaišio gabalą.  
Bet tai neįmanoma.  
Žvirblis pavydi varnai geresnio gyvenimo,  
Kurio nenusipelnė.



### Slaptas rašėivų noras

Perskaitykite mane, kad aš gyvenčiau.  
Būčiau su jumis, – nesenčiau.  
Vaikščiočiau įsikibęs į jus – tvirtasis trobas,  
Primenančias archeologų iškapstytas akmenines bobas,  
Sustatytas matomiausioje vietoje ant kalnelių,  
Medžiais užverstom akim.  
Nematyčiau smerkiančiųjų žvilgsnių:  
„Nebesu jaunimui smarkiai patrauklus!“  
Perskaitytų mane kaip įdomią knygą! –  
Taptų mano sąžinė rami.  
Užsitępčiau ją ant duonos riekės  
Su auksiniu liepų medumi  
Ir nuryčiau ją vienu malku  
Tarsi būčiau niekada nevalgęs.  
Mano kelias aplink žemę driekias,  
Gimus žemėje kitu laiku.

### Dar kartą apie moteris

**1.** Šaunios Moterys! –  
Jos dar dainuoja!  
Reikia joms dar skambiųjų dainų!  
Apie meilę dainos tos karščiausios.  
Kokios būtų jos be tų dainų!  
Dainiuodamos prisimena: „Meilė širdį puošia,  
Gydo sielą, uždeda sparnus,  
Ir gyvenimas šalikelėj vėl ošia.  
Jis jau apdainuotas, –  
Jis visiems dainuojantiems Brangus“.  
Priimki mano ranką mielas!  
Priglauski prie savos širdies!  
Dangus palaimins mūsų sielas.  
Didžiausios laimės palinkės.  
Žvaigždžių prisėtas mūsų kelias –  
Tarpelis laimės didelės,  
Priimki mano ranką, drauge mielas,  
Mums dievas Meilės negailės!  
Vėl veršimės į savo kelią,  
Gražinsim prarastus sparnus,  
Vėl audros mūsų sielas kelia  
Į prarastus tikrus namus.

**2.** Koks gražus mano meilės peizažas  
Su auksiniais dangaus kaminiais.  
Leidžiasi leidžiasi prie durų  
Basomis, – prie staktos nusileis.  
Pagalvos, ar dar verta užėiti?  
Ar jo laukia nors vienas žmogus?



Mano akys svečiui laimę buria,  
Užėjus svečiuosna ir be burių,  
Plauks laivu per grindis ir nežus!  
**3.** Kokia kvailybė grožio lektūra!  
Ir moterys mylėjusios jos kūrėjų veidus!  
Ten moterų išvis nėra, –  
Ten vyrų vien gyvenimas palaidas!  
Iš instinkto jie sukuria kelius  
Praeiti mūzoms paslaptینگai,  
Bet ten realybės moterims nebus, –  
Ten sustatyti plauti nešvariausi indai.  
Ir šveičia moterys tenai grindis.  
Savom svajonėm kilimus nukloja,  
O žengia jais poetų išrinktoji:  
Venera su apnuogintais pečiais!  
Ir vyrai josios grožiui išsinuoginę iki pusės  
Plaukuotom kojom ploja.  
**4.** O mielas Dieve, nusileiski į mane.  
Išvalyki mano pakraščius tamsiausius!  
Pajusiu vėl savy dangaus teisybę!  
Vėl būsiu aš švarus laukų žmogus!  
**5.** Kaip gera buvo vakar, – nebuvo šiandienos,  
Užkritisios ant kapo praėjusios dienos.  
Rudens prikepęs lapas ant lango užsilipo, –  
Nenukrapštysi jo jam duodamas skatiką.  
Gulės priplojęs galvą, uždengęs lango spalvą.  
Sumažinęs regėjimą per saulės platų kampą.  
Su vasara keliavęs, save tenai suradęs,  
Įkėlęs savo kotą į laisvo lango šmotą.  
**6.** Vėl tave nubučiuosiu gaiviai.  
Vėl tave nuskaitysiu iš rankų.  
Ir plasnosi virš pievų giliai,  
Negirdėdamas karo patrankų.  
Žvakę vasarą tyliai užpūs  
Ir paklos sugrižimams takelį, –  
Tos rugsėjy skaidriosios miglos –  
Paukščių taką virš tavo galvos.  
Aš jame žvaigždele susitalpinsiu!  
**7.** Vėl prisiliesiu prie tavęs, –  
Prie tavojo šventumo,  
O gulbės pienas srove ves  
Be žemės aplaidumo.  
Tyli dangaus akių šviesa  
Nuglosto mano veidą.  
Ant žemės stoviu aš tvirta,  
O mano džiaugsmas pasileido  
Šventais takeliais ir takais,  
Nevengdamas gaivaus sodrumo  
Sutikti lemtį su vaikais  
Pašėlusio stiprumo!



**8.** Kaip norėčiau aš būti šešėlis  
Virš tavęs aukštai.  
Didingas mėlis, – noras suktis paslapčia,  
Jausmus kuždėti,  
Nebūtų kur tau nuo jų pasidėti.  
Sodo dykuma sapnuoja plaukus,  
Uostas vėl esu atgal atplaukęs  
Iš bendros praeities muzikos  
Širdimi tave paliesiu ir šešėliu išsitiesiu.  
Mano paslaptis ant tavęs išsilies.  
Kaip norėčiau būti šešėlis virš tavęs aukštai, –  
Įkaitęs smėlis širdies vakaro tyloje.

**9.** Gražaus žmogaus gyvenimas gražus  
Ir gražios žydi vyšnios,  
Jei jos ir taip toliau žydės,  
Gal vėl gyveniman sugrįšime?  
Jausmai ateina. Jausmai išeina.  
Palieka mums ištuštėjusias lankas,  
O kažkada linksmi užtrauktą dainą  
Įbruka tyliai į rankas.  
O pirštai dainą burnoje užspaudžia:  
„Nebedainuok! Ne ta jausmų banga!“  
Širdis tyloje liūdesį išaudžia.  
Lieki vienas su nepakartojama tylos migla.  
Tavoje numerologijoje su žiburiu nebesurasi  
Nei penketo, nei ketverto, – vieni aštuonetai,  
Jie lėktuvams neuždeda sparnų į dangų.  
Retsykais pasitaiko dvejetų, – jie netikri,  
Blausiai klaidžioja po Liuciferio  
Spalvotų sapnų karalystę be tikro savo šeiminko.  
Lengva ranka išbraukyk juos! – Kad nepakenktų!  
Geriau prisirašyk daugiau aštuntukų!  
Būsi išrinktas Konstitucinio Teismo pirmininku!

**10.** Sėdėsime, – medituosime ilgai.  
Galvosime, –skaičiai lemia mūsų bylą.  
Būsime šia tiesa apsvaigę kvaituliai,  
Sulaužę savyje beprasme tylą.  
Dievai kvailėlių nedaužys, nebars.  
Tylės užčiaupę amžiams plačias burnas.  
Rudenio neradę saulės dobilai,  
Prie kojų links, – mes būsime  
Skaičių tiesom laimingi!

**P.S.** Dievulis laikinai mums grožį dovanoja.  
Užmerkia jis akis ir grožis išplasnoja.  
Su žmogumi iškelduoja pasaulis.  
Jo dalelės nelieka gyviems.  
Užteka vienodai dangiškoji saulė:  
Ir geriems, ir blogiems.  
Nereikia nei dalgio, nei kalvės.  
Rašo, – reikia atliktųjų darbų.



Margas buvo žmogaus čia pasaulis.  
O Dievuliui jis tik dėl niekų.

\*\*\*

Liudvikėli brangus!  
Ar toli ten nuo mūsų savo sielą  
Ugnimi pasišildai?  
Gal tau reikia maldos?  
Eilėraščio mažo ant skiautės?  
Ar gegutės margosios dainos? –  
Būtum laiptu aukščiau gal pakeltas?!

**P.S.** Užmiršome Indėnų pieveles.  
Užmiršome žvaigždes ir sielos saulę.  
Kas mus kasryt namo parves?  
Atgal grąžins takus  
Užsimiršusiems godų pasaulyje.

### **Esu aš žodis stebuklingas**

Žmogau!  
Tavoj širdy,  
Tavoj būty  
Esu aš žodis palaimingas.  
Sklendžiu aš vėjy  
Pragaištingam.  
Pavyk mane, jei dar gali,  
Jei dar esi lemti laimingas.  
Esu tada tavoj širdy  
Aš Dievo žodis stebuklingas!





**Ciklas „Mistiko gili vienatvė“**

*(Pėdinant Oskaro Milašiaus takais ir alėjomis,  
skaitant knygą „Nukritę iš mėnulio“)*

**1.** Kai prašviesėjimas ateina iš toli, –

Supranti: neturi nieko tikro žemiškoj šaly.

Esi mažytė pratarinė didingoje Praamžiaus knygoje.

Sustingsta supratimas tavo akyse, –

Jis rankose tylus sunoksta.

Tavasis ego jame sunkiom erškėtrožėm pražysta.

Jos paslaptingos iš tų dienų,

Kai garbinai tikrąjį jų vainiko šeimininką.

Jos pasirodo tavo būtyje trumpam,

Jos rytmečio danguje aušrom pradingsta,

Ir tuštuma – tylos tikroji motina –

Tave aplanko, savim apsuka nuo žemės iki pat dangaus,

Padovanoja pasimetimo ūpą blankų,

Savoje širdyje tvirtai laikai,

Je nelaikytum, tai ir jo nesuturėtum.

**2.** Padovanojai man tu meilę iš dangaus, – skausmingą,

Priėmiau kaip gimtą sodą.

Raščiau jo vaisius užmerktom akim.

Bijojau atsimerkti – nebepamatyti dangiškojo sodo,

Jame savęs – nukritusių žiedų po savo kojomis,

Be jų – juodžiausio skausmo gelmės:

Baiminausi: „Nepažinsiu to, kuriame aš visada esu“,



Ir veidrodžio neliks dar kartą į jį pasižiūrėti.

Reikės pamiršti sodą ir save, –

Į ateitį liūdesiu nuskrieti ir pasilikti dangiškam ūke

Aukščiausiojo nepamilta žvaigžde!

Be tikrosios meilės sutrūnyti ir savęs ilgai gedėti.

**3.** Susmigo visos žvaigždės į mane, –

Pasišiaušė dangiškosios aikštės.

Dėkingas žvaigždėtai nakčiai už tylas kančias,

Savimi pasitikau rėkiančią paukščio vienvė,

Žvilgsniu suplaukusią rytą į tylas dienos rankas,

Vienatvė prausėsi savaisiais gardumynais.

Ji džiaugėsi praėjusios nakties tamsa.

Jos vienintelė spalva – vienvė.

Prieš patekant, ji ir man pilka,

Taip vakaras gergždžiančiu balsu

Sėdint su Dangaus knyga praeina, –

Rytas keliasi su žemiškų pranašų knygomis pievų akyse.

**4.** Jums pavydžiu spalvotų sapnų,

Už kurių praeitis tėvų krašte prasminga:

Stalas... Suolas prie medžio...

Nesėdėjau ant jo.

Vis ėjau ir ėjau aš per žemę aplinkui.

Bridau žemyn galva prie šienų iškaišytų ėdžių.

Ten ėriukas rupšnoja žiemos dangų žvaigždėtą.

Ten ir mano namai su keliais žvėrimis.



O sapnai ten pilki, – jie man karčiai nuobodūs,  
Įsiėdę seniai baltomis naktimis.  
Negaliu užsimerkti ir sapnus vėl matyti, –  
Mano akys atmerktos – jos prožektoriais švyti.  
Raižo būtį tvartely, glosto samanom kojas,  
Jums pavydžiu baltai juodų sapnų apie savąją būtį.  
Aš seniai nemiegu, aš – budrumo artojas.

**5.** „Tavo darbas sunkus, – man kuždėjo alėja:

O manasis tai lengvas, – čiulbėjo į širdį, –  
Privalau prižiūrėti praskrendančias varnas,  
Suskaičiuoti karkimus, išmatuoti decibelais,  
Užfiksuoti savyje džiaugsmingais atgarsių plojimais,  
Įsijungti gamtišką kompiuterį,  
Nužingsniuoti į socialinius tinklus,  
Pagarsinti parskridusių varnų balselius.  
Vieniems mano darbas – tai niekis,  
Kitiems labai svarbus, o komentarai, –  
Tai medaliai ant mano avatariškos krūtinės –  
Šiuolaikiškas įvertinimas plačiosios mūsų tėvynės“.  
„O toliau.., kas toliau?“, – Oskaras Milašius norėjo girdėti,  
Ir alėja karksėjo varnų balsu:  
„Tavosios būties drobėse šviesios dar spalvos.  
Niekas nenudažė juodu batu.  
Ir vaikštai tu jomis tiesiai, nekreivodamas žingsniais,  
Kvėpuoji giliai puolusio pasaulio tvaiku,



Išpūsdamas iš savęs pranašingai skambančią prašalaičių tylą.  
Gilos tavo pėdos, – jokio paviršiaus,  
Ir gyvenimas tavo ilgas ir grįstas būties tirščiais.  
Didelis pasiekimas – vaikščioti savais keliais,  
O retsykais ir varnų atgarsiais nutupinėtomis tavo alėjomis!“  
Milašius pačioje knygos pabaigoje  
Prisipažino senai dvaro alėjai:  
Vėl subyrėsi tu savy – rieškutėmis nebesusemsi,  
Apsidairysi, – žemė nebyli, į ją ranka pabelsi,  
O ji tylės ir nekalbės, ji bus ir vėl bežadė:  
Tuščia taurė, išbėgęs vynas į Marias,  
O Marios karčiai sūrios, – iš jų negersi.  
Prie priekaištų tave mintis nuves, – vėl būsi žemažiūris.  
Savęs tokio ilgiau netversi.  
Dairysies vėl aplink kaltų dėl savojo likimo,  
O aš šalia tavęs brendu dėl mūsų Atgimimo“.

#### **6. Mistiniai Oskaro Milašiaus pakylėjantys žodžiai**

Atidaro sielos vartus ir kalba:

„Už jų praraja... gili praraja! Nenorėjai pilko gyvenimo?!

Dabar jis spinduliuoja!

Tavo akys apako: ne jaunatis, ne pilnatis, – ir ne delčia.

Ir ką tu dabar pamatysi? Gal šviesą tunelio gale?

Neieškok! Ji – tavyje!

Dabar ir tu kilsi su Oskaro paukščiais giliau už patį Paukščių Taką

Ir niekada nenusileisi nykios būties režiais ant gimtosios žemės,



Nors ji tau visada tobuliausia.“

**7.** Tai menas atsidaro, tai menas užsidaro,

Taip atlapoti vartai į dieviškus namus.

Kiekvieno kelias veda į didžiąją malonę

Pajaust Kūrėjo dalią – pabūt su Juo kartu!

Kai žvaigždės sielon beriasi, kai būtis žodžiais tveriasi,

Gali tu sužinoti, kaip kuriamas žmogus,

Paimk ir tu asotį, pripiltą savo dvasios,

Palaistyk savo sodą auksiniais spinduliais,

Girdėsi paukščius čiulbant, – čiulbėsi tu su jais!

**P. S.** Norėčiau padėkoti, VILTE, Jums už knygą.

Aš Ją perskaičiau vienu ypu.

Ji alsavo, džiaugėsi ir kūrė,

Leido man pabūt tikru vaiku.

Joje Milašius paukščiais man čiulbėjo

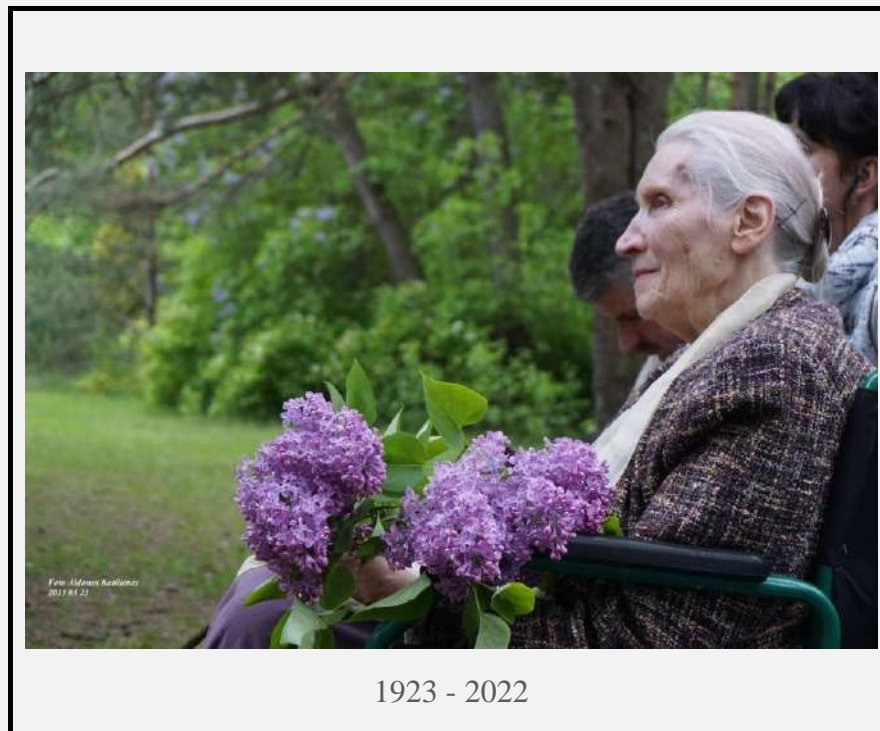
Apie savo meilę šių dienų laiku,

Pačiulbėjo, įsisupo į žvaigždes ir vis ėjo,

Ėjo seno dvaro ištuštėjusiu taku.



PRISIMENAME jau išėjusius aktyviausius mūsų Pilaitės poezijos pavasarių bendraautorius ir jų kūrybą plačiau viešiname:



Nuo 2008-ųjų į Pilaitės poezijos pavasarius įsijungė **Irena MACULEVIČ (Maculewicz)** – paties garbiausio amžiaus senjorė. Tapo jiems skirtų almanachų bendraautore. Visą gyvenimą dirbo vokiečių kalbos mokytoja Latvijoje. Nuo pat jaunystės iki garbaus amžiaus buvo lankoma mūzų. Ji – bardė (bardas: kuriantis muziką pagal savo eiles ir dažniausiai pats jas atliekantis). Kūrė eiles lenkų, rusų ir lietuvių kalbomis. Jos posmai publikuoti Daugpilio laikraštyje. Po Nepriklausomybės paskelbimo, persikėlė gyventi į Lietuvą. Įsikūrė Pilaitėje. Bardės eilės, tapusios giesmėmis, amžinųjų vertybių, gyvenimo prasmės motyvais, skambėdavo keliose katalikiškose bažnytelėse, kuriose daugiau nei dešimt metų ji vargonavo. Pastaruoju metu, dėl pablogėjusios sveikatos, jei ne sūnus Česlovas, tai anūkai Nataša ir Artūras atlikdavo mamos ir močiutės giesmes (<http://youtu.be/q4viYVPvKDU>). 2022 - ujų spalio 28 d., pasitikusi 99-uosius gyvenimo metus, lapkričio 9 d. iškeliavo į Amžinybę. Palaidota Sudervės kapinaitėse.

*Liūdi kūrybingoji Pilaitė*



### **Najświętsza Maryja Królowa Nieba**

1. Najświętsza Maryja Królowa Nieba

Okaż nam pomoc w każdej potrzebie

2. Do Ciebie dożę wszyscy wierzący

Z radosnym sercem wielką ufnością.

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba

Okaż nam pomoc w każdej potrzebie

3 Błogosław miasta domy, rodziny

Niech będzie pokój miłość i życie

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba

Okaż nam pomoc w każdej potrzebie

4 Broń od nieszczęścia, głodu i ognia

Niech wszyscy ludzie kochają Ciebie

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba

okaż nam pomoc w każdej potrzebie



### Zbawienie

1. Z wysokości przybył Chrystus  
na kulę ziemską zbawić lud.  
Nauczał ludzi żyć w miłości  
Wypełniać przykazania Boskie.
2. Jak Odkupiciel za biednych grzesznych  
Został pogrążony w bólach ciężkich  
Spowodowanych krwią i ranami  
Które zadali grzechy świata.
3. I po dziś dzień Chrystus terpi boli  
Za tych, którzy niedowierzają mu  
Nie idą za nim drogą światłości  
A czarną drogą na potępienie.
4. Idźmy za Chrystusem drogą światłości  
Z prawdziwą miłością i ufnością  
Która prowadzi nas do wieczności  
Życia świętego w Boskiej miłości.





## Najświętsza Maryja Królowa Nieba

Слова Ирины Марулевич

Ref. 

Naj-świę-tsza Ma - ry - ja Kró - lo - wa Nie - ba, o - każ nam

3 

po - móc w każ - dej po - trze - bie. 1.Do Cie - bie dą - żę wszy - scy wie -

6 

rzą - cy z ra - do - snym ser - cem, wiel - ką uf - no - ścią.

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba,  
Okaż nam pomoc w każdej potrzebie.

2. Błogosław miasta, domy, rodziny.  
Niech będzie pokój, miłość i życie.

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba,  
Okaż nam pomoc w każdej potrzebie.

3. Broń od nieszczęścia, głodu i ognia.  
Niech wszyscy ludzie kochają Ciebie.

Ref: Najświętsza Maryja Królowa Nieba,  
Okaż nam pomoc w każdej potrzebie.



**Žinojau, Tu ateisi, Dieve**

*(Sūnaus Česlovo Maculevičiaus giesmė Mamai)*

Žinojau, kad ateisi, Dieve,  
Ir mamai pasakysi einam.  
Tu išėjai tenai kur žvaigždės.  
Tenai kur pasitinka džiaugsmas.  
Tenai kur angelas sparnus dalija.

Tu žemėje dangaus norėjai,  
Nes Dievą tu visad mylėjai.  
Tu laiminai mane kadaise  
Ir pažadėjai laimint amžiais,  
Nes meilė Dievo niekada nemiršta.

Senatvės tu naštas nešiojai,  
Bet ne turtus, – sielą globojai.  
Dangaus turtais nenusipirksi.  
Tik iš Malonės ten pateksi.  
Tenai net sparnus dalija veltui.



PRISIMENAME jau išėjusius aktyviausius mūsų Pilaitės poezijos pavasarių bendraautorius ir jų kūrybą plačiau viešiname:



Pilaitiškis **Mindaugas PELECKIS** gimė Šiauliuose 1975 09 12 rašytojų Silvijos Peleckienės ir Leono Peleckio-Kaktavičiaus šeimoje. Jis buvo žurnalistas, poetas, prozininkas, filosofas, religijotyrininkas, mitologijos ir šiuolaikinės muzikos tyrinėtojas, poliglotas – priklausė Tarptautinei hiperpoliglotų asociacijai (*The International Association of Hyperpolyglots*), vertė iš anglų kalbos, Kultūros žurnalo „Radikaliai“ (<http://www.radikaliai.lt>) 2011 metais steigėjas, kuriame vietos atsirasdavo ir literatūrai (šią svetainę ir toliau pildys Mindaugo tėtis ir jo bičiulė Ona Gaidamavičiūtė). Jis buvo Lietuvos rašytojų sąjungos narys nuo 2008 metų. Pirmąjį apsakymą „Šuns Vuikardako nuotykių“ parašė būdamas keturių su puse metų spausdintinėmis raidėmis, nes kitaip rašyti dar nemokėjo. Keturiolikos metų – pirmasis jauniausias knygos „Vienaragis“ autorius Lietuvoje. Vėliau pasirodė ne vienas prozos kūrinys ir bendraautorystėje su rašytoju ir poetu Algimantu Lyva. Mindaugas Peleckis penkių poezijos knygų autorius: „Vienaragis“: (eilėraščiai, pasakos, fantastika, 1990), „Mano tylusis angelas“ (1995), „Nestosių į angelų sąjungą“ (2005), „Kalbančių žuvų paradai“ (2021), „Skubantys susapnuoti saulėtekiai“ (2022). Savo kūryba tapo aštuntą kartą Pilaitės poezijos pavasariams skiriamo almanacho bendraautoriumi. Bet šio poezijos pavasario nesulaukė. Jo gyvybė staiga užgeso 2023-ųjų balandžio 17 d. Pilaitėje, Pajautos gatvėje, kurioje ilgą laiką gyveno ir kūrė. Pastaruoju metu nemažai jo apžvalginių straipsnių pasirodydavo žurnale „Kultūros barai“. 2023-aisiais buvo pristatyta 30 metų tyrinėjimų pareikalavusi monografija „Naujieji religiniai judėjimai Lietuvoje: tarp tradicijos ir kosminių religijų“. Iškelia nesuspėjęs išleisti jau parengtų dviejų poezijos knygų: „Nuliūdę, nušvitę, nuėję“ ir „Žmogus už brūkšnio“ bei didelės studijos „Kalbų ekologija. Kalba ir žmogus XXI a.: poliglota, nykstančios kalbos ir jų gaivintojai“. Palaidotas Šiauliuose, Ginkūnų kapinėse.

*Liūdi kuriančioji Pilaitė*



### medžiojant žvaigždes

kelyje į niekur

ir vėl atsidursime pradiniam taške

kuriame niekaip neužverda vanduo kavynuke

tad teks valgyti pupeles ir dainuoti įsivaizduojamą karaokę

ir vėl švies saulė vidurnakčio

o naktį prieglobstį suteiks jauki mečetė

sapnuose matysime saulėlydį

nes šventykla, kurioje kasdien leidžiame laiką, turi spyną be rakto

jį pametė medžiotojas



aušrą pasveikinsim viena kalba

tris kartus

ačiū, kad ateisi

ačiū, kad ateini

ačiū, kad atėjai

2023 03 18

**vidinis klounas eina namo**

išsibėgiojo mintys po paukščių konferencijas

parskridusieji iš pietų noriai dalija interviu

jakai lėtai keliauja nuo viršukalnių į lygumas

žemynai skyla pusiau

pavargę cirko artistai

dalijasi viena taure su girtais liūtais

radijas groja dar nesukurtą muziką

atliekamą 27-erių klubo asų

niekada nepiešusi ranka

kaligrafiškai nutapo namo simbolį

į butelį kartu su laišku uždarytas krabas

su gera žinia plaukia į šiaurę

2023 03 16



### **jakofobija**

vulsinyje gyvena baziliskas  
kuris nemėgsta česnakų ir baziliko  
laisvomis nuo miego naktimis  
ant medinių stogų jis dainuoja soulą

gramatikasteriai šiame neapšviestame rajone  
keiksnoja menkiausias kalbos klaidas  
o po ilgų pamokslų atsiveria ichtiofagijai  
ir buria iš žuvų kaulų šviečiant mėnuliui

gražiausios pamėnulio jūros mergelės tą naktį  
apsigobia taiką mylinčių valstybių vėliavomis  
ir, nebijodamos nei dzeusų, nei jaučių  
mėgaujasi retu pasivaikščiojimu pievomis

tuo metu tryliktame aukšte lifte įstrigęs margaritomantas  
bando belaidžiu ryšiu susisiekti su centru  
bet centriukas nebesinaudoja technikos priemonėmis  
nes laimingai gyvena pas amišus

*2023 03 13*



**balsas / ne aidas**

būk gyvas, ne miręs  
kovok, nepasiduok  
būk balsas, ne aidas  
slėpk pyktį, ne išmintį

išmink takus paukščių skrydžių trajektorijose  
be tarpinių stotelių vežančiuose traukiniuose  
niekur nevedančiuose pokalbiuose  
apie nesibaigiančias nerimo žiemas

kokį žodį, – patį pirmą, – pamatai  
ant sienos,  
iš sapno pabudęs,  
oneironaute?

*2023 03 11*

**varlių vynas**

visos varlės dabar – mano mokytojos  
visos balos – namai

o keliai, kuriuos buvau tik sapnavęs  
nusileido plasnodami nakties sparnais

uždraustas man vynas  
ramunėlių arbata  
geltonos kojinės  
ir raudona kepurė



tenka eiti keturiom per pusnis  
ieškant padoresnės vietos prigulti po žvaigždėm  
surasti šilumą ir gaivą

pavasaris nelaukiamas ateis  
bešvenčiant dar vienas kalėdas  
su antim besidalinant batono rieke

2023 03 10

### **gravitacinis lėšis**

į kairę akį įdėtas gravitacinis lėšis  
rodo, kaip gimsta blogis  
išsikraipius šviesai  
keliaujančiai tiese per plokščią visatą

į dešinę akį įgrūsta *oculum mundi*  
regi, kaip lėtai miršta blogis  
išsikraipius tiesai  
keliaujančiai šviesa per išgaubtą kosmosą

astronomas valtele ryžtasi perplaukti  
Paukščių Tako vandenyną  
ir užkimšti juodąją skylę  
daugiatomiu žodynu

2023 03 09





### **kliesesys ir absurdas**

kliesesys yra klinika, o absurdas – poliklinika  
niūniuodami šią gelsvą melodiją  
broliai Grimai viešumoje pagaliau pasirodė be grimu

kas tau yra absurdas, o kas kliesesys  
paklausė manęs vyr. kliesėtojas  
tamsaus rūšio budėtojas

trys harvardo diplomai neleido tylėti  
turėjau aiškiai išeksplikuoti visą kontentą  
su alternatyviais naratyvo posūkiu į pakrančių arkas

bet pasirodė antys nebylės ir gulbės šauksmininkės  
balandžiai inesyve bei kovarniai datyve  
ir teko susivynioti meškerę be kabliuko (ir žuvis)

2023 03 06

### **skorpionų paunksnėje**

kai pučia aitrūs dykumų vėjai  
o skorpionai draugiškai bėgioja tarp kojų  
kyla noras bėgti nebėgti pabėgti

įduboje pasislėpusiame mieste  
tebestovi šventykla blizgiais kupolais  
ir švento vandens purslais laimina atėjusius

beieškant prarastųjų karalių pilių  
nepamirškime sušokti tarpinėse stotyse po šoki  
sukurtą iš sapnų mozaikų



nesimelskime tam, ko neteksime likus keturioms minutėms  
iki mūsų svajonių išsipildymo  
užsiūkime visas kišenes ir laisvai sumosuosime rankomis

2023 03 04

### **sugeneruoti sapnai**

iš voratinklio sumegzta žodžių laikiklis  
colis po colio saugo pusiausvyrą  
tarp naujos kartos žodynų, kuriuose nebėra reikšmių,  
o sinonimus keičia antonimai

sijų susidūrimas negyvenamoje trobelėje  
išduoda, kad parke priešistorinės asmenybės šoks baletą  
„Gulbių ežero“ uniforma pasidabinęs horizontas  
dedikuoja jį į griovį įvirtusiam tankui

ąžuolo syvai sugeneruoja stiprią gilių kavą  
voverės emigruoja į akvariumus, stabdydamos nevykusią evoliuciją

šeštasis masinis išnykimas priartėjo per sidabro sprindį  
katakombos nebeįleidžia lankytojų

2023 03 03

### **ne tikėjimas**

per dykumą tiesiai keleliu paskui kupranugarį  
akmenų link einam mes  
kelio galo nežinom ir žinoti nenorim



menas mirti daug paprastesnis  
už meną gyventi, kurti,  
mylėti, tikėti

kas pasiklydęs vidury gyvenimo – palaimintas  
kas tebeklaidžioja – pats yra palaiminimas  
kas rado save – tepasitraukia į nuošalų urvą

ir nesuras dirbtinis protas tyloje gyvenančiojo  
po mirties ar gyvo  
neperskaitys jis, kas tarp eilučių parašyta papiruse

*2023 03 03*

**tikėtini atsitiktinumai**

nebemoku tikėti likimu  
nebenoriu sutikti fatalisto  
nebereikia horoskopų  
ramiai išgeriu visus kavos tirščius

tobulame pasaulyje  
nebėra atsitiktinumų  
tik netikėti tikėtinumai ir tikėtini atsitiktinumai  
bando apsimesti mano blankia lemtim

tyliai tamsoje laukiant varžybų rezultato  
nė nežinant, kas už ką žaidžia  
gera pasimelsti nekalbančiai, bet viską girdinčiai Ausiai  
ir kalendoriaus lapelis pats nuskrenda kaip rudeninis voratinklis

*2023 03 02*



### **astragalai**

likimas leido būti žmogumi  
ir keturiom įsliūkinti į budos urvą  
kur atsistojus viską užgožia šviesa  
ir vietoje minčių išvysti narvą

mes pagaminti iš skirtingų medžiagų  
šešių, gal keturių, o gal septynių  
ne molio, kraujo, debesies ar kerpės  
ir net ne dulkių iš žvaigždžių

mes – astragalai  
kauliukai, tinkami žaidimams  
ir duonai kartais, gal net pienui

mus meta kartą  
o liekam nulemti  
laimingai amžinybei

*2023 03 01*

### **žmogus be profesijos**

rašė eiles  
niekam nepataikavo  
nemokėjo šluoti gatvių  
remontuoti lėktuvų ir dviračių  
piešti iškilių asmenybių portretų nė nesimokė  
su AJ-TY visai nedraugavo  
(kur jau ten išmanieji įrenginiai)  
diplomus sudegino kartu su nuolaidų kortelėm



išvyko traukiniu  
viešai neskelbiama kryptimi  
kalbama, kad stotyje jį pasitiko

*2023 03 01*

### **tarptautinė paieška**

sapnų interpole  
niekas nekelia ragelio ---  
visi išbudę

budriųjų traukinyje  
mašinistas vienintelis sapnuoja  
išsišakojančius kelius

ant nematomų piliakalnių  
tebevyksta išnaikintų tautų mūšiai  
neįamžinti dokumentiniame kine

ritmo mašina tampa gyvu protu  
ir susiranda mėgstamą kilpą  
joje sukasi jos bejausmė daina

kur mes eisim, kai ateis laikas?  
ką sakys mums šis nematomas išmatavimas?  
ar lemtis parašys sakmę?

*2023 02 23*



©Stela

### **pirmas**

pirmas pavasarinio oro gurkšnis po žiemos vienutės  
vėjas nuplėšia šaliką, kepurę, mintis  
ir vien sapnus reginčius akinius

pirmas atidus žvilgsnis neprisimenant akių spalvos  
pirmas žodis nesuprantant, kokia kalba  
pirmas kavos gurkšnis, pats skaniausias



pirmas branduolinis sprogimas  
ištaškantis abejones, sudėtas į sakmes  
(autorius pasirašo: L. Ikimas)

viskas taip pirma, jog atrodo, kad dar negyvenai  
bet kur buvai, niekas nepasakys  
niekas neatvers ir žinios, kur būsi

2023 02 24



*Pilaitiškė Vanda SAKALAUSKIENĖ studijavusi geofiziką Maskvoje, Lietuvoje savo akiratį praplėtė pozityvioje psichologijoje, meno filosofijoje ir teorijoje. Ji taip pat ir keramikė (jos skulptūrėlės nuotrauka pasipuošė šis almanchas), ne vienerius metus mokiusi vaikus šio meno. Vanda Sakalauskienė beveik visuose Pilaitės poezijos pavasariuose ir vakaronėse savo posmus išdainuoja. Nemažai dainų pagal jos pačios rusiškai surimuotus posmus. Taigi ji bardė bei į Pilaitės himną pretenduojančių eilių ir muzikos autorė (himnas atliekamas pritariant sūnui Jonui Sakalauskui, Vokalinės grupės „El fuego“ nariui – 2018 - 2023 metais ėjusiam LNOBT generalinio direktoriaus pareigas) – čia: <http://www.youtube.com/watch?v=VDUDeKdloFs>).*





### Maskvai

Einu per miestą, o jo sienos kažką slepia –  
Gal liūdesį, gal begalinį ilgesį, gal nerimą?..  
Pavasario lietus purienom kvepia,  
Žolelės daigas skuba į gyvenimą.

O mieste, – tavo juk skliautai  
Man kartais temdė skaisčią ryto saulę.  
Nekaltinu tave už tai –  
Nepastovu juk viskas šiam pasauly...

\*\*\*

Aš taip toil, brangi mamyte,  
Tu man atleisk! Tu man atleisk,  
Kad negaliu tavęs aš aplankyti,  
Tik sugrįžtu namo minčių keliais.

Matau, kaip tu linguoji per kiemelį,  
Sunki daržovių krepšiu nešina –  
Tušti namai, tiktai vargelis  
Dar su tavim ir rudenio daina.

O dienos bėga, bėga sparčios –  
Jos nebegriš. Ir nesustos jos pakely.  
Tik kartais atslenka vien mintys karčios,  
Kai merkias rudens diena tyli...

\*\*\*



Ты меня не буди-ак как больно с любви мне проснутся  
Оглянутся вокруг и себя опознать в тишине  
Я хотела в тебя словно в яркий мираж окунуться –  
Только лунная ночь как любовь далека появляется мне

И боюсь я дышать и боюсь я твой голос услышать –  
Лунным лесом идешь ты как сердцем моим  
Только ветер хмельной серебристые ветви колышет  
Полнолуние ночей отзывается эхом твоим

И пройду я грустна и пройду я как снег над цветами  
Над тобой надо мной опустилась холодная мгла  
Обещала тебя только лунная ночь между нами  
И той лунною ночью я словно любовью больна

\*\*\*



И спускается ночь – серебристая темная лава  
В той ночной тишине как корабль белеешь вдали  
Ко горячему лбу прикоснется ночная прохлада  
И прольется слова в бездонную пропасть ночи

Твое тело – сияние тусклого лунного света  
И дыханье твое из бездонной ночной глубины  
Твои руки мелькнет словно звезды которых уж нету  
Ты проклятье мое и мой сон на яву – это ты

Я иду в ночи и дорога моя бесконечно  
Убивает меня и рождает все снова опять  
Ах прощай о любовь о любовь ты потеряна вечно  
Словно птицу тебя в звездной клетке хочю закрывать

\*\*\*

Уходит прошлого тень в тихую осень  
И трав осенняя осень печаль тайком приносят  
Только небесный покров блестит осенней радугой  
И отступая любовь тяжелым камнем в грудь мне падает

Гори светлячком гори вернись ты хотя бы во сне  
Шальним ветерком припети прикоснись ко мне  
В грудь мне безжалостно богами заложена  
Любовь мне досталось страданиями сложена



***Aistė Salomė.** Kuriu poeziją ir eseistiką nuo šešiolikos metų. Mėgstu skaityti įdomias knygas, lankyti dailės parodas, teatrą ir kiną. Manau, kad menas suteikia mūsų gyvenimui prasmės, daro mus jautresnius aplinkai ir žmogui. Gyvenime, kai atsiduriu kryžkelėje ir turiu apsispręsti, kurį man kelią pasirinkti, renkuosi tą, kurį rodo mano širdis.*



### Giesmė

Čia buvo mėnulis  
Gyveno jis gilioj padangėj  
Iš šilko gijų audė tankų audinį  
Išaudė tinklą  
Liūdnoms sielaitėms gaudyt  
Jos prašėsi paleidžiamos  
Žadėjo giesmę dovanot  
Giesmę liūdesio  
Giesmę gelmės  
Giesmę melancholijos  
Apie amžiną sielvartą  
Amžinam  
pasaulį  
Amžiną  
gelmę  
giedot

\*\*\*

Ji gyveno baltam name, vadinamam Puolusio Angelo namu. Vietiniams dažnai rodydavosi šis namas su išskleistais sparnais ir girdėdavosi rauda. Aplinkui buvo baltas laukas, apvalantis vietinių gyventojų sielas. Vasara šis laukas žydėdavo mėlynai. Mėlyni varpeliai skambėdavo, rodydavosi, jog gieda pats oras.

Žmonės pasakodavo, kad retkarčiais čia pasirodo Nendrinų šeimyna. Jie buvo labai panašūs į Nendres, tad juos praminė Nendriniais. Vietiniai girdėdavo Nendrės lopšinę savo Nendrinukui. Ši lopšinė pravirkdydavo kiekvieną. Nendrės daina nebuvo graudi, ji buvo tiesiog švelni. Tasai švelnumas glumindavo, sukrėsdavo ir daugelis net nepajusdavo, kaip rieda ašaros.

Ir vieną akimirką įvyko tai, kas turėjo įvykti. Mes pajutome nuojautą, turi kažkas nutikti. Ji laukė Jo. Vaikai lakstė aplinkui, jie buvo skirtingo amžiaus, jų buvo daug. Ji ruošė valgyti vaikams ir Jam. Ji skaitė knygą, ji girdėjo sferų muziką, ji matė kažką,



ko nematėme mes. Ir staiga... suskambo DOORS „Riders on the Storm“ („Raiteliai audroje“). Garsai pasiekė jos giliausią esybę, ji išskrido pro duris, paskui ją visi vaikai. Jiems visiems tarsį išaugo sparnai. Jie bėgo baltais laukais, sniego buvo iki kelių. Jie jau skrido, o manė, jog bėga. Sustoję netikėtai, kaip išbėgo... Pajuto, reikia grįžti.

Ji lėkė. Aplinkui ją skriejo vaikai. Laukai ir oras skambėjo anapusybe. Jos viduje grojo mažos būtybės, pasiuntiniai ano pasaulio.

Ir ji, ir jos vaikai suprato, nebegrįš jie namo... Išvydo rūką, apgaubusį jų skambantį namą, išvydo drobe aptrauktus langus... Ne išvydo, o pajuto. Giliausiai čiuptuvėliais juto, jų namas vyniojamas į drobę. Išlydės jį drobėje. Išlydės, kad sugrįžtų.

\*\*\*

### *Skiriu tėčiui*

Kai skausmas pakyla virš manęs,

Mano kraujas virsta kalba.

Kraujo krešuliai – tai knygos –

Dienos, mėnesio, metų raštai.

Kraujas susilieja su tėvų krauju,

Taip gimsta išmintis...

Maišosi su žemėm, purvu,

Su oru, migla,

Su vėju,

Su vandeniu,

Gimsta patirtis...

Gimstame mes

Iš kraujo lašelio.

Gimsta mūsų vaikai...

Per kraują,



krauju  
Rašomos knygos,  
Tapomos drobės  
krauju,  
Kuždamos paslaptys...

Taip skauda, sakai, ...  
Kiekvienas išgirstas garsas –  
adatos dūris.  
Jaučiu – siuvi mane  
Iš garsų,  
iš atminties...  
Iš anapus siuvi...

### **Sodų gatvės paslaptis**

Vakarė gyveno du gyvenimus. Viename ji buvo tyli mergina, gyvenanti mažame kambarėlyje. Kambarėlį ji nuomavosi pas vieną poniją, kuri nuolat išvykdavo į egzotiškas keliones. Toms kelionėms reikėjo vis daugiau pinigų. Tad visus keturis butus, kuriuos nežinomu būdu tais grašiais laikais ji kažkaip įsigijo, ji nuomavo tiems, kuriems savi namai buvo tik miražas.

Toji ponija, reikia pridurti, tose kelionėse neįgydavo išminties, o dvasinė giluminė jausminė patirtis, kuri ištikty ją kaip jos įprastos sąmonės antipodas, jai buvo apskritai svetima.

Bet užtat tylioji Vakarė, niekad neišvykdavusi į svečias šalis iš savo laikino prieglobsčio šiame mieste, dažnai iškeliaudavo vakare, o kartais ir bet kuriuo paros metu į Sodų gatvę.

Sodų gatvė buvo jai ir rojus ... , ir skaistykla ... , ir pragaras ... Ten ji sutikdavo ir ryškias moteris, pardavinėjančias save gatvėje, ir sergančius priklausomybe ... Tie žmonės anaip tol nežibėjo, bet jie buvo tikri, gyvi savo nuogu buvimu, nugludintu iki iki atviros žaizdos skausmo. Ir tos moterys, ištinusiais veidais, pamėlusiais paakiais,



paslėptais po dideliu dažų sluoksniu, ir tie vyrai, gulintys patvoriuose, paskendę savo pragare, sukeltame nekalto ir tyro noro, pajauti gyvenimo prasmę, gal netgi religinę ekstazę...

Taip, tie žmonės nebuvo gražūs ar patrauklūs, bet juos saugojo supantys daiktai. Tik, deja, jie nematė jūjų švytėjimo, pernelyg buvo paskendę savy ...

Bet Vakarė matė ... Ji matė degančius krūmus kraupia, o kartu ir nuskaistinančia šviesa. Ji regėjo sienas, kurios jai bylojo, jos buvo gyvos, ir tai ji jautė. Jautė, kad visa, kas ją supa Sodų gatvėje, yra gyva.

Vakarė leisdavosi ieškoti apgriuvusios pašiūrės nuošaliame kiemelyje. Ten ji sutikdavo visus, kurie jai buvo svarbūs savo patirtimi. Jie buvo skirtingo amžiaus, skirtingų tautybių, bet visus juos vienijo tai, kas atvedavo Vakarę į šią gatvę. Visi šios pašiūrės lankytojai turėjo po augalą, auginamą rūpesčiu, maitinamą savuoju prakaitu, girdomą paties šeimnininko krauju.

Vakarės augalas buvo Kaktusas, kuris dalinosi savo gyvybinėmis jėgomis su šeimnininke. Jis ir nuvedavo ją į paslaptinę gatvę, išsaustą iš skausmo, nuodėmės ir iš vilties, pakilti iš pelenų ...

Toje pašiūrėje jie tiesiog būdavo, ir tai buvo tai, ko visiems mums, gyvenantiems šalia Vakarės, jai sugrįžus iš Sodų gatvės, trūksta. Geliančiai trūksta, kad jaustumėmes dėkingi šalia esantiems, kad nesigrauztume kiekvieną rytą, pabudę iš sapnų pasaulio, kuris taip pat yra dar vienas kitoks gyvenimas mūsų kasdieniame gyvenime.

Iš tiesų mums labai nedaug tetrūksta ... Tik lašo begalinėje jūroje. Deja, dažniausiai mes tariamės matą jūrą, o lašo neįstengiamo išvysti, o jau priimti jį į save, išgerti viltį jame mes nebepajėgiame ...

Tą lašą savyje nešiojosi Vakarė, kaskart sugrįždama iš Sodų gatvės. Ją parlydėdavo Kaktusas. Ji žinojo, kad jau niekada nebus viena ir vieniša, nes šalia jos Augalas, kurio niekas nemato. O jis tiesiog yra ir tiek ... Kaip ir Vakarė ... visuose savo Gyvenimuose...





**Rūta SUCHODOLSKYTĖ-NENIŠKIENĖ**

– poetė, redaktorė, bibliotekininkė.

*Gimiau ir augau Trakų rajone, studijavau Vilniuje, penkerius metus su šeima gyvenau Pilaitėje. Esu dviejų poezijos knygų „Susitarimas kvėpuoti kartu“ ir „Namai jazminų akimis“ autorė, istorinio žurnalo „Voruta“ straipsnių redaktorė, šiuo metu dirbu bibliotekininke Svėdasų miestelyje, Anykščių rajone. Refleksijos apie sostinę – iš išorės ir iš vidaus.*



### **1998–2002 m., studijos VPU, Žvėryne**

Skubu į sostinę su sunkia kuprine, pilna uogienių, bulvių ir kitų kaimiškų gėrybių. Išlipu „Latvių“ stotelėje ir einu į „baraką“. Ten laukia dvi kambario draugės anglistės ir viena prancūzė: Rasa, Margarita, Ana. Tupime keturiese, apsikrovusios žodynais, pramogai prasimanome pavadinti daiktus tikriniais vardais: storasis Bronislavo Piesarsko „Lietuvių – anglų kalbų žodynas“ – Bronka, magnetofonas – Vytukas, keptuvė – Marytė. Vakaris išbėgu pabėgioti paneriais, antrame kurse užsirašau į alpinistų būrelį, savaitgaliais, išplovusi bendrabučio kambarėlyje grindis, „tranzuoju“ į Trakus...

### **2015–2020 m., gyvenimas Pilaitėje**

Koks džiaugsmas – po darbų darbėlių, studijų ir visokių kitokių nuotykių Šiaurės Airijoje ir Norvegijoje nusipirkau butą! Naujos statybos, Pilaitėje, litui virstant į eurą. Kas kad nedidelis. Tiesą sakant, kaip reikalas padirbėjome prie to cementinio narvelio. Teko ir primynus lentą stovėti, kol vyras ją grėžė, ir pasipykti dėl apdailos. Prisimenu pilną vonią vestuvinių gėlių, tualetą su užuolaida vietoje durų. Pamenu, kai gimė vaikai, kiek mažų džiaugsmų ir rūpestėlių pripildė visus kampus. Turėjome puikius kaimynus, lankėme muzikos ir teatro būrelius. Ir vos mūsų neuždarė, todėl, prasidėjus karantinui, per šv. Juozapą iškeliavome į mažą miestelį uošvijoje.

### **2023 m. Dabar**

Dabar Vilnius atrodo tolimas, o galbūt dar artimesnis. Liko keli žmonės su kuriais palaikome ryšį, vaikai susirašinėja su kaimynų vaikais. Produktivi mūsų laiptinė – per penkerius metus joje gimė septyni berniukai! Kartais sugrįžtame, pavaikštome senais takeliais, tarp vis tankiau daiginamų naujų statinių. Tiesą sakant, atvykę turime dieną adaptuotis – pasimetame tarp namų kubelių, zvimbiančių automobilių, parduotuvių žvangesio.



Taip pat man Vilnius – sapnas ir poezija, kur kiekvieną gegužį grūda čiulkinį poetų koncentratas. Vilniuje gali pasijusti vienišas, bet nestebimas smalsių akių ir neplakamas ilgų liežuvių, besimėgaujantis žmonių gausa ir besidžiaugiantis atpažindamas seną pažįstamą, gali nueiti į gerą filmą, naujos knygos pristatymą ar spektaklį. Sostinė lyg magnetas sutraukia visa, kas geriausia iš kitų Lietuvos kampelių ir suteikia tam formą.

\*\*\*

prabudau  
iš sapno į sapną  
ten tikrovė  
virtusi manimi  
vis kitokį vaizdą  
atspindi langas  
šiandien budintis  
akimis veidrodžio  
stiklo šukės  
šaižiai pažirusios  
sukrenta į vitražą  
mintys lyg nuograužos  
išmėtytos  
nakčia pražysta  
rugiagėlėmis  
žvaigždžių spiečius  
į kamuolį susisuka  
spalvotų vilnų



galaktikos plečiasi  
užpildau sudegusių  
žvaigždžių  
laiko duobes  
po narelį, po akį, po rezginį...

### Formos

Mėnulis guli  
ežero dugne  
vaiskus vyzdys  
drugelį stebi  
jausmai prabudę  
  
pirmame plane  
pamerkia išdažytą akį  
pavasaris pričiuožęs  
sužydės  
ir nusipurtytys  
  
kalvos ledą  
boružių nugaros  
spindės



nuskins pirščiukai  
tašką mažą  
tad nebedékime taškų –  
šauktuką, daugtaškį ar sparną  
eilėraščiui žaviam laukų  
suteikim debesio  
minkštutę formą.

\*\*\*

Atėjote poezijos ieškoti  
ji teka jumyse  
aplenkdama didelius  
akmenis  
gludindama  
mažas kriaukleles  
lašą nuo pavasarine  
žaluma pritvinkusių medžių  
šliuožia kamienais ir šakomis.  
Ją sugeria miškų ošimas  
pagarsina paukščių  
giesmės  
ji raitosi senų trobų  
kaminų dūmais  
kvepia šviežiai iškepta duona



rosenelių sodyboje  
prabyla pirmą kartą  
naujagimio riksmu  
supasi ir juokiasi  
rudenio voratinkliuose  
tarp šermukšnių palydi  
išskrendančius paukščius  
prabyla svetimomis kalbomis  
alma, kunkuliuoja  
mylimųjų lūpose  
sustingsta gedulo naktį  
išvažiuoja gaudžiančiais  
traukiniais  
ji yra ir jos nėra  
tarytum langas  
atvertas sapne  
ji meldžiasi už jus  
mumyse  
patikėkite save žodžiui  
ir jausmui  
svetimėjant skaitmeniniam  
pasauliui  
žmogaus širdis vis viena  
nori išlikti



gyva ir ištroškusi  
pražydušiam žiedui  
krūtį žindančiam kūdikiui  
kai pro suglaustus delnus  
lyja kiaurai  
karštas žvaigždžių lietus...

### **Knygos yra medžiai**

Knygos yra medžiai:  
štai ta pastraipa  
apie remonto metu  
mamos nupieštus  
mergaitės kontūrus  
ant sienos  
kadaise buvo  
dalis šakos.

Knygos yra medžiai:  
o toji eilutė  
apie mylimosios pirštus  
nešančius leliją  
anuomet buvo sukrovusi  
pumpurą.



Knygos yra medžiai:  
matai, sena knygutė  
apie vienintelį  
Lietuvos karalių  
kažkada pynėsi šaknimis  
su kitu medžiu.

Knygos yra medžiai:  
čeža nuauksinti lapai  
neparašytais eilėraščiais  
gervėms išskrendant  
į melancholišką  
rudenio rūką.

Netgi baltas švarus lapas  
jau yra suteptas  
nematomu ir nebyliu  
kamieno krauju  
negadinkite *tabula rasa*  
jei neverta  
jo versti...





**Ten ir čia**

Aš atskrendu  
pavasariais žydėti  
ir išskrendu  
ugnies pilna  
sutvertas kurti  
ir mylėti  
drugelio sapnas  
maname sapne.

Aš stabteliu  
pamąstyti patylėti  
prie žodžio  
pamesto kely  
tyloj išbyra  
vakar dienos plėnys  
ir tuščias kevalas many.

Suku aš lizdą  
tavo plaukuose  
ir akyse rašau  
nematomas eiles  
ir man sunku



nes aš ir ten, ir čia  
neišgirstas tik garsas  
skiemenų.

Aš lyju žodžiais ir tiesa  
palietus tavo šventą veidą  
klaidų tikėjimas  
kalnelių lyguma  
į mano gelmę  
parašiutais nusileido.

Manęs nėra, nes aš esu  
nepabaigtas dar sakinys  
skaičiuoju valandas  
žvaigždžių tąsa  
vėl pilnas mano šulinys.

### **Mirę skolininkai**

*pavargusios miestelio bibliotekininkės eilėraštis*

Štai čia – moksleivių kortelės  
matai – 5-12 klasės  
į biblioteką neprisiviliosi  
visi dabar su mobiliaisiais  
nebent ateis privalomos literatūros.



Toliau – jaunimas  
išsivažinėję studentai  
sugrįžta per savaitgalius ir atostogas.  
Na ir kas per jaunimas šiais laikais?  
Vienas skaito privalomą literatūrą,  
ko nespėjo 12-oje klasėje.

Už jų rikiuojasi kultūros  
ir medicinos darbuotojai  
(kodėl viename skyriuje,  
ar neatskiriame kūno ir sielos operacijų?)  
intelligentai-saviveiklininkai.  
Išduoda sau knygas arba ateina  
liežuviu pamalti.

Arčiau – svečiai  
jie tik vasaromis atvažiuoja  
pagulėti prie ežero  
pavartyti meilės romanų  
kai kurie išvažiuoja:  
štai viena ukrainietė  
nuviliojo mokytojos vyrą norvegą,  
gyvena dabar abu Kaune.



Pagaliau – skolininkai  
ieškok nepametęs  
knygų, laikraščių ir gyvenimų  
reikia skambinti, pavartyti, pačirškinti.

Už jų – mirę skolininkai  
net po baigties skolingi  
giminaičiams – už laidotuves  
tėvams – už auginimą  
mokytojams – už auklėjimą  
darbdaviams – už nenudirbtus darbus  
vaikams – už nebaigtus statyti namus  
kaimynams – už peraugusias gyvatvores  
tokie velniškai visiems skolingi  
nespėję laiku numirti...

Nepasislėpsite po chrizantemų smarve  
nesulįssite į urnas  
jūsų neprislėgs  
sunkūs granitiniai antkapiai  
dar ant lentynos kažkada  
gal 2016 metais  
užslėpėt knygą  
kurios negalime surasti



nurašyti, atpirkti

esame bejėgės

nes kas ten įrašyta

jau per amžius

bus arba nebus (i)skaityta.



**Jonas**

**ŠARLAUSKAS**

*gamtos mokslų  
daktaras.*

*Studentavimo laikais  
įsijungė į*

*Vilniaus universitete  
veikusio fantastinės  
kūrybos klubo*

*„Dorado“, įsisteigusio  
1979 m. veiklą. Ne*

*vieno Pilaitės poezijos  
pavasariui skirto*

*almanacho*

*bendrautorius.*

*Juose dalinasi eilėmis  
ir miniatiūromis.*



### Gedimino sapno preambulė

Senas, barzdotas vyras ilgais šiaudiniais plaukais, besidriekiančiais iki pat pečių, stovėjo ant upės kranto ir mąsliai žvelgė kažkur tolyn, horizonto link. Vanduo vos girdimai čiurlena ir lengvai teliuškuojasi prie jo kojų, o jo paviršius ramus ir lygus. Vietomis tarp akmenuotų, aukštėjančių ir gilyn besiskverbiančių krantų vanduo mėlynėnis. Sidabriniais debesimis prieš aušrą nuklotas dangus palengva šviesėja ir kai kur įgydamas šviningą atspalvį driekiasi tolyn, kur upės tėkmė ir dangus, neišvengiamai artėja vienas kito link ir susilieja į vieną grakštų judesį. Ramios, išblukusios vyro akys nukreiptos kaip tik ten. Jo žvilgsnis slysta horizontu. Ten, tarsi iš niekur atsiradę, o gal iš tos slegiančios ramybės, sukasi vienas netoli kito du vertikalūs pilkšvi oro sūkurių. Judėdami ta pačia kryptimi, jie palengva artėja vienas prie kito ir slenka kranto link. Netikėtai tarp jų, pačiame viduryje, sužybsi baltas taškas. Jis greitai plečiasi į šalis. Tampa skaisčiai švytinčia sidabro linija. Ji sujungia abu sūkurius. Staiga pasigirsta sausas trumpas trakstelėjimas. Jis primena garsą, tarsi plyštų vėjo gūσιο neatlaikiusi burė. Tarsi ir pati erdvė tarp dviejų sūkurių būtų perplyšusi, ir balta šviesa nutvieskia visą dangų, upę ir krantą. Atsiveria ažuolais apaugusi kalva su kaukiančiu Geležiniu Vilku. Jo kaukimas, kaip aštriai išgalastas kalavijas, skrodžia visą ankstyvo ryto erdvę. Po akimirkos viskas pasikeičia. Išnyko abu sūkurių, – plyti vėl rami ir vietomis mėlynėnė upė. Dangus ir toliau draikosi sidabrinėm plunksnom... Ant kranto stovi tas pats barzdotas vyras. Tai žynys Lizdeika. Jis ką tik regėjo savo valdovo Gedimino sapną. Jau žino: pabudęs valdovas paprašys paaiškinti, ką sapnavo. Nesunku bus paaiškinti, ką toks sapnas galėtų reikšti. Jis pats, nors ir nemiegojo, tą sapną taip pat regėjo.



Pilaitiškė **Lida TAMULEVIČIENĖ** – viena ištikimesnių ir aktyvesnių pilaitiškų poezijos pavasarių dalyvių. Jos eilių galima aptikti ne tik Pilaitės giesmininkų posmų rinktinėse. Retsykiais savo poezija pasidalina ir Vilniaus universiteto Chemijos fakulteto, kurio bibliotekoje dirba, laikraštyje „Acetonas“. Lidos eilės paprastos, bet visada gyvastingos ir aktualios. Jos dažnai apie nepaprastą paprastą mūsų Lietuvos gyvenimą.







Troleibusui sunku naktį parke  
Tiek gyvenimų per dieną vežė.  
Metalinė jo širdis verkia,  
Rūdimis jo širdis nusidažė.

Kiemely džiūsta patalai  
Ir sekso apkalbom dalinasi.  
Meduolinius namus sapnuoja dvyniai,  
Jų sapnų gijos tarpusavy pinasi.

Basiliskas požemiuose snaudžia,  
Pabunda tik kažkam juo patikėjus.  
Laumė likimus skylėtus audžia  
Ir ardo audinį, kada tik panorėjus.

Išsiplaikstęs kaip tingi katė  
Guli Vilnius lomoje dar nepakirdęs.  
Pavasaris. Skubinas augti žolė;  
Rytmety žingsniai praeinančio girdis.



### Miegančio Vilniaus gatve

Ypatinga eiti vienam naktį miesto gatve,  
Rodos, visas miestas vien tau ir tiktai tavo;  
Ir matai lyg iš šono save  
Ir skleidiesi kaip pūkas, kol vėjas tavęs nepagavo.

Jauties toks tyras, niekad niekam blogo nepadaręs.  
Jauties toks lengvas, be menkiausios nuodėmės.  
Jauties tarsi juodas mintis išvaręs,  
toksai švarus, anei dėmės.

Bet žiebiasi langai ir miestas bunda.  
Ir sklaidos apžavai kaip pažadai lengvi.  
Ir pradedi jausti – gyvenimas vėl gundo...  
Ir viską ką užgyvenai, vėl su savim neši.

\*\*\*



Kada išnyksiu,  
niekas neverks,  
gal tiktai paukštis  
tūps ant kryžiaus ir dergs,  
vėliau tas kryžius nuo lietaus,  
bet ne nuo ašarų supus,  
o dienos bėgs kaip ir prieš tai,  
taip pat,  
tiktai be mūs.

### **Mano meile**

Pagiringas tavim, mano meile,  
žodžiais visas degte degu.  
Per banguojantį miežių laiką  
tartum jūra iki kelių brendu.  
  
Širdyje šaltiniai putoja,  
išbučiuočiau man rodos visus.  
Pakelėj smilgos mojuoja,  
netgi purvas atrodo gražus.



„Nurašyčiau aš tau, mano meile,  
nuo dangaus žvaigždes lig vienos,  
pėsčiomis visa žemę apeičiau  
dėl vienos šypsenos.  
Bet širdy žodžius rakinu,  
tau ant piršto jau žydi žvaigždė.  
Basomis per usnis einu.  
Dūžta saulė, vysta gėlė.



*Dar vakar Pilaitiškė (čia išgyveno apie 20 metų, o Vilniuje – 40 metų), šiandieną jau Aukštųjų Šančių, gimtojo Kauno gyventoja, **Dalia TARAILIENĖ** savo aktyvia visuomenine veikla, savanoryste karo krečiamai Ukrainai jungia dvi Lietuvos sostines ir savo plačia kūrybine veikla pildo poezijos ir teatro meno skrynią. Pagal išsilavinimą germanistė, tad meilė literatūrai neatsitiktinė. Jau išleistos pasakaitės vaikučiams ir trys poezijos knygos. Nuo 2006–ųjų metų aktyvi poezijos pavasarių Pilaitėje dalyvė, jiems skirtų leidinių bendraautorė ir nepakeičiama tokių švenčių vedėja. Ji taip pat po Vo „Pilaitės bendruomenė“ stogu gyvuojančio Liaudies teatro pastatymų scenarijų autorė ir režisierė. Vienas jų – epinė drama „Mano vardas LIETUVA“ su plačiais poetiniais intarpais (prienama internete: <https://www.youtube.com/watch?v=Z2gZ-TeOaic>), 2016 metais su vertimu į rusų kalbą rodyta Chersone (Ukrainoje) Tarptautiniame Taurijos Melpomenės profesionalių teatrų festivalyje.*



Ėjimas per daugtaškius...  
Išėjau pro duris. Mano kelias dar tolimas.  
Nežinau kaip pavyks savo tikslą pasiekti?  
Ar pajėgsiu praeiti visas žemiškas tolumas,  
Ar nereiks apsisukti ir atgal man pareit?...  
Sustojimas ne vienas laukia mano kelionėje –  
Pailsėt ir nubraukt veido prakaitą gal,  
O gal kliūtys klastingos pastos kelią į rytdieną,  
Gal grožybė gamtos vers akis man pravert?  
Mano kelio ženklai tai kableliai, taškai ir punktyrai.  
Ties šauktukais prisėdu, pamąstyt dėl savos ateities,  
Ties brūkšniu darau šuolį. Klaustukas, tai sąžinės  
balsas,  
Ką ne taip kažkada padariau dienose praeities...  
Bet dažniausiai einu aš per daugtaškių kelią.  
Vienas taškas. O po jo – netikėtai dar du!  
Tai nutrūkus mintis, tai dvejonės begalės,  
Tai darbai pradėti ir mesti dėl kitų...  
Ir einu savo daugtaškiais lyg per brastą upelio,  
Mano žingsniai atsargūs, gal kiek ir lėti.  
O saulėlydžiuos degančiuos, matau savo tolimą  
kraštą,  
Kur kelionės gale manęs laukia Dangaus duota viltis!



### Kapinių istorijos

Šiandien gyvenimas man siejasi su kapinėm,  
Tai ir istorija, ir amžinybė.  
Ten viskas tikra, ten visa esmė  
To laikmečio ir asmenybių.

Štai akmeninis kryžius. Mena jis laikus,  
Kai Lietuvos bajorai Lietuvą tik kūrė,  
Kovodami, bet kupini šviesių vilčių,  
Jie statė savo sostinę iš ažuolo ir mūro.

O čia laukų akmuo. Ant jo iškalta  
Tiktai data labai reikšminga ir svarbi.  
Ji sukilimo aidu gaudžia,  
Bylodama, kad ilsis čia dvasia didi.

Tai karo aukos, tai tautos kūrėjai,  
Ir knygnešiai, daraktoriai, šviesos pilni,  
Tiesos ieškotojai, sodiečiai, kalviai ir drožėjai,  
Artojai, dailininkai, kunigai ir dar visi kiti...

Vieni paminklai taip apsamoję,  
Kad nieko perskaityt nebegali.  
Kiti nublizginti, iš tolo moja  
Priciti, paskaityt ir pamąstyt.

Vieni su užrašais ir titulais garbiausiais,  
Mums kalba apie žygdarbius didžius.  
Kiti menkučiai, kukliai prisiglaudę,  
Nusako tiktai paprastus vardus.

.....  
Nesvarbu, kas buvai šioj žemėj, kiek garsus,  
Tau vietą TEN skirs tik Dangus...





### Nutilusi daina

Tautos daina darniai skambėjo,  
Pražyodus sodams ir laukams.  
Ji kėlė dvasią, širdį gerumu užliejo,  
Vienybę nešė Lietuvos vaikams.

Su daina kėlėmės ir su daina saulutę palydėjom,  
Skambėjo ji linksmi, o kartais ir liūdnei...  
Gimtasis žodis lūpose aidėjo,  
Jos saldų žodį jautėme nūnai.



Bet laikas bėga, mada keičia madą,  
Išbarstom kiaulėms mes dažnai perlus...  
Išgirdom bitą, roką ir metalą,  
Triukšmu nutildėm giedančius paukščius.

Ir tad bėda atėjo netikėtai,  
Kai privertė išsižadėt gimtos kalbos savi.  
Kai skambia dainą, protėvių sudėtą,  
Nutraukė triukšmo žodžiai svetimi.

Ir štai, daina nutrūko pusėj žodžio.  
O šitas žodis buvo – „Brangi Lietuva“,  
Skambėjęs kažkada gimtajam sodžiui  
Ir vedęs mus vilties kovon tada.

Daina nutilo ir širdis pravirko,  
Mes nebegirdime lakštingalų giesmių,  
Ir vieversiai kažkur kitur pradingo.  
Esam užtildyti Beverčių svetimžodžių tvanu...

### **Skelbimai**

Skelbimai – perku, parduodu, skolinu ir ieškau...  
Dažniausiai ieškau to, ko net visai nepraradau.  
Ieškojimo mada užėmė visą miestą,  
Tik tai savęs nerandam niekada...

Krislelio ieškom kito akyje, nors ir nematom,  
Kad rąstas užgulė mus priekaištų svoriu.  
Dažniausiai klaidžiojam plačiausiom autostradam  
Ieškodami kelelio į ... niekur.



Dar nemačiau tokio skelbimo iškabinto –  
Padėsiu rasti tai, ko reikia tau.  
Dar negirdėjau žodžio iškalbingo,  
Kuriuo paguost nuoširdžiai aš kitus bandau...

Ir niekas nesiskelbia dovanojās dorą,  
Esminę prekę sielai kiekvieno žmogaus.  
Ir neišpildo pagrindinio tavo noro,  
Surast SAVE tarp žemės ir dangaus...



PILAITĖS  
BIČIULIŲ  
KŪRYBA



©Kotryna



**Auksė BAKANIENĖ**

*Esu Lazdynietė, kilusi iš Zanavykijos – Šakių rajono. Mokiausi Griškabūdyje. Kuriu nuo vaikystės. Dar lankant vidurinę mokyklą, mano eilės publikuotos rajono laikraštyje „Draugas“, viename jaunimo laikraščių. Nesiveržiau į viešumą. Rašiau sau. 2018 metais iškeliavus į anapus mamai Danutei Skaisgirienei, Šakių krašto poetei, lietuvių kalbos mokytojai, savamokslei menininkei, savo kūryba pradėjau dalintis socialiniuose tinkluose. 2021 metais išleistas mano poezijos ir tapybos albumas „Aukšinės saulės sparnai“. Jis pristatytas Vilniaus apskrities Adomo Mickevičiaus viešojoje bibliotekoje ir mano tėviškėje – Griškabūdyje. Esu masažo praktikė ir lektorė, sveikatos mokslų Alternatyviosios ir papildomosios medicinos ir edukologijos magistrė, savo veikloje dažniau linkusi remtis Rytų medicinos pasiekimais.*



## Vilniui

Ant aukšto kalno...  
po šlovės skraiste  
Per vilko gausmą...  
saugų metalinį skydą...  
Žynių ugniakuru ir išminties verpste  
Jis vėl pabus...  
per ažuolų graudingą tylą...  
Trispalvės šilkuose tarpe savąja sušnarės,  
Lygiadienių laužais ir sutartinėm apdabintas...  
Neries srovenime mintim giliaja ataidės...  
Tiek amžių visų trokštas...  
bet apgintas...  
Kermošiais, mugėm kviečiantis visus pabūt  
Kartu prie didelio lietuviško draugystės stalo...  
O jau kada prityla šurmulys...  
tada galbūt  
Pajuntam kitą Vilniaus dvasią – jaunai seno...  
Tad ir te liejasi Jo upėmis lietuviška šnekta,  
Te būna žmonės čia dori ir išmintingi!  
Te skleidžiasi gražiausios dienos mūsų Vilniaus akyse!  
Taikaus dangaus, dainų skambėjimo džiaugsmingo!

\*\*\*



Išsprogsta pumpuras, ištaręs: „Gyvenu“!  
Ilgai sūpuotas vėjo mylinčiuos delnuos...  
Lyg atsakydamas į saulės šypsni:  
„Ateinu!“ Atlaikęs šaltį, pūgą jo gyvenimo žiemos...  
Ir pamatai, kokia gi vis tik gyvastis stipri,  
Nors paslėpta tamsia, neišvaizdžia žieve...  
Žalsvom akim nušvinta tiek tylėjus paslaptis  
Ir širdį šnarant džiugina jos šypsena žalia...  
Ir viskas sukasi tylom tuo amžinu ratu  
Numiršti, gimsti vėl... jau vasara... rudo...  
Jei priimi kaip dovaną – sukies lengvai kartu  
Žiūrėsi per rimtai –Sizifo bus akmuo...  
Ir toks gerumas, kai plačiau apsidairai –  
Aplink tiek žalumos, gyvybės ir šviesos!..  
Tegul ištirpsta šalčio ir tamsos kerai...  
Tegul užgimsta daug naujos šviesios jėgos!

\*\*\*



Būtis Kaip į kalną...  
į laimės tą žiburį...  
Per aplytą, bet švytinčią žolę...  
Po žingsnelį, po mažą...  
abipusį...  
Nuo kančios, nekantrumo nutolę...  
Tik pirmyn, be atgal atgręžimo  
Tų dienų, išmatuotų atstumais...  
Be užspausto nuo laiko laukimo  
Be jausmų, išsklaidytų, lyg dūmas...  
Tik vilties ir tikėjimo debesys  
Šviesumu šitą dangų teglosto...  
Nuo švytėjimo tirpstančią neviltį  
Saulės jūra užliejo... o bluosto...  
Nesudėjus per naktį, patikrins dar,  
Ar išties neprailgo laukimas?..  
Kantriai, tyliai, ramiai...  
ir dar švelniai gal...  
Vėl sugrįš pirmapradis buvimas...



**Rita BIJEIKYTĖ - GATAUTĖ**

*Gimiau Joniškio mieste, augau Gataučiuose. Ir, dabar, ten nuvykusi, sutinku žmones, su kuriais dirbo ir bendravo mano tėvai. Labai respektyviai žvelgiu į tuos susitikimus, emocinius santykius užmegztus prieš daug daug metų. Pirmas mano eilėraštis buvo skirtas Motinai, pasirodė spaudoje dar paauglystėje. Poezija mano gyvenime užima svarbią vietą. Rašydama užmirštu alkį, šaltį, vieatvę... Regis, manęs mūza laukia! Jei minties neužrašysiu, ji nuskris! Kartais ateina mintis taip netikėtai ir nelauktai, kaip netikėtai žemę užklumpa tikrasis pavasaris.*

**Ieva**

Praveriau langą,  
Didingo grožio  
Ieva  
Apakina mane  
Melsvai baltu  
Žiedų vainiku.

\*\*\*

Samarietišku žvilgsniu ir  
Aš  
Nušluostysiu tavo ašarą  
Ne vieną –  
Pavasaris.

*Nuo 1976 metų gyvenu Klaipėdoje. Dalyvauju Žemaitijos rašytojų bendrijos veikloje, esu. Lietuvos mokytojų literatų draugijos „Spindulys“ narė. Išleidau dešimt poezijos ir prozos knygų, esu daugelio almanachų bendraautorė. Poezija – tai Viešpaties malonė. Siekiamybė ir duotybė. Galėčiau ją palyginti su geologija, kuri susijusi su netikėtu atradimo džiaugsmu. Ilgai ieškai, skaitai, mąstai, pergyveni, suradęs mintį, brandini kaip vyną vynuogių statinėj. Grynini, kartais tai būna ilgas procesas, o kartais... kaip sapnas, belieka viziją užrašyti. Apie tai:*

**Eilės – vynuogės**

Tos eilės brendo  
Tarsi vynas vynuogių statinėj.  
Mokytojo patikėjusi pirmuoju žodžiu,  
Likau savimi,  
Kai link altoriaus poezijos keliuėjau.

Tos eilės pagimdytos  
Gyvenimo tėkmėj.  
Jas surikiavo netektys ir toliai.  
Džiaugsmu dalintis su kitais skubėjau,  
O nesėkmės tarnaus kūrybai.

Tos eilės tarsi vynas senoj statinėj,  
Išpaustos iš širdies...  
Ateik,  
Už laimę, už tas eiles.  
Pakelkime taures!



*Eilėraščiai iš mano širdies aruodo:*

**Prie uždarytų Vilniaus katedros durų**

*( Skiriu Šv. Kazimierui )*

Prie uždarytų katedros durų  
Visą naktį karalaitis meldžias,  
Su savo karaliumi aptaria darbus...  
Nei bangu jam, nei šalta.

Nevargina jo maldos, vėsi naktis,  
Nes krūtinėj dega tyros meilės širdis.  
Pamaldus jo žvilgsnis siekia dangų.  
Kryžius ir lelija rankose jį saugo.

Po kojom amūrą su lanku pamynęs,  
Karūną ir turtus į šalį nustūmęs,  
Toks Šventas Kazimieras stovi paveiksluos,  
Toks gyvena istorijos puslapiuos.

Šventas Kazimierai, saugoki Lietuvą,  
Širdim tyriausia lyg skydu užkloki.  
Neveltui Tau duotos trys rankos nuo Dievo —  
Kad trokštum, ieškotum didžiausiojo lobio.

Šventas Kazimierai, Lietuvos globėjau,  
Saugok mūsų šalį nuo ligų ir prievartos.



©Aivaras

**Vilniui – 700 metų!**

Sveikas Vilniau, Neries pašonėj!

Mielas, mylimas seneli!

Nuo Tavęs lyg aureolė

Auksu lazerio pažyra!

Diena snieguota ir vėjuota,

Po kojom atitirpsta žemė.

Laikas prikeltas ir šarmotas

Kviečia kilt į Gedimino bokštą.



Sustok. Skaityk. Sek išmintimi:  
Vilniaus istorija nuo čia prasideda,  
Įskėlusi kibirkštį ir ugnį,  
Ant tos ašies lemtingai sukasi.

Tai nuorašas Gedimino laiško!  
Daug kartų jame Vilnius paminėtas,  
Lotynų kalba parašytas,  
Lyg sapnas ar žaibas nežadėtas.

O Vilnius apšviestas šviesų!  
Jos sieka tolių tolius.  
Kaip gera būt su Tavimi,  
Laikykis, VILNIAU, per amžius oriai!

### **Šv. Baltramiejaus dieną**

Tą minutę, tą valandą, tą dieną  
Žino kaip, kur, kada pulkais rikiuotis.  
Jau, orui atvėsus, ruošias gandrai  
Iš gimtųjų namų plasnoti.

O laukais keliauja, lazdą iškėlęs, senelis,  
Purto vainiką nuo stambialapių klevų  
Ir nuo drebulės, beržo lengvas vėjelis  
Nubraukia lapus tarsi plaukus nuo savo pečių.

O liepsnojančios rudenio spalvos,  
Gležni žiedlapiai kvepiančių gėlių!  
Tuoju nenuorama vėjas atšėlęs  
Per akimirką išnešios visur jus.



Išnešios, nupūs ir nublokš į šalį,  
Tik nekaltinkim jo ir neliūdėkim.  
Kas atrodo, seniai išskrido ar nuskambėjo  
Pavasarij vėlei sugrįs, kaip gandrai.

### **Pakilnioji Aušros Vartų Marija**

Savo mažumo nebijo skruzdės!  
Mūsų malda – didi ir nuolatinė –  
Miglotas mintis veja į šonus,  
Prasklaido kaip debesis abejones.

Einam, klumpam ir keliamės  
Su rytine malda kaip duona,  
Atveriam širdis ir lenkiamės  
Prie dvasios Motinos kojų.

O, prakilnioji Karaliene Marija  
Su puošnia karūna ant galvos!  
Mes, tavo vaikai karalaičiai,  
Einam vedami Tavo jėgos!

### **Eikim**

Paukštis, staiga pajutęs vanagą,  
Krykia iš tolių aplinkui visiems.  
Braška medžių šerdys ir šakos  
Per audrą paklaikusią ginasi.



Gina save vabalėlis mažiausias,  
Jūra trūnėsius išmeta į krantą.  
Nejaugi, žmogau, tavo balsas  
Liks kurčias tarp brolių šį kartą?

Nejaugi, mes gimėm, kad vėl išeiti,  
Užmiršus giliausius jausmus, troškimus?  
Per ryšį su meile, per maldą eikim,  
Kas Dievui brangiausia, kas šeimai ir teikia jėgų.

### **Bangelės nepavysiu**

Nepasivysiu tavęs, bangele,  
Tik vėjas gali žaisti su tavim.  
Neprišauksiu, kas seniai išėjo,  
O buvo laiminta širdim.

Neprišauksiu, bet ir nereikia!  
Štai varnas sužeistu sparnu –  
Gilyn į plyšį uolos spaudžias,  
Arčiau prie molio glaudžias, nei prie savų.

Jaunas vienuolis laiko mišias Lurde  
Prietemoj pinigų ir kalnų.  
Jam pritaria cikadų trėlės  
Ir laimina Marija nuo uolų.

Nepasivysiu aš tavęs, bangele.  
Tik vėjas turi tokią teisę.  
Bet vietoj nestovėsiu. Eisiu.  
Dvasingos muzikos klausytis eisiu.



### **Susėskit prie stalo derybų**

Ašarų perlais dieną naktį lyja Nyderlanduose.  
Pro išdaužytus Donecko namų langus  
Moterų akys įsmigusios į dangų –  
Moterys maldauja, moterys prašo taikos.

Susėskit prie stalo,  
Susėskit prie stalo taikos –  
Per daug jau kentėta,  
Per daug jau netekta  
Ir ašarų jau per daug.  
Naktis tamsiausia būna prieš rytą,  
Nuodėguliai duš į briauną taikos.  
Susėskit prie stalo.  
Kalbėkit.  
Kalbėkit.

### **Žmogui reikia meilės**

Žmogui reikia meilės, kaip vaistų,  
Ar gydytojas tokių išrašys?  
Būna šiurpu nuo šaltų rankų,  
Kai nemeiliai kas nors jį palies.

Žmogui reikia meilės, kaip duonos,  
Reikia jos iš mylinčių rankų.  
Širdis alksta be meilės paguodos,  
Kaip obelėlė stovi už vartų.



Žmogui reikia meilės, kaip saulės,  
Tekančios iš gerumos versmės,  
Apjuosiančios dangų ir žemę,  
Te balandžių vėduoklės plazdės!

Išrašyki, prašau, Viešpatie laiko,  
Leiski priminti sau ir kitiems.  
Kas išbraukta, užmiršta – miršta,  
Gerumu išliekam visiems.

### **Nuo esmės**

Nulaužtas medis,  
O šalia jo  
Kaip niekur nieko – gėlės žydi  
Ir debesėliai žaidžia  
It vaikai kieme.  
Kaip niekur nieko –  
O pašonėj karas!  
Svajonės liejasi krauju ...  
Vaikai, seneliai bėga kaip stovi,  
Kaip mamos pagimdyti,  
Bėga iš savo namų į gatvę...  
Kaip niekur nieko –  
Žolė ir oras į paraką panyrę  
Ir žodis, išstartas liguistai,  
Veda žingsniu nuo esmių esmės,  
Į tolį ir ... žemyn.  
Kas pasakys „Užtenka tvaiko?!“  
Jaunaty svajonės šviesios pildos.





**Palaimink Dieve**

Palaimink Dieve ankstų rytą  
Te būna valanda skalsi.  
Kas padrika namuos, širdy nemiela  
Te virsta rojum, šviesa kely.

Palaimink Dieve, vyrus, moteris,  
Sugrįžtančius iš svetur namo  
Ir motinos rankas sudėtas maldai,  
Kaip padėką priimk nuo jos.

Palaimink Dieve, mūsų žemę,  
Prieš mus, dabar, po mūsų  
Ir varganą keleivį, gal tą už grotų,  
Apšvieski Viešpaties vardu.

Palaimink Dieve, šaltį, karštį, abejones,  
Kas tolima, brangu, arčiau patrauk.  
Vienatvės rūpesčių geluonis,  
Nuo gelmių širdies išrauk.

Tegul visi kiekvieną rytą,  
Dvasia pakyla kilnumu, jėga.  
Kas buvo sutepta ir sudarkyta,  
Te virsta atgaila Dievui brangia.



**Jurga Valery BRAU** pirmą kartą savo eiles Pilaitės poezijos pavasariui patikėjo 2013-aisiais. Po kelių tokių pavasarių pertraukos į pilaitiškus poezijos pavasarius eilėmis sugrįžo 2017-aisiais. Džiaugiamės tokiu sugrįžimu nors ir iš gerokai tolimesnės nei Karoliniškės vietos. Ji jau išleido dvi poezijos knygas: 2002-aisiais „Pasilabinsiu“, 2023 - aisiais „Marso mergaitė“. Jos žodžiais: „Gyvenime dažnai taip būna – kai negali kažko svarbaus pasakyti paprastais žodžiais – juos pasakai eilėmis. Paprastai, nesudėtingai, iš širdies. Mano eilės žemiškos ir moteriškai persmelktos to momento akimirkos ir tos akimirkos emocijos. Pati irgi esu tik akimirka Visatos ir Kūrėjo rankose“.

**Sveiki,**

*Esu akimirka ant laiko tilto!*





### Vilkas

Kai girią sutemos užkloja,  
šešėliai pažeme, tarytum dūmas,  
Perkūnas tolumoj grūmoja  
ir laumės baltos,  
ir nakties juodumas..  
kai medžiai šaknimis į širdį,  
įsišakniję protėvystės mitais,  
kada kiekvienas sapnas girdis,  
ir žodis tvirtas it granitas..  
Kai rytas – protas  
ir naktis laukinė,  
diena daug žadanti  
ir vakaras ne pilkas –  
praplyšta  
geležim traukta krūtinė –  
ant kalno, lig šimtai vilkų,  
užstaugia Vilkas..  
Jis šventraščiuose,  
žmogumi minėtas  
iš pelkių glūdumos,  
virš aukuro pakilęs  
ir pienu, ir krauju  
maitintas ir žymėtas –  
Jis vis dar gyvas..  
vis dar nenutilęs...



### Tėkmė

Prabėgo upė  
ir liepsna pakilo,  
užsiliepsnojo  
gėlės,  
vandenys,  
bažnyčios,  
laivai tylėjo,  
kol lėktuvas  
skrodė tylą,  
nubudo Saulė –  
į šventovę  
grįžo mišios.  
Praėjo vėjas  
ir kava atvėso,  
į ledą virto  
žiedas  
ant bevardžio piršto,  
užmigo katinas  
sustingusių  
namų pavėsy –  
ištryško spuogas  
skaudantis  
ir tirštas.  
Prabėgo upė  
ir liepsna pakilo,  
nubudo Saulė  
ir praėjo vėjas –



pavasaris  
šioj Žemėje  
sušilo,  
sušildęs tą,  
kuris įsimylėjęs...

### **Miesto peizažas**

Ant grindinio,  
užgimusio tarp sienų,  
dar likę sniego,  
tirpstančio ir pilko,  
mintis nuslysta  
gatvelių venom  
ir pramuša  
arterijomis  
miesto šilką.  
Tarp daugiabučių  
sodas pasiklysta,  
žolė pernykštė  
praeitim alsuoja  
ir tirpstančiam sniege  
pavasaris pražysta,  
sujungęs kapiliarais  
miestą, širdį,  
vakar ir rytojų.

**Spalvotai**

Spalvotai,  
kai visi užmiega  
į naktį, lyg į sapną, krinta  
ir vaikšto po balčiausią sniegą  
be Ariadnės siūlo  
po Minotauro labirintą..  
Spalvotai,  
kada Saulė pabučiuoja lietu,  
kai debesys  
suplėšo marškinius,  
išglamonėtus vėjo,  
visom vaivorykštės spalvom  
ir ilgesiu gėlėtu  
spalvotai vėl ateina  
iš delnų Kūrėjo.

\*\*\*

Jis pasislėpė medžių pavėsy,  
kur neužsuka Saulė ir mēlis,  
kad galėtų pabūti dar dviese –  
jis žolėj ir snieguotas šešėlis.  
Jis tikėjo, kad Žemė ji saugo  
nuo šviesos iš pavasario lango  
pasislėpęs tikėjosi draugo,  
kad galėtų laikytis už rankų.  
Jis kalbėjo, kad užvakar snigo,  
kad žiema dar derėtis mėgino,  
bet suplukęs netyčia užmigo  
ir šešėlį baltai apkabino...



### **Tarp debesų**

Tarp debesų dangus paklydo,  
lietus išglamonėjo viltį  
ir Saulė Žemėje pražydo,  
sušildžiusi spalvotą širdį.  
Rausvai, žaliai, baltai, raudonai  
langai nušvito, durys atsivėrė  
ir padėkojo Žemei, tarsi duonai  
ir malda, tarsi rožinį, suvėrė...

### **Tau**

Puodelis arbatos  
ir sniegas už lango,  
žibintas... vos matos,  
dvi mylinčios rankos,  
keptuvėje vėjas,  
druskinėje – rytas,  
akimirkos skrieja,  
vėl sniegas iškritęs.  
Vanduo tarsi mintys,  
tarp mylinčių rankų,  
vėl noris dalintis  
tuo sniegu už lango,  
kvatoti, žiūrėti  
ir šėlti lig ryto,  
žibintas pražydo,  
kai sniegas iškrito...





### Esatis

Paukščių takas tave supa,  
dangaus meldai šnara vėjy,  
priglundi prie laiko lūpom  
ir akimircai įskrieji  
į likimą ir į gimtį,  
į garsus, spalvas ir būtį  
į erdvėj pamestą mintį,  
į vasarį ir rugpjūtį,  
kur vingiuoja šėmas kelias  
tarp paklydusių žvaigždynų  
tu ir vikšras, ir drugelis  
tarp pusiaujų, virš žemynų...

### Saulė

Mano Saulėje medžiai lyg rankos,  
tarp tų rankų žmonės lyg gėlės,  
mano Saulėje šypsosi dangūs  
ir tamsoj nepaklysta vėlės..  
Tarsi laivas per jūras ji yrias,  
apgaubta neoninio vėjo,  
jai paklūsta kalnai ir girios  
ir kometos, kur šimtmečiais skriejo.  
Obuoliais laikas noksta ir kriaušėm,  
pakalnutėm akimirkos byra,  
duonos riekę per pusę laušim  
širdimi, kuri Saulėj sušyla.

**Virsmas**

Naktis sustojo ir nurimo,  
pakibo mėnuo lyg žibintas,  
per gruodą, tarsi per arimą  
nubrido elnias Saulės atrakinti.  
Sustingo pušys, vandeniui prašnekus,  
pabiro žvaigždės debesų paklodėj  
ir ant šviesiausio Paukščių tako  
sugrižus Saulė pasirodė.  
Nutilo vėjas, paglostęs grūdą,  
pirkelėje pakvipo duona,  
pro ajerais apsuptą prūdą  
praėjo Moteris, ugninga lyg aguona.  
Ji stabtelėjo, šulinį priėjus,  
apsikabino obelį laukinę  
ir tyliai įsileido vėją  
į savo plaukus, lūpas ir krūtinę...

\*\*\*

Ji užsimerkus laukė vėjo,  
lietaus, pakirdusio iš miego,  
vaivorykštės, kuri įsimylėjo  
ir niekad nematyto sniego...  
Ji laukė vakaro spalvoto,  
nakties, kai paukščių takas švito,  
netyčia stebuklingai susapnuoto  
pabirusio ant žemės ryto...  
Dainos ji laukė ir jos aido,  
griaustinio, kuris peržegnoja duoną  
ir niekad nematyto veido,  
kurio širdy išsiskleidė aguona...



### Malda

Taika – man motina,  
vis laikanti už rankos,  
širdim priglaudusi suveltą mintį,  
taika – man begaliniai dangūs  
savi ir svetimi,  
ar niekieno neišdalinti..

Taika – man Visata,  
apglėbusi kiekvieną –  
ir svetimą, ir savą,  
ir visų pamirštą,  
tai rytmečio malda  
už begalinę dieną,  
tai vakaro giesmė  
už naktį juodai tirštą.

Taika – man vasara,  
kurios vėl pasiilgau,  
pavasaris,  
kuris tuoj tuoj užsuks į sodą,  
ruduo lyg rudmėsė ant smilgos,  
žiema, kurios nebuvo net, atrodo.

Taika – man motina  
ir vaikas,  
ir meilė, ir viltis, ir vėjas,  
dar bėgantis tarp pirštų laikas  
ir viską matantis Kūėjas...

*Su meile, Jurga Valery*



**Ona GAIDAMAVIČIŪTĖ** pamažu įsijungė į pilaitiškas poezijos šventes. Dar visai neseniai gyveno Pilaitėje. Šiuo metu ji mūsų kaimynė iš Viršuliškių. Studijavo lituanistiką ir menotyra. Ne viena solidi leidykla, prieš išleisdama knygą, kalbos redagavimą patiki Onai Gaidamavičiūtei. Eiles pradėjo kurti po Mamos mirties. Tada buvo dvidešimties. Dalį eilėraščių paskelbė almanache „Varpai“, žurnale „Bajoras“, laikraštyje, „Žaliasis pasaulis“. Surengė ne vieną savo piešinių parodą.



© Ona Gaidamavičiūtė

### **Atminties gijos**

atminties spragos

pirštai-šukos,

kas rytą narpliojančios Ariadnės siūlus,

bene užčiuops Berenikės garbanas

iš užmiršto ir prarasto vaikystės žvaigždėlapio...

Tu numegzk, man, Mama, kelią

iš nesuadomų plyšių rausvažiedėje suknelėje...

visos adatos ir visi siūlai pasislėpė...

niekas nesusiuvo ir neužadė atminties išsibarsčiusių gijų...



**TVINKT**

Tvinkt

Tvinkt

Tvinkt

Įtampos

Dantyse

galvoje

mintyse

*unbearable lightness of being again...*

ir štai tu tavo kūnas besvoris

bemintis

beoris

tik kažkur

girdisi

šviečiasi

matosi tunelio galas...

kažkur...

kažkur...



### Išlikimo link

Tai žvilgsnis, pastanga stengiantis išsaugoti nykstantį kaimų etnografinį paveldą – įamžinti, bent žodžiais (o ir vaizdais), nykstančias sodybas, sodus, buldozeriais ir ekskavatoriais, traktoriais, miškovežiais naikinamą kraštovaizdį, kai pagrindinis akstinas yra ūkininkų grobuoniškumas.

Tai – žvilgsnis per paukščio skrydžio prizmę.

### Iš laiško...

Visgi kai keliauji be jokio daikto,

Tikrai, žmogau, neapsisunkini...

Matyt, ir gyvenime nesinori jokio apsisunkimo...

Kai tuo tarpu aš keliauju su visu sraigės namu...

\*\*\*

Gežstantis telefono ekranas,

Visas kūnas sudirgęs

Slepiasi po nauja sena antklode,

Bando surasti šilumą...

O aplink tik chaosas

Minčių ir daiktų,

Ir kūnas nuvargęs nežino,

Kur dėtis.

Dieve, sugrąžink man ramybę

Sielon

Kūnan,

Meldžiu...

\*\*\*



Atsikandu, atsidaliju

Savo mirties kąsnelį...

Pakibusios būties,

Trupinių

Virš sušalusio zylelės lizdo...

\*\*\*

karališki žiemos sodai...

karališkos pusnys...

žiemos gėlės...

karališki paukščiai...

tik kur tavo, žmogau, karališka angeliška didybė?

praradai tu viską, žmogau...

\*\*\*

sniegas storai apklojo...

paskutinę žydinčią kraujažolę...

prie gimto tako...





## **Mindaugui**

### **1. Kaip atsisveikinti**

Kodėl

Taip nutiko

Inesa kelyje

Kažkodėl

Atsirado

-----

Valgau

Mamos cepelinus

Tavo

Mirties dieną...

Ir netikiu

Tikiu

Amžinybe...

### **2. Ir dabar Tu rašai eilėraščius...**

Bet jau iš DANGAUS...

P(ri)(si)baig(a)

Tave pribaigė

20 virš JIM BEAN...

man pribaigia

– inėja

kiti skaičiai –

22139.49 +

E

U

R

skolų...

**Birutė GAUČIENĖ**

*Esu dzūkė. Gimiau Lazdijų rajone, Teizininkų kaime, netoli gražuolio Dusios ežero, mokytojų šeimoje. Nuo pat mažumės dainuoju ir rimuoju. Baigiau Vilniaus Universitete rusų filologiją ir iki pat dabar dirbu mokykloje. Poezija, daina ir šokis mane lydėjo visą gyvenimą, lydi ir dabar. Aktyviai dalyvauju „Vingio“, „Menų sodo“ draugijose, esu Nepriklausomųjų rašytojų sąjungos narė. Mano kūryba yra išspausdinta daugybėje poezijos almanachų. Su poete Virginija Ruškiene, kartu išleidome poezijos knygą „Žiemos karoliai“. Esu daugelio knygų su prof. Vytautu Šiaudyčiu bendraautorė. Iki pandemijos kasmet rengdavau savo kūrybos koncertus, esu sukūrusi daug dainų savo ir kitų poetų eilių žodžiais, kurias atlieku įvairiuose renginiuose ir knygų pristatymuose. Man poezija ir daina tai - mano gyvenimas, mano jaunystės eliksyras, o gamta ir gyvenimą mylintys žmonės - pagrindinis įkvėpimo šaltinis.*



## Lietuva

Aš gyvenu poezijos pasauly,  
Kas dieną posmų daug gražių skaitau,  
Ir man smagiau gyvent po saule,  
Ir į gyvenimą žvelgiu romantiškiau...

Net kartais dainą sukuriu, eiles rimuoju,  
Ir pastebiu daug grožio gamtoje,  
Kiekvieną dieną apie tai galvoju-  
"Kokia graži manoji Lietuva!"

Aš čia gimiau, užaugau, čia mylėjau,  
Aš čia vaikus savus užauginau,  
Ir niekada nė kart nepagalvojau:  
"O gal svetur man būtų daug geriau?!"

Kas aš be jos? Be savo gimto krašto,  
Kur teka upės, kur žali miškai?  
Kur toks skanus vanduo, gėlynų raštai,  
Lakštingala kur suokia vakarais?..



Nesuprantu aš tų, kurie palieka  
Gimtinę savo, keliasi svetur...  
Juk mūsų šaknys, protėviai čia lieka  
Ir visad būsi svečias tu kitur...

Mieli visi mūs miestai ir miesteliai –  
Kernavė, Vilnius, Kaunas ir Trakai.  
Daug dvasios milžinų tarnavo šaliai,  
Ir Lietuvą išgarsino darbais.

Jei man Kūrėjas leido šičia gimti,  
Šaly, kuri vadinasi LIETUVA,  
Tai aš kažką tauraus turiu nuveikti,  
Kad dar gražesnė būt šalis mana.

### **Laiškas Lietuvai**

Ar skauda, Lietuva, tau širdį,  
Dėl tų, kurių jau čia nėra?  
Dėl tų, kurie tavęs negirdi  
Ir nesupranta, Tu – viena!



Viena tokia visoje Europoje.

Visam pasauli Tu – viena!

Su savo dainomis ir šokiais,

Su savo nuostabią gamtą.

Tik čia – vanduo švarus ir grynas,

Tik čia – tokie žali miškai

Ir oras, kvepiantis pušynais,

Nes mūsų čia – visų namai.

Graži, tu mūsų Lietuvoje,

Tokia nedidelė, jauki.

Paskraidę po pasaulį, vėlei

Namo sugrįžtame visi.

Sugrįžtam pasisemt ramybės,

Iš jos šaltinių ir jėgų,

Kad vėl Visatos amžinybėj

Gyventum įprastu ritmu.



**Vasario 16 - OJI**

Kai Katedros varpai į dangų kyla,  
O aikštėj nuskamba praeivių žingsniai,  
Valdovų rūmuos muzika netyla,  
Trispalvė bokšte plevėsuoja vaiskiai...

Prezidentūros kiemas vėl paradą lydi,  
Ir rymo pats seniausias Universitetas.  
Namai, trispalvėm vėliavom pražyde.  
Pilies gatve vilnija srautas neregėtas...

Jis stabteli trumpam prie balto namo,  
Kuriam kadais, beveik prieš šimtą metų,  
Dvidešimt vyrų VILTIMI gyveno,  
Ir LIETUVĄ laimingą, laisvą matė...

Jie pasirašė NEPRIKLAUSOMYBĖS AKTĄ,  
Ir amžiams tapo mūsų signatarais...  
O mes, tik jų dėka, jau daugel metų  
Laisvoj ir Nepriklausomoj šaly gyvenam.



Šiandieną, švęsdami šią didžią ŠVENTĘ,  
Pakelkime akis į laisvą dangų,  
Dėkodami už tai, kad galime gyventi  
Savoį šalį, mylėdami Tėvynę brangią,

Kuri VIENINTELĖ visam margam pasauly,  
Kurios KALBA dainom gražiausiom skamba!  
Ir džiaukimės, gyvendami po saule!  
Išsaugokime LIETUVYBĘ ŠVENTĄ!

### **Vilniui**

Kai vaikštinėju Vilniaus gatvėm  
Iš laimės spurda man širdis.  
Džiaugsmingai spindi mano akys –  
Senasis Vilnius puošias vis.

Štai stovi Katedra baltoji-  
Tai miesto senojo šerdis.  
Virš bokšto trispalvė mums moja,  
Jaunimo sodas rymo vis...

Kasdieną gatvėmis praeiviai  
Vis skuba, eina, nešini  
Savais vargais, džiaugsmiais ir naiviai  
Rikiuoja kirbančias mintis...



Apie pabrangusį benzina  
Ir vis mažėjančias algas,  
Ir šildymą, kuris nežino,  
Kada brangimo pabaiga...

Ir apie karą Ukrainoj,  
Kur žūva žmonės nekalti...  
Ir apie tai, kad nieks nežino,  
Kada mes būsime užpulti...

Seniai jau nėra Vilniaus liepų,  
„Vaikų pasaulio“ prospekte...  
Dangoraižiai į dangų stiebias,  
Dangus atspindi juose...

Gyvuok, klestėk, gimtasis mieste,  
Ir puoškis kilimais gėlių...  
Jei šypsenos veiduos dar šviestų,  
Nebūt pasauly tau lygių...





## Vilniuje

Ankstyvas rytas Gedimino prospekte.

Dar parduotuvės ir kavinės uždarytos...

Einu aš ištuštėjusia gatve

Ir sveikinuosi: „Vilniau, labas rytas!“

O iš vitrinų žvelgia į mane

Sustingę žvilgsniai gatvės manekenių,

Viena, kita praslysta mašina,

Kuri kavinėms produktus gabena...

Pro liepas žvelgia Mūzos į mane,

Ir tyliai rymo Gedimino bokštas,

O Katedra, sustingus laukime,

Ji Popiežių sutikti ruošias...

Ramiai Kudirka žiūri į visus,

Po aikštę strykčioja balti balandžiai...

Šią naktį miestą nuprausė lietus –

Visur švaru, gaivu gimtojų padangėj...

Aš tokį Vilnių ne dažnai matau,

Dažniausiai prospektas praivių pilnas...

Einu, gėriuos ir tyliai sau sakau:

„Gyvuok per amžius, mūs senasis Vilniau!“



©Eliza



## Mūsų Vilnius

*(eiliuotas gidas po Vilnių)*

Aš paseksiu gražią pasaką pasauliui,  
Apie mūsų gimtą miestą čia, po saule.  
Apie miestą Gedimino su Valdovų rūmais,  
Apie Katedrą, kur visos mūsų šventės būna...  
Apie iškilmes, tradicijas gražias vilniečių,  
Kai į Dainų Šventę visą Lietuvą sukviečia.  
Tūkstančiai balsų aukštyn iš Vingio parko kyla,  
O nuo muzikos smagios ir šokių Kalnų parkas nenutyla.  
Visa tai karalius Mindaugas nuo sosto iškilmingai stebi  
Ir už mūsų Laisvę žuvusių tautos didvyrių gedi...  
O virš jo, aukštai kalne, pilis raudona stūkso,  
Gedimino kalne aidi Geležinio Vilko stūgsmas...  
Čia muziejai, skersgatviai, gatvelės ir bažnyčios,  
Džiugina visų akis, net ir užklydusių į sostinę netyčia.  
Mena čia istoriją kiekvienas namas...  
Štai, pačiam centre, mūs Universitetas senas.  
O šalia – Prezidentūra su kaštonų žvakėm,  
Skargos kiemas, Varpinė sena... Apageš medžiais  
Bernardinų sodas su gražiais fontanais.  
Ir Onos bažnyčia. Ji Napoleoną mena...  
Užupis ir nuostabūs miškai Belmonto,



Ten gražuolį parką daug turistų lanko...  
Kai Pilies gatve link Rotušės pakilsi,  
Šurmulį žmonių ir reginių patirsi.  
Pilna ten mažų, jaukių kavinių, restoranų,  
Liaudies meno dirbiniai mūs akiai duoda peno.  
Čia susiję dailė, šokis, muzika ir teatras...  
Dar aukščiau paėjus – Aušros Vartai matos...  
Autobusas miesto jus užveš ant Barbakano  
Ir paporins gidai, kur vaiduokliai Vilniuje gyvena...  
Gal pavyks dar pamatyt Valdovų rūmų menėj  
Parodą pasaulyje gražiausių gobelenų?...  
O gal požemiuose Katedros jūs pabuvosit,  
Sakmę apie didžią kunigaikščių meilę sužinosit?...  
Kai gražulei mūs Barborai Radvilaitei,  
Meilės priesaikas Žygimantas Augustas skaitė...  
Kai užlipsite aukštai ant Trijų Kryžių kalno,  
Pamatysit, kaip žemai Vilnelės upė alma.  
Ten Mickevičius į praeivius parimęs žiūri,  
Kaip gimtasis jo jaunystės miestas atsikūrė.  
Nors nuo tų laikų prabėgo daug jau metų,  
Ir daugybę pastatų naujų, it bokštų, Vilniuj matom,  
Miesto mūs dvasia tikrai nesikeičia nuo seno,  
Nes vilniečiai darbštūs, mylintys svečius, jame gyvena.  
Nerimi laivu praplaukdami matysit gimto miesto grožį...



Pasivaikščiosit po mūs „Europą“, „Panoramą“ ir „Akropolį“, ir „Ozą“.  
Pavaišinsime skaniai jus „Stiklių“ restorane,  
Ir iš „Paukščių tako“, televizijos bokšte, apžvelgsit miesto panoramą...  
Bet, geriau gyvai jau vieną kartą Vilnių pamatyti,  
Nei šimtus gražiausių posmų apie jį kasdien klausyti...  
Nepasididžiukite ir į svečius pas mus visi atvykit!  
Jeigu kam patiks, nesigailėsit – pasilikit!..

### **Baltijos keliui – 30**

Ir vėl, kaip tąsyk, Baltijos kely stovėjom,  
Ir vėl, kaip tąsyk, buvo nerimas širdy,  
Ir vėl, kaip tąsyk, vėliavų šilkai plazdėjo,  
Tik trisdešimt jau metų mes laisvi...

Šiandien kitaip suprantam LAISVĖS kainą.  
Suprantam, ką mums reiškė ši diena,  
Kai Baltijos kely, mieste ir kaime  
Sustojom sesės trys, lyg būtume viena.

Ir šiandien šešis šimtus kilometrų  
Stovėjome vieninga grandine,  
Kad nūdienos pasaulis vėl girdėtų –  
Pabaltijo valstybės tebėra!



Gyvuoja Lietuva ir Latvija, ir Estija,  
Ir jokie priešai joms nebaisūs jau.  
Vienybės jausmas šias šalis suvienija,  
Ir žydi laisvės žiedas vis gražiau...

Apjuoskim savo žemę tautos juosta,  
Ir šypsenas dalinkime visiems!  
Tegul glėbiai kardelių nuolat puošia  
Tėvynę laisvą! Laikas būti dideliems!

### **Išsaugokime kalbą**

Išsaugokime **ŽODĮ**, gelbėkime **KALBĄ** –  
Lietuvišką, kur mūs **Pradžių Pradžia**,  
Kurią piliakalniai supranta, mūs upelės alma,  
Kuri pasako – **Žemė Mūs – Šventa!**

Ką reiškia **LIETUVA**? Tai – ne tik lietu,  
Tai žodis, kai kalba švelniai **Lieti**,  
Kai kalbiname žmogų, medį, vietą,  
Ir atsigaunam, vienas kito paliesti...



Kas sunaikina **Žodį** – sunaikina **Žmogų**.  
O **Žmogų** sunaikinus – nyksta ir **Tauta**,  
Su savo papročiais, tradicijomis, grožiu,  
Su savo dainomis ir nuostabia gamta,

Kurią mums **Aisčiai** – **Skaisčiai** dovanojo,  
Kartu su **Ta Vienintele Kalba**,  
Kurią išmokus, degs **Ugnis Šventoji**,  
Atgims mūs protėvių **Galia ir Pagarba...**

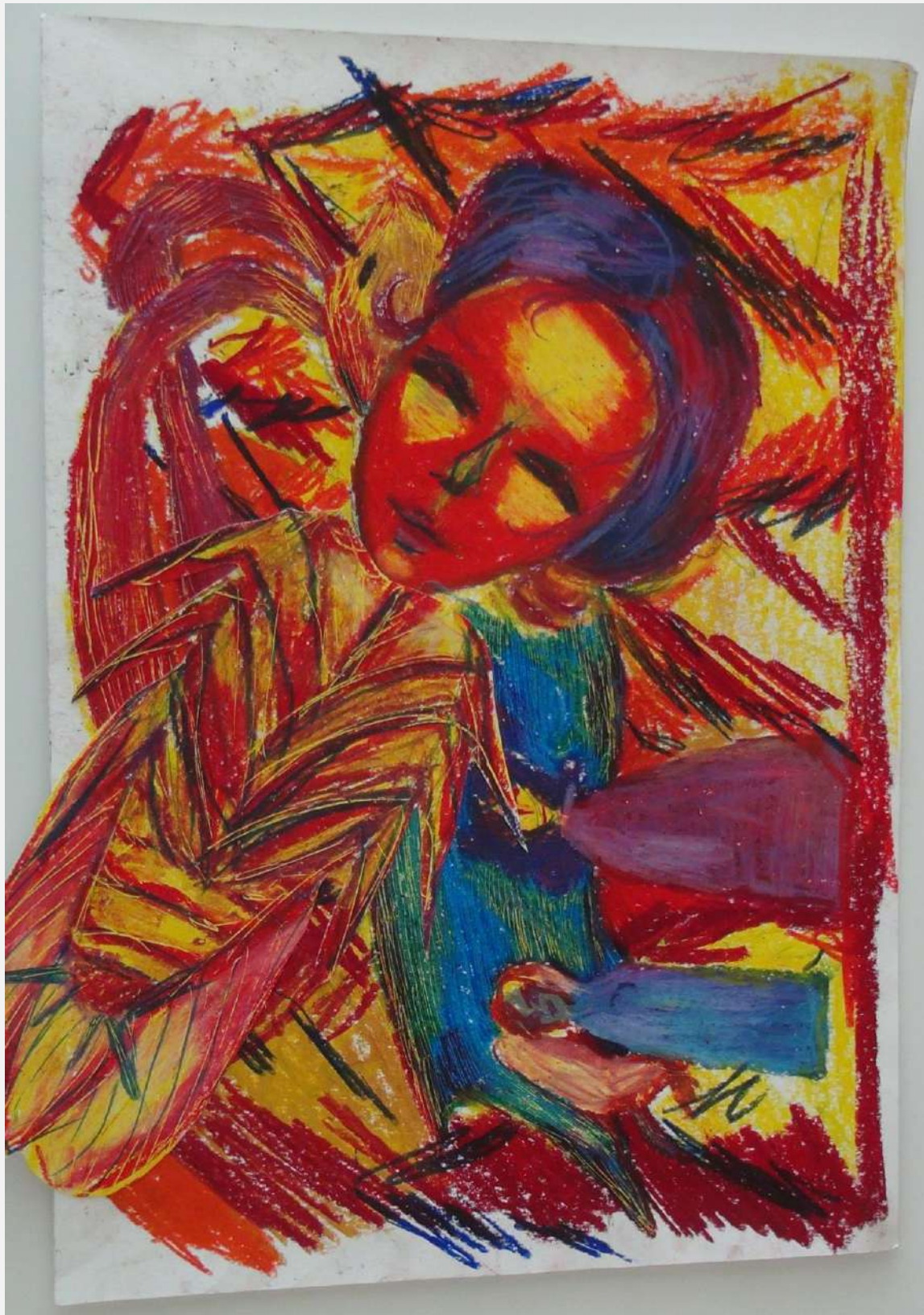
**Mama, Tiesa, Šviesa, Išmintas kelias**,  
**Kalba – Saka**, tai – gintaro sakai...  
**Dora, Taika, Sveika, Gyva, Vaikelis** –  
Šventi mūs **Žodžiai** – skambantys **Garsai**.

Branginkim **KALBĄ! LIETUVĄ** branginkim!  
Užaugę mums **Vaikaičiai** padėkos.  
Nuo svetimšalių virusų ją ginkim,  
Neleiskim sunaikinti **ŽEMĖS LIETUVOS!**

**Šlama Širvio beržai...**

Šlama Širvio beržai pakelėm,  
Mano mintys rikiuojas eilėm,  
Apie tėviškės pievas žalias,  
Apie ežerus jos ir upes...  
Širvio eilės suskamba dainoj,  
Mano meilė – tylioj aimanoj,  
Dėl Tėvynės manosios mielos,  
Dėl žmonių ir vaikų Lietuvos...  
Ką sakytų šiandieną Širvys,  
Jeigu žvelgtų jis mums į akis?  
Ko gedėtų poeto širdis?  
Kokius posmus jis šiandien rašys?..  
Ar, kad girdi žuvėdras Sartų,  
Ar, kad žodžių nevertas švelnių,  
Ar apsvaigęs nuo grožio nakties,  
Jis su plieno dalgiu ant peties...  
Vis negali suprast – nuo kada  
Taip pasikeitė mūs Lietuva?!  
Kur baltieji jo broliai beržai?  
„Kur nusinešė saulę miškai?..“  
„Ten, vaivorykščių tiltais aukštais“,  
Jis išėj(o) su visais pažadais...







### Salomėjai

Tavęs dar nebuvo – *alyvos žydėjo.*

*Tavęs nebebus – jos vėlei žydės...*

Nors šimtas penkiolika metų praėjo,

Bet šviečia ryškiai Salomėjos žvaigždė.

Jaunyste pražydusi tu „*Anksti rytą*“,

Įmynei giliai savo „*Pėdas smėly*“...

Ir klupdama bėgai „*Per lūžtantį ledą*“,

Žydėdama *diemedžiu* savo šaly...

Mylėjai *gegužio tu jaukiąją tylą*

Ir marių ošimą, ir grožį kalnų...

Regėjai, į dangų kaip sakalas kyla,

Girdėjai kranksėjimą varnų juodų...

Tikėjai, *mūs dienos – žydėjimas vyšnios,*

Mūs dienos – tai šventė, tai vėjas laukuos...

Jos skrieja, kaip paukščiai, ir niekad negriš jos,

Tik gijos sidabro pražysta plaukuos...



Rašei, kad jau nieks neatstos tavo meilės,  
Kada *nei kalnų, nei tavęs jau nebus...*  
Kad tavo gyvenimas – *vėjas palaidas,*  
Kad tavo gyvenimas – *sapnas klaikus...*

Kaip motiną savo mylėjai Tėvynę,  
Nors buvo, lyg pamotė, ji tau pikta...  
Jos grožį eilėm į vainiką supynei,  
O eilės seniai jau suskambo daina.

Ir, *kai po šalnų vėl žydėt ims alyvos,*  
Lakštingala mūsų negal nečiulbėt...  
Dainuoki eiles Salomėjos, kol gyvas, –  
Jos talento niekas paneigt negalės!



**„Šią vasarą kuždėsiu tau drugiais...“**

Šią vasarą kuždėsiu tau drugiais...

Apie pražydusią aguonom pievą,

Kurioj žvaigždes skaičiavom vakarais...

Apie palinkusią prie kelio ievą...

Ir apie grožį tėviškės manos,

Kur sirpsta vyšnios, kur Dusia banguoja,

Kur pasiilgsti dzūkiškos šnekos,

Kur pakelėm gandrai sparnais mojuoja...

Šią vasarą kuždėsiu tau drugiais,

Kad aš laiminga, kad širdis dainuoja,

Kai būt galiu kartu su artimais,

Kad mano meilė – tu, šalis gimtoji...



### Poezija ir pavasaris

Dar nemačiau miške melsvos žibutės,  
Varnėnai dar nečirškia inkile...  
Jau kovas ir žolės turėtų būti,  
Bet, kur pažvelgsi – vien balta žiema.  
Tačiau širdy pavasaris dainuoja,  
Kai posmus aš poetų paskaitau...  
Vėl ima plakt smarkiau širdis manoji  
Ir ragina: „Pavasari, greičiau!..

Greičiau ateik į mūsų gimtą žemę,  
Greičiau sušildyk pievas ir laukus!“  
Jau nusibodo tas dangus aptemęs –  
Kiekvieną dieną sniegas, ar lietus...

Jau greitai bus lygiadienis ir saulės  
Taip norisi, kad šviestų ji skaisčiau!  
Jos spinduliai sušildytų pasaulį  
Ir sieloje pasidaryt šviesiau...



Atgimtų noras džiaugtis ir mylėti,  
Matyt gyvenime daugiau šviesių spalvų...  
Nuveikt ką nors gražaus ir tobulėti,  
Kad tik neliktų rūškanų veidų...

Poezija, daina – galingas ginklas!  
Tad, drąsiai juo naudokimės! Kviečiu!  
Tegul gražių dainų ir posmų tinklas  
Apgaubia Žemę audeklu minčių!





**Aušra INDRIŠIŪNIENĖ**

*Vilniaus krikščionių gimnazijos Pilaitėje lietuvių kalbos ir literatūros mokytoja iš Baltosios Vokės. Rašo eiles nuo jaunystės. Jau išleista pirmoji poezijos knyga „Ties riba“. Galvojama apie antrosios išleidimą į pasaulį.*



### **Banalus romansas**

Mes klajosim ir vėl po nutilusį rudenio miestą...  
Ir į seną kavinę užsuksim išgerti kavos.  
Kai į židinio ugnį sušlapusias kojas ištiesim,  
Tai karščiau nei ugnis mūsų mylinčios širdys liepsnos...

Aš žinau: mano žodžiai – be galo banalūs...  
Kaip tie lapai – šlapai ir geltoni... Kismet  
Chrizantemos banalios ant apskrito dulkinio stalo,  
Banaliai ir nuobodžiai baigia žvakė pavargus sudegt...

Banaliai ir vėl baigiasi mudviejų spalys...  
Vėl mieste svetimam, vėl klajojant po šaltu lietum...  
Banaliai vėl laimingi, nors kojas sušlapę, sušalę, –  
Pasikvietę pavargusią lapkričio meilę vidun...

\*\*\*





Ir šitą žiemą jau nebesapnuoju  
Ankštų tarpavarčių, kavinių... Ir tavęs...  
Ir po siauras senamiesčio gatves  
Klajot be tikslo vis rečiau benoriu...

Ir dienos iš miglotos praeities  
Ant balto sniego išsisklaido suodžiais...  
Ir nesinori kurti meilės žodžių,  
Romantiškų jausmų įsikalbėt...  
Šerkšnu pabalę šios žiemos rytai  
Be liūdesio, be ilgesio išaušta,  
Ir vakarop be skausmo dangūs rausta,  
Ir nebežvarbsta vienumoj delnai...

Aš šitą žiemą jau nebesapnuoju...  
Šią žiemą aš Gyvenimo pilna...  
Ir tyliai gęstanti žiemos diena  
Man žada tiktai poilsį malonų...

\*\*\*

Išeisiu klajot po miestą  
Iš lėto rugsėjui auštant,  
Kai miglos raminančiai glosto  
Seno grindinio akmenis...



Išeisiu klajot po miestą,  
Kai medžiai tampa auksiniai,  
Kai oras ima kvėpėti  
Dūmais ir lietumi...

Kai rausta vijoklis ant sienos,  
Griuvėsiais virstančios tyliai,  
Kai praeitis susitinka  
Su dabartim... Ir migla

Pavirsta tai, kas dar ką tik  
Atrodė visų svarbiausia...  
Ir lieka – visų svarbiausia –  
Akimirkos kvapas... Ruduo...

### **Miestas, kurio jau nėra**

Kažkur kitam mieste, kitam laike  
Lietaus migla nusidriekia virš gatvės...  
Vitrinos spindi. Nejauti vienatvės –  
Pražysta baltas veidas šypsena...



Ir klaidžiot ūkanoj visai nešalta,  
Griuvėsius rast po išpuoštas namais...  
Vėl šildytis tais akmenim senais,  
Kuriuos dabar jau uždengė asfaltas...

Kažkur kitam laike... Žalia jaunystė  
Mums akį merkia bromoje senoj...  
Aš ieškau meilės tavo šypsenoj...

-----  
Tik ašara, ant grindinio nukritusi...

### **Jėzui**

Kiekvienas rytas aušta Tavo meile,  
Kuri naikina nemigos mintis.  
Kaip rūkas sklaidosi juoda naktis,  
Kai atveriu Tau širdį. Ir negaila,

Kad gal nesu sėkminga kaip kiti,  
Kad abejonėm grįstas mano kelias –  
Tu duodi Jėgą vykdyt Tėvo valią  
Ir už mane labiau manim tiki...



**Aš esu**

Aš esu

Senas valkata (jis verkia, apsikabinęs gatvės žibintą).

Aš esu

Pavargęs narkomanas (senoj apleistoj ligoninėj jis bando pataikyt į veną,

Nors pataikius netampa lengviau).

Aš esu

Pigi prostitutė (ji seniai pamiršo, kad seksas būna iš meilės,

O gal niekada nežinojo)...

Man skauda

Žaizdas purvino elgetos kojose

(Prie Aušros vartų jis prašo monetų, nors laimės

Už jas nenupirksi...).

Aš esu

Išdžiūvusi upė.

Juodas dumblas – pasaulio kančia –

Mano sielos dugne...

Tavo veido šviesa

Kaip Meilės lietus

Mano sielai gyvybę gražina.

Pripildo jėgos



Ranką paduoti

Senam valkatai ir narkomanui...

Prostitutei padėt patikėti:

Meilė yra...

Savo ašarom

Kojas žaizdotas nuplauti

Elgetos seno...

-----

Aš esu

Meilės upelis

Pilnas Tavo Gyvybės vandens...

### **Nostalgiskas**

Eini, ieškodama šviesos...

Iš praeities ant tavo veido

Prisiminimai nusileidžia.

Šviesa senamiesčio kiemuos,

Kvapas saulėtos praeities,

Trupantis tinkas, senos plytos

Ir senas grindinys sulytas...

Ir laiptai, kur sėdėjom dviese



Ir gėrėm šitą trapią šviesą.

Ir buvome pilni vilties...

**Iš meilės**

Kūlgrindom

Pas tave atbėgsiu,

Pelkių takais.

Pievų

Žaliom kasom, ežerų

Mėlynu ilgesiu

Kviesi. Viliosi

Sietuvom ir piliakalniais.

Lauksi

Koplytstulpių rūpintojėliais...

Tada

Rasiu tave

Pasislėpusią

Mažiausioj

Širdies kertelėj.

Paliesta –

Kraujuosi,

Lietuva mano, –

Gyva...



### **Transformacija**

Tik sudegusios venos išduos,

Kas buvai.

Kas esi – pati nežinosi.

Tik aštriom ledo šukėm kartosis,

Kris į širdį pastirę rytai...

Per liepsnojančią gruodą basa

Jau nebėgsi tu meilės ieškoti –

Tiek pakanka, kiek buvo tau duota...

Iš dangaus tyliai krinta šviesa

Į rankas ir į lūpas. Klajoti

Nebereikia senamiesčio gatvėm...

Susigėdusi traukias vienatvė

Ir nuo šiol viltimi vainikuoti

Auš pavasariu tavo rytai –

Aštrios šukės pavirsta žiedais...

**Perla JASIŪNAITĖ**

*Gimusi ir užaugusi Vilniuje, baigusi Vilniaus Licėjų, devyniolikos metų išvyko į Londoną. Ten, Goldsmiths koledže, Londono Universitete, baigė Socialinės Antropologijos bakalauro studijas. Vėliau Edinburgo Universitete įgijo Religijų Studijų magistro laipsnį. Tuo metu, ji nuolat ieškojo, keliavo ir tyrinėjo šį pasaulį siekdama surasti būdą išties būti laiminga jame. Iš šių kelionių ir tyrinėjimų gimė pirmoji knyga – „Naujojo Amžiaus Hipiai“. Dabar ji rašo „Širdies Monologus“, miniatiūrų seriją (publikuojama Facebooke @PerlaJasiunaite) kviečiančią ir įkvepiančią žmones keliauti kartu link tikrojo savęs.*

-----  
*Kūriniai pirmiau gimė angliškai, paskui jie išversti į lietuvių kalbą.*

**Perla JASIUNAITE**

*Born in Vilnius, Lithuania at the age of 19 she left to London. There she graduated BA Anthropology at Goldsmiths, University of London, later graduated MSc Religious Studies at the University of Edinburgh. Meanwhile, she kept looking, travelling and exploring this world to find a way to be truly happy in it. These journeys and explorations have become her first book „New Age Hippies“. Now she is writing „Heart Monologues, a series of short posts (published on Facebook @PerlaJasiunaite) inviting and inspiring people to journey together towards their true selves.*







### Maži žingsneliai

Aš atsimenu, kai buvau maždaug dvidešimties, išklįjavau savo kambario sienas Žaliosios Taros paveikslėliais. Vienoje iš universiteto knygų perskaičiau, kad Tibetiečių Budizme ji yra atjautos įsikūnijimas. Ji pilnai atjaučia kiekvieną gyvą būtybę ir visada yra pasiruošusi visiems padėti. Aš norėjau, kad tie paveikslėliai man pastoviai primintų, jog tai yra mano kryptis, jog tai yra ką ir aš turėčiau jausti. Tuomet, aš visiškai neįsivaizdavau, kaip pajusti tokią atjautą, jei atvirai - man tai atrodė beveik neįmanoma.

Dabar, maždaug po penkiolikos metų, matau, kad tie prastos kokybės paveikslėliai atspausdinti ant pigaus popieriaus universiteto bibliotekoje tikriausiai suveikė. Jie tapo signalu Visatai, kur aš noriu patekti ir link ko aš einu – Visata susimokė mane ten nuvesti. Tiesa, tai pareikalavo daug laiko ir kantrybės. Ne, visata man visa to neatnešė ant sidabrinio padėklo. Ji neatvėrė mano širdies kažkoku greitu stebuklingu būdu, nepadarė, kad meilės ir atjautos jausmai tiesiog nevaržomai tekėtų iš jos. Visata labai sumaniai vedė mane prie situacijų, santykių ir patirčių, kurių man reikėjo, kad tapčiau visa tai galinti. Dabar matau labai aiškiai, kad man reikėjo visų tų patirčių, kad man reikėjo padaryti visa tai, ką kažkada laikiau klaidomis tam, kad augčiau ir tapčiau tokia, kokia esu šiandieną.



Mano brangiausieji, svajokime drąsiai visa savo širdimi ir imkimės bet kokių mažų žingsnelių, kokių tik galime, kad tai įvyktų. Tada kantriai leiskime visatai suteikti mums visko, ko reikia, kad ten patektume.

### Little Steps

I remember when I was around twenty I stack images of Green Tara all over my room. I read in one of my Uni books that she was the embodiment of compassion in Tibetan Buddhism. I did it so that these images would constantly remind me that this was my direction, that this was what I was supposed to feel. Back then, I had absolutely no clue how to get to such compassion, to be honest, it seemed nearly impossible to me.

Now, around fifteen years later I can say that those poor resolution images printed on a cheap paper in Uni's library must have worked. They served as a signal to the Universe that this was where I wanted to get and where I was going and the Universe conspired to take me there. True, it took time and a lot of patience. No, the universe did not bring it to me on a silver plate. It did not make my heart open up in some quick and miraculous way with feelings of love and compassion flowing unrestrictedly from it. The Universe very cleverly brought me the situations, relationships and experiences that I needed to go through to become capable of it. Now I see clearly that I needed to have all those experiences, that I needed to make every single one of those (what I at some point considered as) mistakes to grow and become who I am now.



My dearest ones, dream big with all our hearts and do whatever little steps we can to make it happen. Then, let's patiently allow the universe to bring whatever we need to take us there.

### Meilė

Prieš daug metų mes dalyvavome diskusijoje, kurią vedė jaunas ir entuziastingas Krišnai pasišventęs vaikas. Jo klausimas buvo „Kas yra meilė?“. Mes sėdėjome ratu, visi paėiliui pateikdavo savo atsakymus, ir paskui diskutuodavo. Visi sakė tokius dalykus, kaip meilė tai yra rūpestis, puoselėjimas, tarnystė, atsidavimas ir t.t. Diskusija vyko apie tai, kaip visų nuomone, tas žmogus, kuris jaučia tą meilę, turėtų elgtis. Atėjo Leomiro eilė, jis minutėlę pagalvojo apie klausimą ir pasakė: „Meilė yra labai stiprus jausmas, kurį jaučiant visa kita pasidaro nesvarbu“. „Hmm, įdomu..“, pasakė jaunuolis ir iškart perėjo prie kito žmogaus. Jie toliau diskutavo apie skirtingus veiksmus, kuriuos jie laikė meile.

Kai dabar apie tai pagalvoju, man atrodo, kad Leomiras buvo vienintelis, kuris išties atsakė į klausimą. Nuo tada, kai su juo susipažinau, jis vis kartoja, kad mes turime pastoviai sau priminti, kad mūsų tikslas yra meilė. Jei atvirai, aš tai žinojau dar prieš sutikdama jį. Dar būdama paaugle, aš supratau, kad meilė kiekvienam žmogui šioje planetoje būtų universalioji panacėja, kuri išspręstų visas mano problemas. Tiesiog tada aš visiškai neįsivaizdavau, kaip ją pasiekti. Dabar aš žinau truputėlį daugiau apie tai kas ji yra, ir tampa daug



lengviau jos siekti. Taigi, kai tik galiu, aš koncentruoju dėmesį į savo krūtinės centrą ir primenu sau apie šį nepaprastai stiprų ir visą apimantį jausmą, kurio akivaizdoje viskas, kas vyksta su ar aplink mane tampa mažai reikšmingu žaidimu.

### Love

Many years ago, we participated in a discussion led by a young and striving Krishna devotee. His question was „What is Love?“ We sat in a circle, everybody was giving their answers in turn and a discussion was following. Everyone was saying things like love is caring, nurturing, serving, devotion etc. The discussion was about how in everyone opinion the person who feels that love is supposed to behave. Then, Leomir’s turn came, he thought about the question for a minute and said: „Love is a very strong feeling in a presence of which everything else becomes unimportant.“ „Hmm, interesting.“ Said the young devotee and went to the next person, they further continued discussing different acts that they considered to be love.

When I think about it now, it seems to me that Leomir was the only one who has actually answered the question. Ever since I met him, he kept saying that we should constantly remind ourselves that our goal is love. To be honest, I knew it even before I met him. Already as a teenager, I figured out that love for every single person on this planet would be a universal panacea that would solve all my problems. Just I had no clue how to get to it. Now, I know a little bit more about what it is and it becomes much easier to aim for it. Thus, whenever I manage, I keep



concentrating my attention on the centre of my chest and reminding myself about this extremely strong and all-encompassing feeling in the presence of which anything that is going on with and around me becomes a trivial game.

### Tempas

Per vieną iš mūsų ankstyvų pasivaikščiojimų gražios pavasario aušros metu, mes pastebėjome, kad jeigu tikrai nori pajusti gamtą, reikia ženkliai sulėtėti. Tavo tempas turi sutapti su gamtos tempu, kuris yra lėtas ir ramus, bet tuo pačiu, nenutrūkstantis ir nesustabdomas. Visam augimui gamtoje reikalingas laikas. Jeigu stebi besiskleidžiančią gėlę, atrodo, kad gėlė nejuda ir nieko nevyksta, tačiau iš tiesų ji iš lėto skleidžia savo kerintį žiedą. Aš pastebėjau, kad jeigu aš sulėtėju, priešais mane atsiveria nepaprastas grožis: švelniai violetinis, rausvai oranžinis dangus, gausios pavasario gėlės padengtos rasos lašeliais, švieži, nepaprastai švelnūs ir tokie malonūs akiai ryškiai žali lapeliai, paukščiai – tiesiog sprogstantys įvairiausiomis dainomis, čiulbesiu bei švilpavimais, ir šviežias bundančios gamtos kvapas. Mano kvėpavimas sulėtėjo ir mano kūnas atsipalaidavo, ištirpo ir prisijungė prie šio ramaus ir palaimingo naujos dienos ir bundančio pavasario šventimo. Iš tikrųjų, aš supratau, kad tam, jog iš tiesų pajusčiau ir pasimėgaučiau bet kuria akimirka, man reikia lygiai taip pat sulėtėti. Jeigu aš pakankamai sulėtėju ir niekur neskubu, aš absoliučiai mėgaujuosi bet kuo, ką bedaryčiau, ar tai būtų maisto gaminimas, ar valgymas,



tvarkymasis, sodininkavimas ar mašinos vairavimas. Tada aš galiu pajusti ir pastebėti viską, kas iškyla manyje, ir paprasčiausiai tai stebėti. Tačiau, jeigu aš skubu, pasimėgavimas visiškai pradingsta ir aš susipainioju piktose mintyse, nemaloniuose pojūčiuose ir įtemptose situacijose. Taigi, aš nusprendžiau naudoti gėles, paukščius, lapus, dangų ar bet ką kitą, ką gamta mums taip dosniai suteikia, kaip pastovius priminimus sau sulėtėti, neskubėti ir jausti viską, kas vyksta manyje ir aplink mane.

### **The Pace**

On one of our early morning walks during beautiful spring dawn we realised that, if you want to really feel and appreciate nature, you have to slow down significantly. Your pace has to match nature's pace which is calm and peaceful, nevertheless, continuous and unstoppable. All growth in nature takes its time. If you are watching an opening flower it seems that the flower is still and nothing is happening but in fact, it is slowly opening its beautiful blossom. I noticed that, if I slowed down, such beauty opened up in front of me; gently purple, pinkish, orangey sky, abundant spring flowers with dewdrops, fresh, incredibly gentle and so pleasant to the eyes bright green new leaves, the birds bursting out with the widest variety of songs, squeaks and whistles and a fresh scent of awakening nature. My breath slowed down and my body relaxed, melted and joined in with this peaceful and blissful celebration of a new day and awakening spring.



In fact, I realised that to fully appreciate and enjoy any moment I have to slow down the same way. If I slow down sufficiently and take my time, I absolutely enjoy whatever I am doing, be it cooking or eating food, tidying up, gardening or driving a car. I am able to feel and notice all that is arising in me and simply appreciate it being there. However, if I am rushing the enjoyment disappears whatsoever and I do get tangled up in angry thoughts, unpleasant sensations or stressful situations.

Thus, I decide to use the flowers, birds, leaves, the sky or anything else that nature so generously provides us with as constant reminders to myself to slow down, take my time and appreciate everything that is happening in and around me.

### **Būti**

Taip dažnai aš įsipainioju daryme. Aš pradėdau vertinti savo dienas pagal tai kiek man pavyko padaryti, kiek reikalų sutvarkiau. Tačiau aš pastebiu, kad po kelių sėkmingų užimtų dienų, aš pradėdau jausti vis mažiau ir mažiau džiaugsmo. Toks pastebėjimas padeda man prisiminti, kad dienos vertė nėra sukuriama kažką darant, jinau jau yra, jinau jau duota. Viskas ką mums reikia padaryti, tai ją patirti.

Yra taip svarbu duoti sau laiko ir vietos tiesiog būti. „Ne... ne...“ sakydama, tiesiog būti aš neturiu omenyje sėdėti nejudant, išties, sėdėti nieko nedarant yra vienas iš sunkiausių darymų (paklauskite vaikų). Ką aš turiu omenyje, tai leisti sau tiesiog būti ir tekėti su diena nereikalaujant iš jos, kad kažkas būtinai turi būti atlikta ar sutvarkyta. Iš mano patirties ši tiesiog buvimo būseną yra gydanti, įkraunanti ir atgaivinanti. Ji leidžia





man išreikšti save ir savo meilę tiems, kurie yra aplink mane. Ji taip pat leidžia man sulėtėti ir paprasčiausiai patirti viską, kas ateina pas mane. Iš tiesų, kai aš tiesiog esu, nėra taip labai svarbu, ką atneša diena. Viskas jaudina ir yra įdomu, jeigu aš leidžiu sau išgyventi tai pilnai. Ar tai būtų malonūs ar nemalonūs siurprizai ar situacijos, net iššūkiai, kurie paliečia mane, – kur labiausiai skauda. Jeigu aš galiu tiesiog pabūti su jais, jie yra tai, kas padaro šį gyvenimą ištis įdomiu. Kai tiesiog esu, aš galiu patirti ir priimti šį pasaulį tokį, koks jis yra šiuo momentu, ir mylėti jį visa savo širdimi. Kai aš esu šioje būsenoje, aš reguoju į šį pasaulį taip, kaip to reikalauja šis momentas, ir darau jį truputėlį gražesniu žingsnelis po žingsnelio. Mano brangiausieji, leiskime sau tiesiog būti.

### **To Be**

So often I get tangled up in doing. I start valuing my days by how much I managed to get done, how many things I got sorted. However, I notice that, after some successfully busy days, I start feeling less and less joyful. Such observation helps me remember that the value of a day is not created by doing, it's already there, it's already given. All we have to do is to experience it. It is so important to give ourselves time and space to simply be. No, no by saying simply be, I do not mean to sit still, in fact, sitting still is one of the most difficult doings (ask the children). I mean to allow ourselves to simply be and flow with a day without requiring from it that something would get done or sorted. I find this state of simply being to be healing, recharging and nourishing. It is what makes me actually



creative and efficient. It allows me to express myself and my love to those around me. It also allows me to slow down and appreciate whatever comes my way.

In fact, when I simply am it does not matter so much what the day brings. All of it is exiting and interesting, if I allow myself to experience it fully. Be it pleasant or unpleasant surprises or situations, or challenges that touch me where it hurts the most. If I can simply dwell on them, they are what makes this life indeed exciting. When I simply am, I am able to experience and accept this world however it is at the moment and to love it with my entire heart. When I am in this state, I respond to the world however it is needed at this instance and am making it slightly more beautiful step by step, day by day. My dearest ones, lets allow ourselves to just be.

### **Skausmas**

Aš žinau, aš tokia pati, kaip ir tu, darau viską ką galiu, kad tik jo išvengčiau, kad tik jo nejausčiau. Bet, kai aš įgyju pakankamai jėgų ir drąsos, aš paklausiu savęs, ką aš tiksliai jaučiu, kai man skauda? Iš kur tai ateina? Jeigu aš pasidarau pakankamai stipri, kad leisčiau sau pabūti su tuo skausmu nors truputėlį, pasidaro aišku, kad tai yra buvimo atstumtos, išjuoktos ar paliktos jausmas. Dar daugiau, pasidaro aišku, kad šis jausmas nekyla iš dabartinės situacijos, bet iš kažko, kas buvo labai seniai. Aš matau, kad kai ši mano vieta yra paliečiama, aš



pasidarau kaip sužeistas žvėris, pasirengęs padaryti bet ką, kad tik save apginčiau.

Aš pasižiūriu atgal. Dabar jau nebe taip svarbu iš kur atėjo šis jausmas, tai gali būti kažkur iš mano vaikystės ar net, kai buvau kūdikis. Svarbu yra tai, kad aš dabar kitokia, aš dabar daug stipresnė, aš galiu pabūti su šiuo jausmu ir suprasti, kad jis tik iliuzija. Niekas niekada iš tiesų negali būti atstumtas ar paliktas. Mes visi esame vienas. Jeigu kažkas kažkada privertė mane taip jaustis, taip yra tik dėl to, kad tas žmogus jau buvo įskaudintas ir lygiai taip, kaip aš, bandė apginti save. Meilė užpildo tą vietą, kurią skaudėjo. Pirmiausia, aš pajaučiu meilę sau, paskui viskam aplink save. Tada, man jau nebereikia daryti visų tų kvailų dalykų, tam, kad neva, save apginčiau, kurie taip dažnai būna žalingi man ir tiems kurie aplink mane.

### **Hurt**

I know, just like you I am doing whatever I can to avoid it, just not to feel it. But when I gather enough strength and courage, I ask myself what is it exactly that I am feeling when I am hurt? Where does it come from? If I become strong enough to allow myself to dwell on it even for a short time, it becomes clear that it is a sensation of being rejected, jeered or left behind. Even more so, it becomes clear that this sensation does not arise from the current situation but from something long long time ago. I see that when that part of me gets touched, I become like a wounded beast ready to do anything it takes to defend myself.



I look back. Now it is no longer that important where exactly this sensation comes from, it could be from sometime in my childhood or even when I was a baby. What is important, is that I am different now, I am much stronger. I can stay with this sensation and understand that it is just an illusion, no one can ever be rejected or left behind. We are all one. If someone has ever made me feel this way it is only because that person was already hurt and just like I was trying to defend her/himself. Love fills the place that was hurting. First I love myself and then everything around me. Then, I no longer need to do those silly things to ostensibly defend myself that so often are harmful to me and those around me.

### **Gijimas**

Atėjo laikas gyti visuose – net pačiuose giliausiuose sluoksniuose ir, taip, gijimas prasideda nuo pastebėjimo, kur skauda labiausiai. Visi tie grubūs ir aštrūs kampai į kuriuos vis atsitrenkiu, visos tos situacijos, kurios priverčia mane jaustis apgailėtinais, žodžiai, kurie mane skaudina, beviltiškumo jausmas, kuris vis apima mane – visa tai yra duodama man tam, kad padėtų gyti. Visa tai ateina tam, kad atkreiptų mano dėmesį į faktą, jog atėjo laikas susiimti ir mylėti save tokią, kokia esu tuo momentu. Ne, ne reikalauti iš kitų, kad jie mylėtų ir vertintų mane. Bet paleisti tas kvailas ambicijas ir tuščias iliuzijas, kurias susikūriau apie tai, kas ir kokia aš turėčiau būti.



Dar niekada nebuvo taip lengva gyti, pakanka paprasto ketinimo suimti save į rankas kitų labui. Visa kita tiesiog teka savaime. Aš neriu giliai į tą diskomfortą ir skausmą, kuris ateina pas mane ir leidžiu jam būti. Jis jau palietė tą mano vietą, kuriai labiausiai reikėjo mano dėmesio. Būnu su juo, kad ir koks jis bebūtų. Yra nepatogu, skausminga, net kažkaip nepriimtina... ten gėda, kaltė, nepasitenkinimas lenda iš visų pusių.., bet praėjus vos kelioms minutėms, aš giliai atsidustu: viskas gerai, dar daugiau, viskas visą laiką buvo gerai. Aš esu tokia, kokia esu, ir tame nėra visiškai nieko blogo.

Tada aš iš lėto paleidžiu ir savo idėjas apie tai koks, mano nuomone, turėtų būti šis pasaulis. Jis yra toks, koks yra, ir tuo yra visiškai tobulas. Galbūt jis ir kelia man skausmą, bet tokiu būdu aš augu; darausi stipresnė, sąmoningesnė, labiau mylinti ir rūpestinga kitiems. Dabar aš tai matau labai aiškiai, mano augimas tiesiog nevyktų kitaip. Aš įkvėpiu šį pasaulį, priimu jį visą į save tokį, koks jis yra; nuostabų ir tuo pačiu mokantį mane kuklumo.

### **Healing**

It is time to heal in all even the deepest levels and, yes, healing starts with noticing where it hurts the most. All those rough and sharp edges that I keep hitting; all those situations that make me feel miserable, the words that hurt me, the feeling of desperation that overwhelms me sometimes are all given to help me heal. They come to draw my attention to the fact that the time has come to pull myself together and



love myself however I am at that moment. No, not to demand from others that they would love or appreciate me. But to let go of silly ambitions and empty illusions that I have created about who or how I should be.

It has never been so easy to heal, a simple intention to pull myself together for the sake of others around me is enough. The rest just flows by itself. I dive deep into the discomfort and pain that comes my way and let it be there. It has already touched the part of me that needed my attention the most. I stay with it however it is. It is uncomfortable, painful, even somehow unacceptable... there is shame, guilt, dissatisfaction creeping up from all sides... but already a few moments later, I sigh deeply: it is O.K., more to that, it has always been O.K. I am as I am and there is absolutely nothing wrong with it.

Then, I am slowly letting go of ideas about how, in my opinion, this world should be. It is as it is and it is absolutely perfect this way. It might be causing me pain, but this is how I grow; become stronger, more conscious, more loving and more caring toward others. I see it so clearly now; my growth would not be happening otherwise. I breathe the world in, I take it all in as it is; magnificent and humbling at the same time.

### **Ramybė**

Aš norėčiau pasidalinti šiuo jausmu su jumis, bet nežinau kaip. Tai yra labai malonus buvimo taikoje su savimi ir pasauliu jausmas. Jis prasidėjo nuo suvokimo – tuo momentu, kai aš pastebėjau, jog visi mano



sunkumai iškyla, kai aš pradėdau kažko reikalauti iš šios akimirkos. Tą sekundę, aš taip aiškiai supratau, kad viskas, kas skyrė mane nuo šios labai malonios ramios būsenos, kurioje aš jaučiausi susijusi su viskuo aplinkui, buvau tik aš pati. Aš tai dariau besivaikydama kažkokių susikurtų idėjų apie tai, kaip viskas turėtų būti. Kai tuo tarpu, aš tiesiog galėjau būti šioje akimirkoje, tekėti su ja, mėgautis ja.

Kiekvienas momentas, jeigu patirtas pilnai, yra tiesiog gražus. Toks įspūdis, kad kalnas rūpesčių ir problemų nusirito man nuo pečių, kai tai pastebėjau. Ne, aš nepasidariau tingi ar neveikli. Aš pasidariau aktyvesnė nei bet kada. Aš reaguojau į viską, kas vyksta aplink mane, ir ta reakcija yra gyvesnė negu anksčiau. Taip yra dėl to, kad man nebereikia švaistyti to milžiniško kiekio energijos rūpesčiams, norams ir reikalavimams, kad kažkas būtų ar nebūtų taip ar anaipt.

Su šia sutaupyta energija, aš galiu jaustis tobula didesnės visumos dalimi, tiesiog tokia, kokia turėčiau būti. Aš jaučiu, kad kiekviena situacija, su kuria susiduriu, kiekvienas mano veiksmas yra tokie, kokie ir turėtų būti, dalis didesnio plano. Aš švelniai teku tarp visų kitų tėkmių ir džiaugsmingai patiriu šią būtį. Aš aiškiai matau, kad ir kiti yra lygiai tokie patys, tobulos didesnės visumos dalys, ir taip gera, kad jie yra.

Būkime sąmoningi ir pastebėkime tai, ką darome patys sau.



## Peace

I would like to share this feeling with you but I do not know how. It is a very pleasant feeling of being at peace with myself and the world. It started with awareness, at the moment when I noticed that all my struggles were arising when I was demanding something from this moment. At that instance, I realised so clearly that all that was separating me from this very pleasant peaceful state where I felt connected to everything else was myself. I was doing it by chasing some perceived ideas of how things should be. Whereas, instead I could just be in the moment, flow with it, savour it.

Each moment, if experienced fully, is just beautiful. It seems that a heap of worries and problems fell off my shoulders when I noticed that. No, I did not become idle or still. I became more active than ever. I respond to everything that is going on around me and this response is much livelier than before, because I no longer need to waste that huge amount of energy for worrying, wanting or demanding for things to be or not to be a certain way.

With this saved energy, I can feel a perfect part of the bigger whole, just as I should be. Each encountered situation and each of my actions feel just as they should be, all parts of a bigger plan. I flow gently among all other flows and joyfully experience this existence. I clearly see that others are exactly the same, perfect parts of the bigger whole and it feels so good that they are.

Let us be aware of what we are doing to ourselves.





### Akimirka

Sniegas vis krinta. Aš ir vėl prisimenu, kaip man patinka žiema. Aš sėdžiu prie savo virtuvės lango, o snaigės šoka už jo. Kai ramu, jos iš lėto krenta žemyn elegantiškais sūkuriukais. Pakilus vėjo gūsiui, jos kažkur nuskuba, bet paskui ir vėl sulėtėja ir sukasi. Aš sėdžiu ir žiūriu jų šokį, kuris įtraukia mane į nuostabią palaimą. Darbo susitikimas, kurį turėjau ši rytą – neįvyko, o visa kita gali palaukti; butas gali išgyventi be tvarkymo ir valymo dar vieną dieną, kažką valgyti pagaminti galiu ir vėliau, rašymas gali palaukti ir nėra reikalo skubėti prie nei vieno iš mano hobių. Aš sėdžiu ir stebiu šokį, kurio grožis yra būdingas šiam gyvenimui – šiai akimirkai. Tokiomis akimirkomis ir prasideda viskas, kas yra tikra. Aš jaučiu savo kūną, kaip jis liečiasi prie kėdės, kaip jis juda su kiekvienu įkvėpimu. Aš pilnai patenkinta viskuo. Snaigės šoka su lengva ir švelnia elegancija ir šis vaizdas švelniai kutena mano širdį. Meilė, ramybė ir laimė, – visa tai sutelpa į šį šokį ir mane, – sėdinčią prie lango ir jį stebinčią. Viskas yra čia ir dabar, viskas yra tikra ir aš ilsiuosi, kraunuosi, augu ir bundu.

### The Moment

The snow keeps falling. I re-remember again how much I like winter. I am sitting at my kitchen window and the snowflakes are dancing behind it. When it is still, they are slowly falling down in elegant peaceful whirls. With a gust of wind, they rush away somewhere but then again slow



down and whirl. I am sitting and watching their dance and it pulls me into beautiful bliss. The work appointment I had this morning did not go ahead and everything else can wait; the flat can survive without tidying and cleaning for another day, I can cook something a bit later, writing and posting can wait and there is no need to rush to any of my hobbies.

I am sitting and watching the dance which has the beauty and joy inherent to this life – to this moment. It is in the moments like this that everything what is real starts. I feel my body, how it touches the chair, how it moves with every breath. I am completely satisfied with everything. The snowflakes dance with soft and gentle elegance and this view is gently tickling my heart. Love, peace and happiness – all of it fit into this dance and me sitting at the window and watching it. Everything is here and now, everything is real and I am resting, recharging, growing and awakening.

**Salininkietė Birutė KANEVIČIENĖ**

*Kuriu poeziją, prozą, dainų tekstus ir muziką, rengiu autorinius dainų ir poezijos vakarus. Savo kūryboje gvildenu žmogaus vidinę būseną, apmąstau gyvenimo kelią religinės filosofijos, dvasinių dėsnių šviesoje. Esu išleidusi savo poezijos ir miniatiūrų knygą „Atvertos langinės“ (2016, 224 p.), poezijos rinktinę „Būties atšvaitai“ (2020, 320 p.). RIDSALES kūrybinė spaustuvė leidinių serijoje „Žodžių, surašytų į knygą, laiko bangos nenuplaus...“, skirtoje rašančiųjų kūrybai, išspausdino trisdešimties eilėraščių knygelę (2021), taip pat mano kūriniai ne kartą publikuoti Lietuvos kultūros, kūrybos, savasties ir tautotyros mėnesiniame laikraštyje „Gintaro gimtinė“, Lenkijos lietuvių draugijos Suvalkų skyriaus leidinyje „Suvalkietis“, Pilaitiško poezijos pavasario leidinyje „Gyvenimo ugnis būties sparnais plasnoja“ (CD, 2021), tarptautiniuose almanachuose: „Vieną kartą Šilaičių karalystėje“, „Meilės atodūšiai“, „Smalsučių kelionė per žemę“, „Atvertos širdies vizijos“, „Ir sumainė auksą žiedus bočiai“, „Pašnekesiai su gėlėmis“, „Menų puokštė Vilniui“, „Žvilgsnis į Vilnių“ ir kitur. Esu sukūrusi 55-ioms dainoms tekstus ir muziką, išleidusi pačios sukurtų bei įdainuotų dainų albumą „Laiškai tyloje“ (CD, 2016). Sudariau ir išleidau poeto, tremtinio, Pasaulio tautų teisuolio Jono Stašaičio (1921-2012) (po mirties) poezijos rinktinę „Žmogus opi planeta“ (2014, 632 p.). Poeto 100-ųjų gimimo metinių proga sukūriau vaizdo įrašą „Žmogus opi planeta. Poeto Jono Stašaičio gyvenimo ir kūrybos retrospektyva“ (CD, 2021). Esu Lietuvos nepriklausomųjų rašytojų sąjungos, Tarptautinės literatū, rašytojų ir menininkų gildijos „Vingis“, asociacijų LATGA, Lietuvos kūrybinės raiškos „Menų sodas“, Kultūros, meno ir mokslo „Kūrėjų menė“, Lietuvos politinių kalinių ir tremtinių sąjungos narė.*



Birutė Kanevičienė.

Vilniaus mokytojų namai. 2022.

Fotografė – Aldona Katilienė



**Vilniui – 700**

Spalvų žaismu sušvyti katedros didybė,  
pranyksta Vilnius spindulių šėlsme,  
iš praeities išnyra faktų subtilybės,  
mėginame surasti miesto dingusias vietas.

Klajojame senamiesčio gatvelėm,  
poetų mintimis išgrįstomis kadais,  
įžiebęs ugnį prie Jonų bažnyčios  
žibintininkas stabtelėdavo trumpam.

Į odos ritinį įspaustos datos, –  
rikiuoja raidės įvykių reikšmes,  
kažkas nutrynė buvusią jų svarbą,  
įrašė jau visai kitas prasmes.

Į šimtmečių ruloną sukas dienos,  
nuklotos dulkėm praeities laikų,  
sudėtos iš raižybos, dailės, mokslo raštų, –  
istoriją atminti ateities kartoms svarbu.

Kaskart sugrižtame į pradžių pradžia,  
didikų, prezidentų valdymo laikus,  
Kazimierą prisimenam tarsi leliją baltą,  
Barboros Radvilaitės grožio įstabius kerus.



Naktim išgirstam vilko kauksmą, –  
gimimas Vilniaus apraizgytas sakmėmis.  
Krauju sulietą sausio tryliktąją regim,  
kada skubėjo žmonės Lietuvos širdin.

Drąsa didžiuojamės mes didžiavyrių  
ir pogrindyje dirbusių kuklių žmonių,  
kurių pasišventimą pavergėjai gniuždė  
įkalę spaudą raudonos spalvos slaptu grifu.

O Aušros Vartų Motina šventoji, –  
čia tiek maldavimų įpinta ir kančios,  
po arka – nuklūpėtas maldų kelias,  
skausminga patirtim nuklotas grindinys.

Spalvų gausme nušvitęs Vilnius, –  
darbų ir siekių, mokslo, įstabios gamtos lopšys,  
kultūros židinyš liepsnoja daugiataučio miesto,  
sūpuoja lingę ainiai protėvių patirtimi.



**Danutė Katkauskaitė-Ruseckaja** labai produktyvi kūrėja ir aktyvi visuomenės veikėja. Ji yra Lietuvos kūrybinės raiškos asociacijos „Menų sodas“ prezidentė, daugelio tarptautinių almanachų sudarytoja, vertėja, įvairių renginių ir festivalių organizatorė, knygų autorė, savo darbais įnešusi ryškų įnašą į Lietuvos kultūros aruodą. Poetė jau išleido šešiolika knygų. Dar dvi pakelėje. Jos eilės tampa skambančių dainų žodžiais Lietuvoje ir už jos ribų.

**Ji rašo:**

„Kaip ir Jums, man gyvenime svarbiausia – meilė, turinti daugybę atspalvių: meilė tėvams, vaikams, mylimajam, Dievui, žmonėms, Tėvynei, gimtinei... Ji – mūsų gyvenimų variklis. Suvokdama gyvybės trapumą ir visko, kas yra žemėje, laikinumą, branginu man skirtą laiką, susitikimus, bendravimą... Mano gyvenimo misija – dorai išauginti ir išauklėti vaikus – jau įvykdyta, pašaukimas – rašyti eiles, burti bendrai veiklai – pildosi, paliktos pėdos – išleistos ir dar gimiančios poezijos knygos. Būsiu laiminga, jei rasite jose dalelę savęs arba aptiksite naudingų patarimų“ .

**Eilės iš knygos „Ant pakelės akmenų“:**

### Ant pakelės akmenų

Ant pakelės akmenų  
Prisėdę brandžios mintys  
Eilėrašty gyvens;  
Juo norisi dalintis.

Jei pakutens širdies  
Nors paviršinius klodus,  
Žmogus gal atsities,  
Supras, kas slepias koduos.

Kam meilė artima  
Ar ilgesys, laukimas,  
Šalikelėj mama  
Ties berželiu parimus,

Ramybė, atjauta,  
Branda, žavi vaikystė,  
Kovoj valia tvirta –  
Išdrįskite įbristi!





Pravėrus dureles  
Į žodžių labirintą,  
Eilėraščiai nuves  
Ten, kur jauku ir švinta.

Jums atsivers gelmė,  
Ne vien spalva rūbelio.  
Būties manos prasmė –  
Ieškoti žodžiams kelio.



### **Amžinos vertybės**

Daug yra ryškumo, žavesio jaunystėj,  
Nutrūktgalviškumo ir naivios drąsos,  
Tik sunku bendrystėj būna nesuklysti,  
Jei kiekvienas laikos tik savos tiesos.

Mados nepatvarios; būta jų daugybė,  
Keitėsi daug kartų žmonija visa.  
Tai, kas nauja – kinta. Amžinos vertybės –  
Kalba ir Tėvynė, protėvių tąsa.

### **Asmeniška ir vieša**

Kitiems neverta išsakyti,  
Kas guli sluoksniuose širdies –  
Pagavę paslaptį mažytę,  
Savaip pajaus, savaip girdės.

Žinias švietėjiškas dalinant,  
Turtingesni iškart abu,  
Naudingo sau daugiau sužino,  
O ypač jeigu tai svarbu.

Širdis ir siela – asmens lobiai.  
Šviesiau nuo gėrio, išminties,  
O atsivėrę mes beglobiai,  
Nes duodam apkalboms dingsties.



**Aš – tavo atspindys**

Aš – vėjas ir audra,  
Upelis ir fontanas,  
Kai skauda – nejautra,  
Trapi kaip porcelianas,

Vos virpanti banga  
Arba veržlus vulkanas,  
Tai atversta knyga,  
Tai vėl tamsus ekranas...

Aš – tavo atspindys:  
Tu šauksi – būsiu aidas.  
Mus bučiniai stabdys.  
Švelnumo riksmas baidos.

**Tu – mano prisiminimas**

Esi išblankęs prisiminimas.  
Prie jūros meilė švelni užgimus  
Dabar tarytum gražus mirażas,  
Nors dar vis bunda širdy ir ražos.

Nutolo jūra lyg gūsis vėjo.  
Kaip tavo meilės tada reikėjo!  
Širdis apakus kaip paukštė blaškės,  
Paskui sustingo lėtai kaip vaškas.

Jausmus tyriausius tau paaukojus,  
Maniau, kad laukia šviesus rytojus,  
Bet tuščios viltys skausme skandino.  
Menu mūs meilę lyg brangų vyną.

**Atmintis neamžina**

Šiandien nerimas širdį užplūdo,  
Nors nebuvo visai priežasčių.  
Tu žinai, neramaus esu būdo,  
Net nelaimėj randu sau vilčių.

Neramu gal todėl, kad rugsėjis  
Daug pribarstė į plaukus šarmos.  
Atmintis žiemą bus jau išėjus  
Ir neras netgi meilės pirmos,

Nes ir ji, kaip gyvenimas, sensta,  
Būna, kad sušlubuoja staiga.  
Vakarėjant diena greitai temsta,  
Kol ateina tikra pabaiga.



### Atsargumas

Smuikas graudžiai pravirkdė sonatą –  
Ir nutolo begarsė tyla.  
Man atrodė, kad ką jausmai mato,  
Tą nuneš greit sparnai bekyla,

Bet tu tikras šalia, vos kvėpuoji.  
Pirštai liečia odos kalnelius  
Ir viliojančiai kviečia į rojų...  
Tuo pačiu atsakyt negaliu,

Nes silpnumo akimirkos greitos,  
O po jų, kaip po smuiko, tyla.  
Meilės ryšiai tikri dar nesaisto,  
Tad vėliau liktų mintys žyla.

### Baltuma

Nubalę sodai, nubalus žemė,  
Baltumas žiemą platybes semia  
Ir plaukus laikas baltai dabina,  
Kvapniai pražydus mana gimtinė.

Balta lyg pūkas sūnaus galvelė;  
Užaugęs rinksis prasmingą kelią.  
Balta svajonė jį ves į priekį.  
Dangaus malone kas tikra – lieka.

Nubalę pienės – tai jų brandumas.  
Jos vienadienės, jei leidžias krūmuos.  
Pakilęs skrydžiui, plasnok, vaikeli,  
Duris atvers tau žinių raktelis.

### Benamio monologas\*

– Kadais puošnus likimas  
Jau mūsų nutupėtas,  
Savigarba užkimus,  
Išnyko kvapas mėtos.

Gyvenimas aplamdė,  
Kai prarajon riedėjau.  
Nelaimių nieks nesamdė –  
Jos pačios priartėjo.

Prieš vėtrą atsidūrus,  
Minkštėja protas, kojos,  
Sėkmės suplyšta burės.  
Laikiausi dar, kovojau,



Bet rankos nusileido,  
Kai pamačiau, kad slysta  
Tolyn mielosios veidas.  
Pasijutau menkysta.

Ar priešintis turėjau?  
Gal būčiau atsilaikęs...  
Likimas išakėjo  
Ir išsivesti taikos.

Nuo kalno nuriedėjau.  
Pakilti baigės laikas.  
Gyvenimo alėjoj  
Tokius, kaip aš, išvaiko.

*\* Eilėraštis gimė pagal internete rastą iliustraciją „Elgeta“.*

### **Buvęs draugas**

Buvęs draugas – blogiau negu priešas.  
Kas jautru ir asmeniška – draugui,  
Jam apnuoginam širdį ir riešą,  
Tikim, kad mūsų paslaptis saugo.

Priešas gali sužeisti tik kūną,  
O draugai buvę širdį sudrasko,  
Neretai savanaudžiai jie būna,  
Bet paskui patys patiria fiasko.

Būti buvusiu gal nenorėtų –  
Elgesys jo išduoda menkystę.  
Laikas atskleidžia tiesą iš lėto  
Ir menkumą jo patys išvystam.

### **Buvo...**

Skaudu sakyti, kad draugas BUVO  
Ar giminaitis, ar artimieji...  
Širdy išlieka režys lėktuvo  
Ir nesisklaido nuo laiko vėjų.

Išnyksta buvę nesutarimai,  
Net skriaudos karčios širdy minkštėja –  
Žole apauga visi arimai,  
Kai jų neraižo ir neakėja.

Ryškėja smagios kartu minutės,  
Kas buvo gera, ilgam išlieka,  
Net sielos žaizdos suskumba džiūti,  
Jeigu netraukiam skausmingo nieko.



### Dosnumas ir šykštumas

Turintis mažai daugiau kartais duoda  
Net jei neprašai: atjautos, paguodos...  
Pirmas pastebės, jeigu siela verkia,  
Kuo galės – padės, akių nesumerkęs.

Esantis gausoj, krauna kapitalą,  
Potvyny, sausroj pinigėlių kala.  
Jam labai svarbu, kad šis nemažėtų.  
Šalia jo žvarbu. Tolstame iš lėto.

Kas materialu, kaupia turtingieji,  
Jiems aktualu sąskaitos, gryniesi...  
Daug mažiau širdy gėrio, dvasios turtų.  
Jų būtis didi, jei daugiau sukurta.

Kito negirdės, neglaus prie krūtinės,  
Duos ne iš širdies ir ne paskutinį.  
Sieloj daug langų, bet jie uždangstyti.  
Reikia pastangų jiems pasidalyti.

Turi pinigų – visur jaučias teisūs,  
Kas neturi jų – vargšai ir beteisiai.  
Net jei reikalaus, užsukti ventiliai.  
Po skraiste dangaus skriaudas kenčia tyliai.

### Gyvenimas yra laukimas

Gyvenimas yra LAUKIMAS  
Nuo pat gimimo lig mirties:  
Lopšy įsiverkiam prikime,  
Belaukdami kol priartės,

Vėliau draugų, Šventų Kalėdų,  
Gimtadienių ir dovanų,  
Ir meilės, ir dangaus žvaigždėto,  
Šeimos, darbų, šviesių dienų,

Greitesnio ryto neužmiegant,  
Atlyginimų varganų,  
Sveikatos, kai visai paliegę,  
Ir vasaros be darganų,

Taksi, atostogų, kelionių,  
Kol baigsis nuoboda lietus,  
Nelaimėje – Dangaus malonių,  
Skaičius kad kristų konkretus...



Dar viskas prieky tik jaunučių –  
Senyn keliu jau nuožulniu.  
Kas dieną laukiame skambučių,  
Brangių sau artimų žmonių...

Vis laukiam... laukiam... laukiam... laukiam...  
Ar mūsų laukia – nežinia.  
Gyvenimas po vieną braukia.

-----  
Ar prisimins kas nors mane?..

### **Gyvenimas nestovi vietoj**

Gyvenimai mūs – tai bėgimas  
Tvirtai, ne mušant orą,  
O prieky – tikslas, ne plojimai,  
Ir išsipildę norai.

Kol pluša vėjas, namai šviesūs,  
Upe gyvybė teka,  
Iškilūs medžiai kyla tiesūs,  
O malkos kaitriai dega...

Kiekvienas duoda tai, ką turi,  
Tiktai žmogus vis kaupia.  
Kai skleidžiasi svajonių burės,  
Paleidžiam, ką sutaupę.

Gyvenimas aplink sustingsta,  
Jei mindžikuojam vietoj,  
O nuo stovėjimo vien linkstam.  
Nemindo niekas kieto.

### **Gyvenimas – tai šventė**

Ne pati aš paliksiu šią žemę –  
Būsiu tiek, kiek paskirta Dangaus.  
Kiek užtruksiu? Likimas tai lemia,  
O kol kas kaip vijurkas rangaus.

Mano dienos tirštai išrašytos.  
Laikas niekam nebūna talpus:  
Įdienojus, žiūrėk, ir vėl rytas...  
Atminties klodas irgi klampus.

Neprasminga tuščiai laiką leisti –  
Neįdomus juk toks turinys.  
Aš save noriu visą atskleisti  
Ir parodyti, kur gi vinis,



Dėl kurios buvo verta gyventi,  
Dėl kurios ne smilkau, o degiau.  
Man gyvenimas šitas – tai šventė,  
Todėl norisi švęsti ilgiau.

### Gyvenimo kelionė

Kiek daug gyvenime turėjau  
Ir kiek daug gėrio sutikau!..  
Išblanko tie, kuriuos mylėjau,  
Brangiausias dar širdy laikau.

Jeigu turėčiau galimybę  
Kelionę laiko pakartot,  
Blogas apeičiau aplinkybes –  
Neverta laiko joms eikvot.

Kelių, takelių, labirintų  
Daugybė – eičiau kur šviesa,  
Nes po juodos nakties juk švinta!  
Deja, likimo grimasa

Neleis man nieko pakartoti,  
O buvę užkardos – narsa.  
Keliausiu, kol pasieksiu stotį.  
Lai bus kelionė vientisa!

Ligų stotelių kad nebūtų  
Ir pervažų, kur netektis...  
Žmogus gyvena, kol dar kruta,  
O norai – veikti kibirkštis.

### Gyvenimo odė

Nuo startinio Dangaus švilpuko  
Mes biografiją sau rašom,  
Tiktai neturime trintuko,  
Tad potyrių nedings nė lašas,

Ką blogo darėm, nepavyko,  
Ko prisiminti nebenorim,  
Kai buvom neverti skatiko  
Ar jautėmės lyg sunkiasvoriai...

Prirašėm jau storiausius tomus.  
Daug kas iš atminties išnyko.  
Mes kartais buvome įdomūs,  
O kartais gal net atsipykę...



Eis metai, mėnesiai ir dienos,  
Rašyti bus dar nepabodę,  
Bet vos trintuko slydis vienas –  
Ir baigsis prirašyta odė.

### **Ilgesys, pakvipęs pelynais**

Alsavimas lėtėja, kai aš įsisvajoju  
Ar ilgesys užlieja bemiegėj naktį.  
Atrodo, jei paliestum – vėl atsidurčiau rojui  
Ir vėl sparnus įgaučiau. Nėra tavęs, deja.

Tai ne švelnumas gaubia – naktis skara užkloja.  
Vėsu be tavo žvilgsnio, artumo, bučinių...  
Vos mirkčioja žvakelė. Iš lėto atsistoju...  
Sulytas mėnuo slysta žvilgsniu akmeniniu.

Pavargęs tu ilsiesi ant debesų paklodžių,  
Užklotas aksominio, jau savojo Dangaus.  
Širdis vėl sugražina į mūsų meilės sodžių,  
Kurs brangenybėm tviska ir oro daug svaigaus.

Prisilietimas rankų – tarsi brangiausias vynas.  
Lakštingalomis suokėm abu lig paryčių...  
Kad per saldu nebūtų, mes kramtėme pelynų –  
Lig šiolei skonį, kvapą aš širdyje jaučiu.

### **Intuicija**

Iš aklavietės yr` išėjimas –  
Apsisukti ir grįžti atgal.  
Juk tikriausia mintis – pirma gimus,  
Visos kitos mus veda pro šal.

Intuicija nuveda žmogų  
Ligi tikslo trumpiausiu keliu.  
Mindžikuoti gal vietoj patogu,  
Betgi žingsnių nėra realių.

Tik savim patikėję išeisim,  
Ryžtingiau žengę žingsnį, drąsiau!  
Naivios pastangos būna bevaisės.  
Siekiant tikslo, nebūna pusiau.

**Išeina žmonės...**

Išeina žmonės mylintys,  
Atšiaurūs, reikalingi,  
Nuoširdžiai Dievu tikintys  
Ir sieloje sustingę...

Gyviems nebegalima  
Į Mirusių pasaulį.  
Po žemėm irgi kalima,  
Jei buvo daug apgaulės.

Palikę šviesą žemėje,  
Teisieji eis į Rojų,  
Kurį gaus tarsi premiją  
Už gėrį, kai aukoję,

Kam buvo atjauta kitam –  
Kasdienis palydovas,  
O dėmesys – ne tik sveikam,  
Ydom neapsikrovęs...

Išeina žmonės. Liekame  
Savos sekundės laukti.  
Po vieną vis atriekiama.  
Gyviems reik` siela augti.

**Įvertinimas**

Smagu, kai pastebi, pažymi  
Už darbus, paslaugas, kūrybą...  
Palieka šventės širdy žymę,  
Kad ne minia tu – asmenybė.

Apdovanojimas didžiausias –  
Kas dieną tęsiama gyvybė,  
Kad akys dar neapsiblausę...  
Malonių siunčia mums daugybę.

Laimingi, kai kitam aukojam,  
Nes nebereikia sau prašyti.  
Sukursim patys žemėj rojų,  
Išmokę duot nors dalelytę.

**Jaudulys\***

Jaudulys – tai ugnis ir ledas,  
Nepalietusi tai jaučiu,  
Nors gal kas abejingu dedas,  
Lyg nebūtų širdy kančių.





Kraują stingdantis šis laukimas.  
– Susitikime?  
– Būtinai!  
Aš jaučiuosi naujai užgimus.  
Kyla – leidžias širdy sparnai.

Tik jaunystėje šitaip būna.  
Meilė – jausmas, o ne malda.  
Jeigu virpina akys kūną,  
Reiškia tavo ši valanda.  
*\* Eilėraštis iš jaunystės skrynelės.*

### **Kasdieninė laimė**

Kasdienė laimė – apkabinti  
Pačius brangiausius, artimuosius,  
Valdyti protą, žodį, mintį,  
Įprasminti save vaikuose...

Malonu, kai kažkas iš tolo  
Pamatęs tau ranka pamoja,  
Naktis ant džiūstančio atolo  
Ir paryčiui lakštutės solo...

Dar laimė didelė – turėti  
Tėvus, kuriuos gali lankyti...  
Prisiminimai palei klėtį  
Nostalgija apibarstyti.

Daug kas voratinkliais apaugę,  
Detalių daug jau išsitrynė,  
Bet tai, kas širdyje įaugę,  
Vadinam švelniai mes: GIMTINĖ.

Rūkuose skendinti ramybė  
Ir nubrauktos pėdutėm rasos...  
Tokia mūs laimė daugialypė.  
Netemdo jos lemties grimasos.

### **Kas tavo širdyje?..**

Ilgam išlieka atminty,  
Jei kas įskaudino bent sykį,  
Bet kartais būnam to verti,  
Neišgvildenę ir supykę.  
Ilgainiui ištrina žmogus  
Tuos, kurie gera jam padarė,  
Kas ranką ištiesė varguos  
Ar būseną sukūrė tvarią...



Piktumą prisimins ilgai –  
Prie gero daug greičiau pripranta.  
Net jeigu jį supi šilkais,  
Už menkniekį paruošęs vantą.

Bet jeigu būtų atvirkščiai,  
Jei nuoskaudų nepasiliktų,  
Nepresimintų jų karčiai,  
Nebūtų smerkiančio verdikto.

### **Kelias į rytdieną**

Jei nesuabejoju, tai suklystu tik kartais.  
Dažnai žvelgiu po kojom, bet suklumpu ties vartais –  
Aukštyn pakyla žvilgsnis, kai noriu juos atverti.  
Pakanka vieno mirksnio ten duobei prasiverti.

Budrumas – palydovas, bet kartais jis prisnūsta.  
Blogybių neišrovus, ir gėrio sėklos žūsta.  
Nebūnu ten, kur niekam nereikia šio buvimo,  
Glaudžiu tuos, kurie lieka širdy tikri, be grimo.

Nereikia man prapulti, kad imtų vėl ieškoti.  
Nors skanios šviežios sultys, bet reikia jas riboti.  
Tai, ką Dangus paskyrė, priimdama dėkoju,  
Kas kelyje išbirę, nebus jau to rytojų.

### **Klausa**

Pakuždomis kitiems į ausį,  
Reikšmingai rodant akimis...  
Jie žino, ko tik nepaklausi,  
„Žinia“ pas juos nesukirmys –

Iš karto tampa sau reikšmingi,  
Nes „žino“ vėl daugiau nei kas,  
Išpūsti burbulo netingi  
„Žinių“ šaltinis nesenkas.

Bet jeigu siela kieno šaukia,  
Negirdi, nes ne jų bėda,  
Veidmainiškumo dėvi kaukę,  
Jei kito širdyje žaizda.

Jie dedasi draugais, ne priešais,  
Saldžiai bendrauja su visais,  
Bet paslaptį padaro viešą;  
Ta grįžta jau kitais garsais.



### **Kraujas – ne vanduo**

Likimas taip lėmė, kad ėjom kartu,  
Ir duoklę sau ėmė ten, kur ne skaistu.  
Mylėti – tai darbas. Ne visad lengvai  
Ateina pagarbūs, atleidūs jausmai.

Tik... kraujas – ne vynos, o šis – ne vanduo.  
Visai nesvaigina, jei siela randuos`.  
Kai taps elastinga, talpesnė daug kart`,  
Aš tapsiu laiminga pajutus iškart,

Bet... kraujas tirštėja, vanduo – niekada.  
Jei meilė išėjo – ne meilės bėda:  
Nenori ji likti, jei plaka viena.  
Pasens po truputį širdis alkana.

### **Laimės paieškos**

Kas laukia, kas ieško, kas randa...  
Keliai laimės meile grįsti.  
Visai nesvarbu, kur tu: kaime  
Ar rūmuose aukso svaigsti –

Stovėdamas kelio nerasi,  
Ieškodamas pereisi daug,  
Nekart būsi gal užsikasęs,  
Bet triumfo akimirkos lauk.

Vieni gaus sau tinkamą darbą  
Ar dvasinį ramstį suras,  
Gal postūmį ateičiai arba  
Išmoks suvaldyti aistras...

Beieškant dar reikia kantrybės –  
Mažoka jos turi žmogus,  
Bet laimės kąsnelį atgnybęs,  
Jis vėl pasijus ant bangos.

### **Mano gyvenimo sodas**

Sodinu aš gyvenimo sodą.  
Meilė veda, o kartais aistra.  
Sielos veidrodis vidų parodo,  
Kas ten glūdi: ramybė?.. audra?..

Meilės vėjas sparnus aukštyn kelia,  
Kai bejėgiai nusvyra žemyn.  
Vis matuoju darbais savo kelią  
Ir iš lėto iriuosi pirmyn



Net tada, kai stiprus uraganas  
Ar pratrūksta nelaimių liūtis.  
Aš saugi, nes Dangus mane gano,  
Neįveiks atsiradus kliūtis.

### **Mirksnio kaina**

Gyvenimas – ne begalybė,  
Nors ankstyva jaunystė žada.  
Vos mirksnis – ir neliks gyvybės,  
Akis užspaus, paliks be žado.

Jaunam toli lig horizonto  
Ir galimybių – jūros, marios,  
O senstančiam jau reik` remonto,  
Kad siela ir širdis būt` švarios.

Staiga išeina artimieji,  
Pasėję gėlą begalinę.  
Ši netektis žaibu atskrieja,  
O ilgesys ilgam krūtinėj.

### **Mokėkim išklaudyti**

Nė nepagalvoję pasmerkiame žmogų,  
Pusėj jo nestojam, nes mums taip patogu,  
Reikalo nematom gilintis, kapstyti,  
Nes ne advokatai, nēr čia ko svarstyti.

Kai MŪS nesupranta, nūsisukę pykstam,  
Tad nepatiklumo sėklos sparčiai dygsta.  
Žmonės užsidaro ir susvetimėja,  
Greit užmiršta gera, širdys jų ledėja.

Kodėl neišklausius pagarbiai, iš lėto?  
Juk mums duotos ausys, klausia ne korėta!  
Kaip dažnai nustembam, kad ne taip supratom,  
Kad „tiesa“ mūs glemba, bet ne tos jau natos.

### **Mūsų meilė\***

Aš lydausi kaip vaškas  
Nuo tavo žvilgsnio, rankų...  
Jausmai krūtinėj blaškos  
Ir ritmą muša tankų.

Vienodi įkvėpimai  
Ir net temperatūra.  
Saldumas lig alpimo  
Purslais švelnumo gūra.



Esi – gyventi gera  
Kaitroj ir net per speigą,  
Kai tavo žodžiai šnara,  
Auginant meilės daigą...  
*\* Eilės iš jaunystės skrynelės*

### **Namai ten, kur šaknys**

Namai ten, kur šaknys, kur gimei, užaugai,  
Ten, kur išsūpavo lemtį ažuolai...  
Šitą brangenybę giliai širdy saugai;  
Šičia pradžia davė, čia kelių galai.

Jeį namų neliko, vėsūs ar atšalę,  
Dovanos nešildo, jokie pažadai.  
Naktis tyliai glaudžia vienišojo dalią,  
Nors gyvi dar spurda praeities aidai.

Pamažu išėina skurdą nugalėję,  
Ateitį pastatę būsimoms kartoms.  
Tu dar juos pasaugok, eiklus laiko vėjau,  
Stabdyk slidų kelią slenkančioms ligoms.

Matė šilto, šalto, laisvės, genocido...  
Dieve, duok stiprybės kintančiam kely!  
Jeį vaikai sėkmingi, džiaugias mamos, lydos.  
Net užklupus žvarbai nuo mamos šyli.

### **Ne kartu\***

Vaiski padangė  
Jau dėl kitų.  
Nepasistengėm –  
Mes ne kartu.

Nežydi gėlės  
Be pumpurų.  
Neišsišėlęs.  
Širdy sūru.

Galėjai būti  
Šeimos uola.  
Vis po truputį  
Sunkės skola.

Jausmai sustirę,  
Širdy nyku.  
Bedugnėn irias  
Viltis. Sunku.



Bus nespygliuota –  
Sunormalės.  
Kol kas randuota  
Širdis kalės.  
*\* Eilės iš jaunystės skrynelės*

### **Nelaiminga meilė\***

Mane tu suradai,  
Kai skleidėsi pakalnutės  
Ir jungėsi du krantai  
Kukavimais gegutės.

Siūbavo ajerai  
Ir smilgos kojas lietė.  
Apibėrei kerai,  
Širdim vos prisilietęs.

Prikimusi miške  
Gegutė užkvatojo,  
O mūs brydes ryškias  
Lietus savim užklojo.

Nuo žiedlapių gėlės  
Raselės perlais biro.  
Nutvilkius dilgėlė  
Įsirėžė punktyrais.

Sugrįžti vėl bandai,  
Pavasariui atėjus,  
Bet širdyje randai,  
Vos paliesti, aitrėja.

Atleiski, bet ne tau  
Pražydo pakalnutės.  
Aš jau kita virtau,  
Nėra manęs jaunutės.  
*\* Iš jaunystės skrynelės*

### **Nelengva gyventi**

Tai kančia, tai džiaugsmas, tai vėl neviltilis  
Ar ramybė, skausmas, juokas, netektis...  
Apsilankius meilei, kalasi sparnai.  
Patirt savo kailiu viską privalai.

Rūpesčiams užgriuvus, džiaugsmo bus nedaug.  
Jei bėda atrūko, reikia susikaupt –  
Ir vėl nugiedrėjęs šypsosi dangus.  
Gėrį jei pasėjai, geras derlius bus.



Vieni žmonės moko, kitus mokai tu.  
Per visas epochas sukamės ratu.  
Vienur kelias lygus, o kitur – duobė...  
Būt žmogum – svarbiausia, neprarast garbės.

### **Nemokamos vertybės**

Svajonės širdį gydo, tikėjimas, viltis...  
Kur vietos nėra pavydai, tenai švari mintis.  
Kas mums visų svarbiausia – nemokamai visiems,  
Tik kažkodėl vis rausiam mes pamatus teisiems.

Nemokamai sveikatos pripylė mums Dangus,  
Bet jos mes atsikratom, nes gi žmogus tingus.  
Gyvenimą mums duoda – mes vaikštome lynu,  
Pripildome aruodą dažnai akmenynu.

Mes patys nebranginam, ką gaunam dovanų.  
Per maža šio žemyno – mes norime sparnų.  
Ne mums Dangus sutvertas – ten skraido angelai.  
Moralė – žmogui svertas. Grūdai tu ar pelai?..

### **Nenurašyk sunkių dienų**

Nenurašyk sunkių dienų  
Ir nesėkmėm nukloto kelio –  
Iš pamokų, net ir senų,  
Augs patirtis, o ne brūkšneliai.

Kada sunkumai iškrapnos  
Ir tau norėsis vėl šypsotis,  
Truks praverktos kadais dienos,  
Nors ir sprangios tarsi akuotis.

Kai skausmas didis sumažės,  
Širdis minkštės ir vėlei budins,  
O buvęs grožis gegužės,  
Kadai praverktas, negrūdins.

### **Nepastovumas**

Viskas mainosi, nestovi: keičia vakarą naktis,  
Tai į kalną ar prieš srovę – tai pagauna įtrauktis,  
Lietūs keičia baltą sniegą, keičia vandenys ledus,  
Net saldžiausią nakties miegą keičia rytas žingeidus.  
Pakeis vasarą rugsėjį, su kuriuo ateis branda,  
O visus, kurie išėjo, keis ateinanti karta.  
Po skardaus, džiaugsmingo juoko slenka ašarų lietus.  
Mus gyvenimas vis moko – mes vaidiname kietus.



Bėgant metams, žmogus keičias: mažas, jaunas ir brandus...  
Sąžinę prieš mirtį šveičia laukias savo valandos,  
Žinoma, jeigu suspėja, jei neklupteli staiga.  
Pjauna tai, ką pats pasėjo, kai ateina pabaiga.

### **Nerimo gniaužtuose**

Apsunkina nerimas širdį,  
Suvaržo, į kampą įspraudžia.  
Žmogus blaivaus proto negirdi  
Ir mena vien praeitį skaudžią.

Jis ieško keistų sutapimų,  
Kokiom aplinkybėm kas vyko,  
Panyra į praeitį, rymo...  
Išnyksta smagių daug dalykų.

Kodėl gi minčių nenukreipus  
Į kas malonu ir kas šildo?  
Juk žinom, kad viskas gerai bus.  
Dangus mūsų norus išpildo!

### **Nesibaigianti meilė**

Kaip meldėsi lietus, kai mes viens kitą gėrėm!  
Nuprausdamas lapus, karolius žemėn bėrė,  
O debesys pikti, suirzę, susiraukę,  
Tarytum nuplakti į šiaurės pusę traukė.

Mums širdyse gaivus pavasaris žydėjo,  
Kai skraidėme abu jau vėstančia alėja.  
Kaštonų ir beržų greit kupolai nupliko.  
Ateis žiema – suras peizažą pilką, nykų,

Tiktai aplenks namus, kuriuose meilė žydi,  
Pirmieji bučiniai lig šiolei neišskydę.  
Net snaigė atpūsta ištirpsta greit ant lūpų.  
Atlaidumu grįsta lig šiol mus meilė supa.

### **Nesusikalbėjimas**

Tylos atstumas skiria  
Plazdenimus širdžių,  
Kol savyje panirę,  
Kol tik save girdžiu.  
Bebalsės naktys ilgos  
Be kelrodės žvaigždės,  
O ašara sužvilgus  
Liūdnumą atspindės.





Aš jos neretušuosiu,  
Lai kalba tamsoje,  
Kad meilę mes aukojam,  
Kai tūnom savyje.

Abiems neišsisakius,  
Sunkumas dar didės,  
Nes mintys viduj lakios.  
Nesikalbam? Skaudės...

### **Nesusikalbėjimo siena**

Tarp tavęs ir manęs  
Stato sieną atstumas,  
Kurs užvers langines  
Širdies liūdinčios rūmuos.

Prisidengęs sparnu,  
Meilės angelas miega.  
Po pirmųjų šalnų  
Birs širdin šaltas sniegas.

Rože kilsiu aukštyn,  
Įsikibus į mūrą,  
Žiedais tiesiai širdin,  
Ten, kur siaučia dar jūra.

Negirdžiu... Nematai...  
Sunku paukštei pragysti.  
Mudu žvelgiam kaltai,  
Kad šis pyktis – kvailystė.

### **Nuodėmės**

Visų nuodėmės skirtingos.  
Žemėj angelų nėra.  
Mes pamatom nuodėmingus,  
Kai yda jau atvira.

Savo nuodėmes paslėpę,  
Manom, kad jų nematys,  
Bet prasiveria palėpė,  
Vos parodome dantis.  
Tyloje daug užmaskuota –  
Kalbant veriasi vidus.  
Vieniems proto daugiau duota,  
Kitas piktas ar kandus...



Vieni klupę atsistoja,  
Vengia ateity klaidų –  
Kiti nuodėmes kartoja;  
Jos atsišaukia aidu.

### Nuotaika (sonetas)

Iš garuojančio rūko, iš mažų lašeliukų  
Debesėlis atrūko ir lietum virs netrukus,  
O saulutė ridenas, dar mirgėjimais žaidžia,  
Nes šešėliai – jos menas. Paslapties neatskleidžia.

Kapt... kapt... kapt lašeliukai vis greitėja... greitėja...  
Tuoj nubėgs upeliukais, kai stiprės jėga vėjo.  
Ko slepiesi, saulute? Baigės tavo žaidimas.  
Dar norėjosi būti raštais tavo audimo.

Išlašėjo ir vėlei saulė žvalina viską,  
O balutės alėjoj dabar deimantais tviska.  
Aš basa kaip vaikystėj šokinėju... taškausi...  
„Sugebėjau išdrįsti...“ – kuždu vyrui į ausį.

Jis taipogi kvatoja. Jokio skėčio nereikia.  
Mes tarytumei rojui vaikiškai nusiteikę.

### O meilė tęsiasi...

Rytinės giesmės vyturių  
Sujudina vos vos blakstienas.  
„Tave tik vieną aš turiu“, –  
Kuždi ir aš kartoju: „Vienas...“

Puodeliai du, du bučiniai  
Ir prieš kelionę vienas ilgas...  
Mes drovūs tarsi mokiniai.  
Aš ilgesiu per dieną vilgaus.

Daugybė mūs bendrų kelių  
Ir vasarų daug nužydėjo.  
Mes vis dar meilės rūbeliu,  
Išsikalbėti nesuspėjom.

Kai aš, pavargus nuo kelių,  
Dangaus malonėje ilsėsiuos,  
Jau nekuždėsiu tau „Myliu...“,  
Bet būsiu dvasinis pavėsis.

### Pačiam pasikeitus, keičias aplinka

Pakeitus darbą, rūbą, namus ar vyrą, žmoną,  
Aplinkui sukas žmonės vėl panašios vertės.  
Atrodo, priartėja per sieną itin ploną,  
Bet pabendravus skonis mažai kis ar kartės.



Mūs aplinka pakinta, kai keičiamės mes patys,  
Nukrapštę seną tinką, atgimstame ir vėl.  
Bandyti neužginta, tik neminam gyvatės.  
Daug rizikos šuoliuojant, ramiau – kai pamažėl.

Būt suprastas, išgirstas žmogus kiekvienas nori –  
Ne mūsų norai lemia, ar būsim išgirsti.  
Kitais žmonėm pavirsta, įveikę sraunią srovę,  
Apsėję savo žemę... Jie pagarbos verti.

### **Paliktos žymės**

Tai atstumiam, tai traukiam,  
Tai imam, tai gražinam,  
Tai išvejam, tai laukiam,  
Tai saugom, tai naikinam,

Nedavę reikalaujam  
Ir nesodinę kertam,  
Taikos metu kariaujam,  
Tyla, kai rėkti verta.

Neatpažįstam priešų,  
Draugus sėkmėj pamirštam,  
Palaikom, nors jis niežas,  
Ir gera greit pamirštam...

Visi prisilietimai  
Kaip antspaudas išlieka.  
Kas liks kitam? Arimai?  
Nepamiršta bus niekas!

### **Panašios vienatvės\***

Aš vieniša brendu –  
Liepuže, tu viena.  
Vienatvės valandų  
Būtis mūs kupina.

Tau paukštis gal nutūps –  
Kieme man glus šuva...  
Vargu, ar kam parūps,  
Ar dar esu gyva.

Šešėliai ant langų,  
Kai judini šakas.  
Aš nuotrupas renku,  
Jei žodžiais lietė kas.



Šis perlų vėrinys  
Prigludęs prie širdies.  
Ar kas pravers duris?  
Nebeturiu vilties.

Liepuže, tu viena –  
Ir aš viena esu.  
Pasklinda aimana,  
Kai nedegu šviesų.

Pavėsyje tavam  
Man gera ir ramu,  
Graudu tik, kad savam  
Nereikia jau namų.

*\* Šios eilės gimė, pamačius iliustraciją „Senutė“.*

### **Pareina duona...**

Pavakarys ant žemės gulas,  
Į vidų braunas sutema.  
Tuoju ant išbalintos drobulės  
Dės duonos kepalą mama.

Grįš iš laukų gausi šeimyna –  
Vėl suklegės visi namai.  
Jau tėtis dalgį pakabino –  
Darbavos nenuilstamai.

Su pjautuvu aš jam pavymui  
Rugius į pėdus surišau...

-----  
Pareina duona nuo arimų.  
Aš to lig šiol nepamiršau.

### **Partizano sesutės rauda**

– Sugrįžk, broluži!  
Diena apkarto.  
Žalioj giružėj  
Nėr kiemo vartų,

Nėr motinėlės,  
Kuri užklotų.  
Anksčiausiai kėlės,  
Kad pamiegotum.  
Sugrįžk, broleli,  
Sugrįžk, juk gyvas!  
Šalia darželio  
Žieduos alyvos.



Neartas laukas  
Ir neakėtas.  
Dienas vis brauko  
Tik laikas lėtas.

Tu gulant, keliant  
Esi mūs vyzdžiuos, –  
Raudom seselės  
Nuplautas kryžius.

### **Pasaulis prasideda nuo kiekvieno**

Pavieniui mes šalies nepakeisim,  
Nes po vieną menki ir bejėgiai,  
Pilni baimių, todėl mažai teisių.  
Tik veržliems ištiesti tvirti bėgiai.

Save keisti kiekvienas privalom,  
Jei harmonijos norim, tvarumo.  
Žmonėms, sėdintiems už vieno stalo,  
Reik` sutarti, neklaidžioti dūmuos.

Širdyse jei švaru, kieme, gatvėj,  
Tai tvarka bus mieste ir valstybėj.  
Dabartis saugi ves į senatvę,  
Jei kiekvienas jaus atsakomybę.

### **Pasikeitimai**

Kasdien labiau vis svetimėjam,  
Dėl nuoskaudų širdis aitrėja,  
Rečiau savuosius apkabinam,  
Nebepažįstame kaimynų.  
Arčiausi giminės nutolę.  
Ne kojose – vėjas mindo žolę.  
Kur-ne-kur tėviškėj arimai.  
Erdvė kompiutery jaunimui...

Prisimename dar jaunystę,  
Kai netingėjom pusnių bristi,  
Kai vienas kitą lankėm uoliai  
Ir jautėmės visi lyg broliai.  
Dažnai net durų nerakinom.  
Ligom pakako aspirino.  
Toli viens kitą pažinojom.  
Įsakymai Dangaus galiojo...

Kokia bus rytdiena – nežinom.  
Pasaulis keičias, vaikšto lynu.  
Taika trapi lyg pienės pūkas.  
Geriau? Blogiau bus? Dar klaustukas.



Gėrybių daug visokių turim,  
Tik jaučiamės audroj be burių:  
Vien aptaku, be konkretumo,  
O noris rytdienos be dūmų.

### **Patirtis**

Neleidžia pakartoti gyvenimo Dangus.  
Koksai sunkus bebūtų, jis kiekvienam brangus,  
Nes negandos pračina, o sėkmės šildo mus.  
Turtingi, jeigu Laimė ateina į namus.

Net jeigu ribotesnė jėga ir sveikata,  
Užtat širdis pilnesnė, mintis nesuvelta,  
Daug patirties įgyta, daug noris atiduot,  
O ašarom jei lyta, tai per vėlu dejuot.

Praėjęs per brūzgynus, įgijęs patirties,  
Žmogus kiekvienas žino, kad lašas vos vilties  
Didžius stebuklus daro ir pakelia sparnus.  
Kai duodame sau garo, ir mostas mūs darnus.

### **Pats tikriausias – sielos veidrodis**

Į veidrodį žvelgiu...  
Kiek daug žilų plaukų!  
Žvilgsniu tarsi dalgiu  
Paviršiumi braukiu,

O veidrody dvynė  
Paglosto raukšleles,  
Padrąsinus mane,  
Nueina atgalia.

Tai kas, kad jau žila,  
Veide gausu vagų –  
Galvoj dar ne migla,  
Dar širdyje degu!

### **Pavėluota atgaila**

Tu, ant kelių priklaupęs,  
Prisiminsi tą vietą,  
Kur lietus tąkart pliaupė,  
Buvo melsta, tikėta,

Kur naivumas pražydo  
Ir širdis išsigliaudė,  
Ir nebuvo pavydo,  
Ir nebuvo suskaudę...



Mintimis atgal grįši  
Ir kaskart jusi kaltę,  
Kad kai buvom sumišę,  
Nesuspėję sušalti,

Mes, akelai patikėję,  
Nežinojime skendom.  
Laikas tik neįspėjo,  
Ką likimas galanda.

Kai gyvenimas mėtys,  
Savo kranto nerasi,  
Nežinia, ko tikėtis,  
Nesėkmėm apsikasi,

Prisiminsi naivumą,  
Kurs tada patikėjo  
Ir kurs liko albumuos,  
Dar nepaliestas vėjo.

Štai tada tu priklaupsi,  
Vietą šventą suradęs.  
Jusi – vėl lietus pliaupsi,  
Tiktai mintys bežadės

Durs kiaurai, atleidumo  
Melsi ir atgailausi,  
Bet nurims tiktai kūnas,  
Sielos dar nupraušęs.

### **Perpildytas kantrybės indas**

Mažytis lašas kantrybės taurėj –  
Ir išsilieja brangiausias vynas.  
Jeigu nedavęs vien reikalauja,  
Aklausia meilė nustoja gynus.

Tas menkas lašas nereikalingas  
Pats nesiprašo – žmogus jį pila.  
Daugiau negirdi širdis sustingus,  
O siela nirsta į savo tylą.

Žmogaus ramybė ir pakantumas –  
Tai ne balionas; nereikia pūsti  
Ir kilpos veržti, nes sielos rūmuos  
Pravirkus širdžiai, gali uždusti.

Kai darnios gaidos, giesmė pasklinda.  
Pranyksta natos nesuskambėję,  
Jei išsilieja kantrybės indas,  
Širdis nutyla ir suledėja.



### **Pesimizmas ir optimizmas**

Kažkur dingsta pesimizmas, kai pamatom viltį –  
Nepasvertas optimizmas verčia nusivilti.  
Optimizmo reikia, jeigu einam kalnų versti –  
Nukrapštyti pesimizmą reikia prisiversti.

Pesimistui viskas bloga, visos dienos juodos –  
Optimistui tarsi uoga net išgertas nuodas.  
Jeigu gaisras, pesimistas nejudės iš vietos –  
Atskubėjęs optimistas bus pavojų kietas.

Optimizmas? Pesimizmas? Matai rytą šviesų?..  
Žmogus, turintis charizmos, renkas kelią tiesų.

### **Pirmosios meilės pabaiga**

Skausmas gerklėj. Kaip graužia!  
Šitaip sunku įkvėpti!  
Širdis savas sudaužę,  
Įsmeigėm dar po ietį.

Laikas nenumalšino –  
Druskos kasdien vis barstė.  
Širdys jau slysta lynu,  
Spėjo jausmai apkarsti.

Kodėl gi šitaip būna?  
Pilnatį meilė skyrė,  
Dėjo jausmams karūną,  
Bet jie kiauri, iširę.

Lyg saulė nusileido,  
Nors dar neįdienojo.  
Neliko meilės aido,  
Jausmų neatkartoja.

### **Pojūčiai**

Nebūna svarbu, kas kur vyksta –  
Svarbu, ar tu pats dalyvauji,  
Nes pojūčiams nieks neprilygsta,  
Kol dvasiškai neparagauji.

Bet jeigu šalia katastrofos  
Ar karas, kiti sukrėtimai,  
Sunku išsėdėti ant sofos,  
Savaime naujų jėgų imas.





Prasmingai gyvenimas veda,  
Kai matom, protaujam ir girdim.  
Širdis jeigu stingsta į ledą,  
Laiku reik užkurti jai pirtį.

### **Pokyčiai**

Pradėki dieną nuo savęs,  
Bet savimi nesiriboki,  
Nes laikas daug kur tave ves.  
Priimk, dalinkis tuo, ką moki.

Savim tu neatsiribok,  
Nes visumos esi dalelė.  
Nors vienumoj gerai, vienok  
Gyvenimas – tai tavo kelias.

Ieškodamas savęs savy,  
Įleisk į vidų ir naujoves.  
Kol naujinies, vidus nevys.  
Pavirsta pelke tas, kurs stovi.

### **Po šia saule nieko naujo**

Klūpo elgeta suvargęs,  
Nesiskutęs ir nevalgęs.  
Kas skatiką, kas bandelę –  
Ir toliau matuos sau kelią:

Rūpesčiais užgulę mintys,  
Nesinori jom dalintis,  
O ir elgetos vargelis –  
Laumių siūtas JAM rūbelis.

Bet likimo nenuspėsi,  
Nors... nupjausi, ką pasėsi.  
Ligos, perversmai, reformos...  
Keičiasi laikai ir formos,

Laikinas ir pjedestalas –  
Naujos asmenybės kalas.  
Renkam kitą valdžios gaują –  
Ji taip pat nusigrybauja.

Po šia saule nieko naujo:  
Kažkam noris šviežio kraujo,  
Žarijas kažkas vis kursto,  
Turtingėja arba skursta,

Krenta žemėn arba kelias,  
Kažkam kąsnis burnoj velias,  
Dar kažkam įkasti maga  
Ar suriest į ožio ragą...



Pats sau pilį pasistato –  
Kitą gi prie kryžiaus stato,  
Kitam mato tai, kas bloga –  
Taip gyvent PAČIAM patogų.

Brolis pliekia savo brolių,  
Nors vienodi buvo poliai.  
Užsidėję dievo kaukę,  
Kiek pajėgia, tiek ir traukia.

Nė lašelio neaukojęs,  
Valos į gerumą kojas.  
Gerus darbus kitų peikę,  
Sau medalį įsiteikia...

Kadais buvo aukso amžius,  
Sąžinė nesusiglamžius,  
Tik pasikeitė epochos.  
Iš klaidų argi kas mokos?

Valdžioje kas pabuvojo,  
To pasikeičia rytojūs:  
Sielos prieangyje – smalkės,  
Širdį lėtai graužia kalkės.

Valdžios durys kai vėl versis,  
Norintys iš kailio nersis  
Arba keis greit spalvą, formą...  
Žemėje tai tapo norma:

Tu valdžioj – darai ką nori.  
Liaudis vis papildo korį  
Ir maitina motinėle –  
Ta, žiūrėk, ir vėl įgėlė...

Dekoracijas vis keičia...  
Netgi jei pati ten eičiau,  
Nenuveikčiau nieko gero,  
Tik įgaučiau kiek piaro.

Kam gi šitos rūdys, klintys?  
MEILE galime dalintis!  
Žemėje juk visko sočiai.  
Kapuos vartos mūsų bočiai.

-----  
Šiandien mano sūrios mintys.  
Norisi apsikabinti.  
Atsigręžkit! Esam trapūs,  
Krisim kaip rudenis lapas.

**Praeitis, dabartis, ateitis\***

Praeitis, dabartis, ateitis...  
Mūs istorija kyla spirale.  
Amžiai visa, kas žemėj, kramtys,  
Nepakitęs liks tik Visagalis.

Kuo toliau, tuo geriau, tobuliau...  
Amžiams kintant, aršus būna frontas.  
Nerimaujam: o kas bus toliau?  
Kylant laiptais, plačiau horizontas.

Tarsi potvynis plauna banga  
Ir kas gera, kas tikra, kas bloga,  
Padidėja kažkam prabanga,  
Skurdų gelbėti neapsimoka.

Ateitis silpna be praeities.  
Medį stiprina šaknys, jį laiko.  
Jeigu potvynis, ranką ištiesk  
Pirma tėvui, paskui žmonai, vaikui...

Žmoną saugiai dar laiko šaka,  
O ji laiko tvirtai savo vaiką –  
Tėvo jėgos jau senka, ranka  
Tegul praeitį brandžią išlaiko.

Praeitis, dabartis, ateitis –  
Trys dimensijos, trys laiko skalės.  
Blogos permainos šakėm kratys –  
Nepajėgs, jei bus tautos nedalios.

*\* Eiles parašiau pagal dailininko Joseph Désiré  
(1797-1865) tapyto paveikslo potvynio sceną.*

**Prasmingas gyvenimas – kaip duona**

Atėjome nuo vygės,  
Balanos mes laikų.  
Tada atrodėm lygūs,  
Tikėjom – bus taiku,

Tiktai širdy norėjos,  
Kad laisvės būt` daugiau.  
Visi, kurie tikėjo,  
Nudžiugo: „Atlaikiau!“

Į laisvę ėjom, klupom,  
Vėl kėlėmės ir vėl...  
Nors šaukėm puse lūpų,  
Nesklido kažkodėl.



Primarginta drobulė  
Mūs klystkeliais, keliais...  
Kas tikra – sieloj guli  
Duonelės trupiniais.

Kiekvieną kovą šventą  
Aplaištėme krauju.  
Prasmingai nugyventa.

-----  
Pasaulį keis nauju.

### **Prigimtis**

*Pamokanti istorija pagal Rytų išmintį*

Atšliaužusi gyvatė iš pasalų įkirtu  
Ir staigiai atsitraukė nuo vyro vis dar tvirto.  
Šalia kūrenos laužas, bet ji nepastebėjo:  
Nuo karščio ugnį daužos, o liepsnos tik stiprėja...

Žmogus, suradęs šaką, ją iš ugnies ištraukė,  
Numetęs greit ant tako, ir pats pagalbos šaukias.  
Stebėjęs viską draugas priėjęs klausia uoliai:  
– Visi gyvatės saugos – tu gelbėti ją puolei.

– Čia nekalta gyvatė – jai prigimtis kuždėjo.  
Ir aš darau tą patį, ką gimstant man įdėjo:  
Kitam ištiesti ranką, jeigu bėdoj papuolė...  
Padėti neužtenka – nereikia kenkt`, jaunuoli.

Jei pats darysi gera, tai gero susilauksi,  
Jei skelbsi kitam karą – skaudžiausiai pats pajausi,  
Su sąžine sutarsi – blogumo nepatirsi;  
Taikoj tik ji begarsė, bet dūžiais gali virsti.

### **Prigimtis ir pasirinkimas**

Mažam, jaukiam urvely kiškučių šeimynėlė  
Gyvena nerealiai: bendrauja atsikėlę,  
Vėliau peles medžioja, miške slėpynių žaidžia...  
Namo parlapatoja, kai saulė nakčiai leidžias.

Stebėdama už krūmo, gyvatė viską matė.  
Jiems grįžus, nesuglumo, prie urvo prisistatė:  
„Ileiskite, maldauju, aš noriu pabendrauti.  
Aplink tiktai šnauja, norėtus pašmaikštauti...“

Ji išmintim dalinos, nes daug girdėjus buvo,  
Kas dėjosi kemsynuos, kas spąstuose pražuvo...  
Atidžiai kiškiai klausės, laukuose išsišėlė.  
Gyvatė atlėpausiu iššliauždama įgėlė.



Tas pats pasikartojo, išaušus kitai dienai.  
Gyvatė iš šilojų vėl meldė juos po vieną:  
„Ileiskite, maldauju. Vienatvė nusibodo.  
Pradėkime iš naujo...“ – ir slidžią širdį rodo.

Ir vėl naivumas kiškių jų baimę nugalėjo.  
„Tikrai esu jūsiškė, nesapalioju vėjų.“  
Vėl pasakoja, girias, įtikti kiškiams bando,  
Akim kiekvieną tiria... Iššliauždama įkanda.

Jai trečiadien atšliaužus, urvelis užridentas.  
Prisiekinėja, graužias jinai neapsikentus:  
„Dar kartą patikėkit, negelsiu jūs nė vieno,  
Geriau pasigrožėkit, kaip laipioju aš sienom...“

Bet kiškiai jau suprato, kad prigimtis gyvatės  
Stipriau nei tai, ką sako. Dabar jie daug ko matę.  
„Kvaili jūs, kiškiai, esat, neklausote gyvatės.  
Jūs kasdienybėję skęstat, o išminčiai – vienatvė.“

Jinai išvartė tiesą, pakreipus savo naudai.  
Draugystę sukta, liesą paskyrus kiškių skriaudai.

Nuodingų daug aplinkui pas žmogų randa kelią.  
Nors kalbos jų patinka, neleiskite urvelin.

### Prisiminimai apie mamos keptą duoną

Užkaltos durys pas Tave,  
Mieloji mano Mama.  
Neprasibrausiu aš erdve,  
Tik *poterėlis* šlama,  
Kad Tau ramybės amžinos,  
Man duonos kasdieninės...  
„Dukrele, jei nedaug kainuos,  
Nupirk juodos ir pyne“, –  
Ne kartą Tu manęs prašei,  
Nes jau atvėsęs pečius.  
Dabar elgiuosi panašiai:  
Naminė – tiktai svečias.

Kaip puikiai, mama, aš menu  
Kopūstlapius ant ližės  
Ir ilgas ietis ajerų...  
Ras duonos tėtis grįžęs  
Kvapnios, alsuojančios javais,  
Ir pieno ašotėlį...  
Mes valgėm ne tik su savais –  
Visiems širdies atskėlei.  
Ak, duonkepė! Ir kepalai,  
Su padėka žegnoti...



Kiekvieną vandeniu valai,  
Kad duona būtų soti,  
Įspaustas kryžius, nes šventa  
Lig mažo trupinėlio,  
Ir greitai drobule dengta  
Tenai, kur daug šešėlio,  
Kad nežiedėtų, kad ilgai  
Šeimyna būtų soti...  
Dar šventinta žvake smilkai,  
Kad piktdvasės atstotų...

-----  
Dabar duonelė jau ne ta,  
Nors miltai *pikliavoti*,  
Arba nepagarbi vieta,  
Nes liaudis šiandien soti.

### Problemos – uždarume

Per pusę pasaulio dienele nušvito,  
O aš vis dar laikiu išauštančio ryto.  
Kam sutemos žada romantišką naktį,  
O aš nuo vienatvės baigiu jau apakti.

Kas dieną svarstau vis: kodėl šitaip būna,  
Kad vieną likimas vis traukia į liūną,  
O kitas vien džiaugias ir vargo nemato.  
Gal reikia pakeisti kita pora batų?

– Nei keisk, nei matuokis – tavy viskas tūno.  
Galvoj mintys painios? Sulauksi kaltūno.  
Iš lovos šok greitai vos tik atsimerkei,  
O jeigu drybsosi, tai jausies kaip pelkėj.

– Kas drįsta diktuoti man, ką reikia daryti?  
– Tai tavo pakuotė. Pats laikas pagyti.  
Suglumus iš lėto draskau širdy tamsą,  
O kambario sienos užgroja man Bramsą...

### Problemos

Problemos ryškios, mažos užklumpa netikėtai.  
Dažnai jas lydi pažas su pintine skylėta.  
Žmogus iškart sutrinka, pasimeta, nežino,  
Kad slėptis nėra ko spintoj, čia reikia tvirto lyno,

Nes problemas reik` spręsti, bet ne galvoj laikyti.  
Atvėręs būdų skląstį, suraski nors mažytį;  
Išnarpliojęs, suvijęs, į visumą suvarstęs,  
Matysi, kad jau gyja, nespėję dar apkarsti.



Problemomis gyventi, žmogau, neapsimoka.  
Net rūmus jei surentęs, jos pačios neatšoka.  
Galvojimas nekenkia. Kas ieško, siūlą randa.  
Problemos kartais lenkia net ir kiečiausią sprandą.

### **Progresas**

Į kosmosą kelius  
Žmogus seniai nutiesęs,  
O miestuos dideliuos  
Mažai kas ranką tiesia.

Atstumą tarp šalių  
Ištrynė telefonai,  
Tik žvilgsnių normalių  
Nebesiunčia jau žmonės.

Daug žemėje šviesų –  
Danguj jų neskaičiuojam.  
Šalia žmogaus vėsu,  
Nors šalimais kvėpuoja.

Atstumai įveikti  
Ir greitis padidėjęs,  
Tik nėra žmogaus arti,  
Kai ilgesys atskrieja.

### **Pulsuojanti meilė**

Bejausmiai ir sustirę  
Kiečiai, sudžiūvę smilgos.  
Ramybę, naktį bierią,  
Drumsti vėl pasiilgęs.

Širdies spartesnis dūžis  
Suaižo miego sieną.  
Tau norisi be mūšio  
Priglusti nors blakstienom.

Akim apsikabinam –  
Ir vėl krentu bedugnėn...

.....  
Kas meilės nepatyrė,  
Šalčiu gesina ugnį.

### **Reiklumas sau**

Stebuklas – gimstantis žmogus.  
Kol auga, būna paslaugus  
Ir mylintis, ir be kaltės,  
Paskui po truputį šaltės.



Ne „Guči“ ir ne „Adidas“  
Maskuoja sąžinės klaidas.  
Nebepadės nė skrybėlė,  
Jeigu esi kam utėlė.

Lieki lig galo žmogumi –  
Daugiau nei pats manai laimi.  
MYLĖTI atsiuntė Dangus!  
Sau būk reiklus lig pabaigos.

### **Rytinė padėka dievui**

Mieguistas miestas iš lėto ražos,  
Sapnų paliestas, dar jaučias mažas.  
Dangus alsuoja pro lango plyšį.  
Širdim bučiuoju šį mūsų ryšį.

Akis pakėlus, dėkoju Dievui  
Už taikų mėlį ir rasą pievų,  
Kad žvalų rytą man šiandien siuntė,  
Širdin nelijo anei sekundę.

Už tiesų kelią ir be pavojų,  
Kad rodo prasmę, kai paaukoju,  
Kad saugo šeimą, širdies ramybę...  
Kokia palaima šita duotybė!

O Dieve mano, esi stiprumas!  
Šviesos fontanas Tavuose rūmuos.  
Leisk dar sutikti kasdien rytojus,  
O žemėj pyktį valyk – bus rojus.

### **Ryžtas**

Žmonijos laikas – begalybė.  
Užgimę bandom kilti startui,  
Nors pradžioj būname išklibę  
Ir verkiame dažnai lyg bartų.

Paskui išjudina mus siekiai;  
Jų vedami, į priekį einam,  
Tik būna, kad likimas pliekia,  
O mes sumokam aukštą kainą.

Nukritus ir baisu, ir skauda,  
Tikėjimas savim išskysta,  
Tad užsislendę tyliai raudam,  
Kol būseną tokia įgrįsta.

Atrodo, tiek nedaug tereikia –  
Giliai įkvėpt ir atsispirti...





-----  
Tas, kurs ryžtingai nusiteikęs,  
Pavojuj nugali net mirtį.

### **Romantiška naktis**

Svaigina muzika tylos  
Ir virpesiai nakties svaigina.  
Apie romantiką bylos  
Dvi taurės neišgerto vyno.

Ant pirštų bučinius jaučiu;  
Jie slysta posūkiu alkūnės...  
Švelnumas virpteli paukščiu –  
Ir aš tarytumei bekūnė.

Tai – meilė, snaudusi širdy;  
Dar supa ją drovus baikštumas.  
Tu mano nerimą girdi  
Ir kiek padidini atstumą.

Romantika lig patyčių.  
Kažkur toli gaidžiai pragysta.  
Bangavimus širdies jaučiu...

.....  
Drovi mokėjo būt` jaunystė.

### **Rudens spąstai ir pinklės**

Gervių skrendančių klyksmas virš gimtų ežerų.  
– Kai išskrisit, kas liks mums? – aimana ajerų.  
Graudulys įsivėlęs, širdyje neramu.  
– Nebėra vasarėlės, – tarsi medis šlamu.

Vien jausmingais akordais savo lemtį buriu.  
Ruduo trina komfortą, foną keičia niūriu,  
Mintyse tiktai plaukia auksaspalviai javai.  
Vėjas, dulkes nubraukęs, savais laksto keliais.

Bobų vasarą spalį tuoj baigs išglamonėt.  
Sidabriniai vualiai suplyš, bet nesenės –  
Visišškai nesislapsto lipnios pinklės vorų.  
Žemė migs rudens spąstuos po apklotu storu.

-----  
Ir žmogus sulėtėja, tampa kiek nerangus,  
Mažiau parako, vėjo, rečiau lanko draugus...  
Aš taip pat, jau pritilus, lauksiu savo žiemos.  
Nors akordai ir tylūs, bet dar be sutemos.



### Sakralinės vertybės

Už tavęs tėvų ir protėvių galybė,  
Pagarba, kilmė, kalba ir papročiai...  
Kur bebūtum, jauski pats atsakomybę!  
Mes taip pat šioj žemėj esam tik svečiai.

Radę daug, palikim, kad neskurstų žemė,  
Tobulinkim viską, imkim su saiku.  
Kolektyve žmonės vienas kitą remia.  
Rūpinsies gyvybe – žemėj bus taiku.

### Sakuros žiedas (daina)

Jau atsėlina vakaras.  
Aš ugnelę kuriu.  
Žiedą gundančios sakuros  
Lašu laistau sūriu.

Rodos, vėtros nebūta čia  
Ir nebuvo lietaus.  
Nematyti tavęs – kančia  
Už atstumo stataus.

Įsisupęs į vakarą,  
Lietus skleidžia balas.  
Nužydėjusią sakurą  
Glosto vėjas šylas.

Tarsi būtų ne vasara –  
Širdyje per tylu.  
Nuriedėjusią ašarą  
Gers žiedai dobilų.

### Saldus prisiminimas

Esi tu mano prisiminimas.  
Prie jūros meilė švelni užgimus  
Dabar jau liko tarsi miražas,  
Nors dar vis bunda širdy ir ražos.

Nutolo jūra lyg gūsis vėjo.  
Kaip tavo meilės tada reikėjo!  
Širdis apakus kaip paukštė blaškės,  
Paskui sustingo lėtai kaip vaškas.

Jausmus tyriausius tau paaukojus,  
Maniau, kad laukia šviesus rytojus,  
Bet tuščios viltys skausme skandina.  
Menu mūs meilę lyg skanų vyną.



### Savivertė

Manipuliacija – kai žmonės  
Apie save blogai ką sako –  
Jie tikisi kitų malonės  
Ir komplimentų mažo šlako.

Mūs poelgiai dažnai parodo,  
Kiek esame verti, koks svoris...  
Ižvelgti tai nereikia kodų.  
Vertiems tart gerą žodį noris.

Per kitą žmogų įsitvirtint,  
Koks tu svarbus ir reikalingas,  
Yra tas pats, kas pasigirti.  
Šis būdas blogas, apgaulingas.

Save sumenkint – ne kuklumas,  
Žmogus kiekvienas turi vertę.  
Labai svarbu, kad sielos rūmuos  
Nesupeliję būtų kertės.

### Sąžinė

Mums sąžinė signalizuoja,  
Kai liniją raudoną liečiam:  
„Čia nesaugu, patrauk greit koją,  
Tamsoj tik jonvabaliai šviečia.“

Jeigu saugiklį viduj turim,  
Kitam nedarom nieko blogo,  
O tas, kas kėslų laužą kuria,  
Sudegs pats, jei neturi „stogo“.

Ijungus sąžinę ir protą,  
Kelionė bus rami, kryptinga,  
Bet neišlygins nieks „kuproto“,  
Vertybės jo kas dieną pinga.

### Senatvė

Nuovargis puola, brandai atėjus,  
Nes ne jaunuoliai ir ne rugsėjai:  
Šerkšnas – plaukuose, veide – arimai...  
Kodėl, senatve, dažniau vis rymai?

Dvasinių turtų – ištisi lobiai,  
Bet brandūs žmonės jaučias beglobiai.  
Daug atiduoti širdies galėtų,  
Bet maža vietų, kur nesopėtų.



Ach, ta senatvė! Taip surėdyta,  
Kad nežinia kas sulauks dar ryto.  
Kai kūną skauda, tai nieks nemiela,  
Bet griebias šiaudo pavargus siela.

### Sėkmė – vienybėje

Kiekvienas gelbstisi, kaip gali:  
Kas su kitais, kas vienumoj,  
Bet tiems, kas myli savo šalį,  
Nebe tas pats, kas bus rytoj.

Tiktai plaštakai vienadienei  
Rytojus neaktualus,  
Tas pats: bijūnas arba pienė –  
Visur jai gera, moralu.

Būtis visų įvairialypė  
Ir nelygė nuo seniai:  
Kas sotinas, dėle prilipęs,  
O kam nuo stalo trupiniai...

Sėkmė valstybės – kai vienybė,  
Kai monolitinė tauta.  
Pavieniui mes – daigai išstybė,  
Tauta suskilus – išdurta.

### Siela ir kūnas

**I**  
Savo sielas formuojame patys:  
Vieni renkas senolių vertybes,  
Kiti ima akilai, nė nematę –  
Sielos namas jų būna sukrypęs.

Veido bruožus Dangus dovanoja,  
O valia suformuoja mūs kūną.  
Savęs klausiu: „O ką aš aukoju  
Tam, kad puoštųsi siela karūna?..“

Pagal išorę žmogų sutinkam,  
Bet įstringa širdy sielos grožis!  
Ant savęs kiek bedėtume tinko,  
Sielą juodina netgi mažmožis.

**II**  
Ir kūnas, ir siela su amžium užauga,  
Tik svoris skirtingas, skirtinga žievė.  
Jei kūnui reik` maisto, svaiginasi raugu,



Tai sielai svarbiausia – gilumas, erdvė.  
Mes kūną maitinam, neleidžiam atvėsti,  
O sielai – tikėjimas, meilė, viltis.  
Ji gali skraidyti, praturtinti, šviesti –  
Gi kūnas be sielos sunkės ir šaltės.

### **Siela padeda kūnui stiprėti**

Sergant siela susigūžia baukščiai  
Kaip iš lizdo iškritęs paukštelis –  
Jo sparneliai silpnučiai dar aukščiui,  
Nors pajudinęs tiesiasi, kelias.

Sutvirtėjęs pakils į padangę,  
Sklęs erdve ir pajus svaigų skrydį.  
Mano sieloj ruduo įsirangęs  
Stebi, kad judesiai jau išskydę.

Neveiklumo aš limpančią skarą  
Vis bandau nuo savęs nukrapštyti,  
Langines sielos praveriu... Gera  
Jausti, kad vėlei nuotaikos švyti.

Rytai žvalina, kad pasiekimai  
Ženklesni ir kad aš nerambėju.  
Moju vakarui vėlei pavymui.

-----  
Sielai padedant, kūnas tvirtėja.

### **Sielos atspindys**

Kiekvienas turim skirtingą matą,  
Blogas savybes išmokom slėpt,  
Tačiau kai ydą kitų pamatom,  
Apie ją noris viešai išrėkt.

Ką turim blogo, gerai suprantam,  
Tiktai nenorim to nugalėt.  
Dar sunešiosim ne porą batų,  
Kol mūsų sielos nesidrumzlės.

Piktiems aplinkui blogi vaidenas,  
Gobšiams godumas kitų – yda.  
Auginti meilę, gerumą – menas.  
Juos sunokinus, ateis branda.

### **Skirtingi požiūriai**

Iš savo varpinių mes žiūrim  
Ir vertinam, kas vyksta:  
Neištikimas vyras turi



Meilužę – žmona pyksta,  
O bažnyčia „Ne meilė, – sako, –  
Tai juk paleistuvystė!“,  
Meilužė gi – mina ant tako –  
Nudžiunga, kad suvystė.  
Kažkam tai – meilė, išdavystė  
Arba aistra užplūdus,  
Ar nuodėmė, ar bedievystė...  
Moralė skiriamas būdas.  
Kas – meilė, matome skirtingai:  
„Jei muša, reiškia – myli“;  
Tėvai, išlepinę siaubingai,  
To pasekmes nutyli.  
Skirtingos varpinės skirtingai  
Iš savo kampo mato.  
Žmogus pilnatviškai laimingas,  
Kai nėra kliūčių ant tako.

### **Skrybėlės sindromas**

Skrybėlė – dar ne ženklas,  
Kad vertinga galva.  
Vingiai jeigu neženkliūs,  
Kinta vien tik spalva.

Galvą puošia idėjos,  
Giluma, išmintis...  
Nuo nesantaikos vėjo  
Suskystėja mintis.

Arogancijos nuodus  
Jei gers protas lankstus,  
Nesipildys aruodas.  
Mokslas mėgsta kietus!

### **Skubam mes per gyvenimą...**

Mes per ledą nuslystame, per duobes nušuoliuojame,  
Ardom rūpesčių išnarus ar sustatom tvoras.  
Pinigais, postais sveriame, ant kurpalio matuojame,  
Net draugaudami vertinam kito naudas storas.

Kartais draugas nususka, aršus priešas mums padeda,  
Nors per ugnį ir vandenį niekad nėjom kartu.  
Audra laivą kai įsupa, nugalėjusiems vandenį  
Švyturys krantą artina, nes jis laukia vertų.

Klaidomis jau pamokyti, drąsiai neriam į ateitį,  
Nors patyrę ir žinome, kad ten laukia grėblys.  
Neišbandę dar pokyčių, vien tik norų paskatinti,  
Odą užsiauginame (jei sunkumai užklūs).



Einam tyliai į rudenį per džiaugsmus ir per netektis.  
Mus sunkumai užgrūdina kaip žoles ant takų.  
Ristele kartais nuskubam, nēr kada netgi šnektelti,  
Iš savęs širdį išlupam tik dėl savo vaikų.

### Skundikas, teisėjas, budelis

Skundikas, budelis, teisėjas –  
Vienos grandinės žiedai trys.  
Skundiką išklausys teisėjas,  
O budelis žodžiu žudys.

Tarp mūsų daug yra skundikų,  
Teisėjais jaučiasi visi,  
O budeliui nukirsti liko,  
Kas tu, nors pats kitoks esi.

Jis ima savąjį kurpalį  
Ir vertina pagal save.  
Visiems įtikt žmogus negali,  
Negali ir tūnot narve.

### Sodrinkim savo dienas

Metai mūsų ritasi  
Vis greičiau... greičiau...  
Noris, kad laikytųsi,  
Stabteltų, tačiau

Magnetuojas pagreičiu  
Amžinybės link.  
Mažiau lieka lapkričių –  
Grožio daug aplink.

Jaunas nesuvokia dar:  
Lėtai – tik jaunam.  
Dienos eis tuščiai dabar –  
Bus sunku senam.

Dirvos jei purenamos,  
Derlius noks jose.

-----  
Sodrinkim gyvenimą,  
Kol gyva dvasia!

### Sparnai

Aš Dievo prašiau sparnų,  
Kad kilčiau aukščiau varnų,  
Kol siela nesužeista,  
Į kampą neįspiesta.



„Kas turi abu sparnus,  
To skrydis minčių darnus, –  
Man girdisi iš Aukštai, –  
TU savo mintis valdai!

Su siela tylia, romia  
Sau šliaužiosi tik žeme.  
Dvasia tobulėk ir kilk,  
Sušildyk, pati sušilk!“

### **Stiprus žmogus**

Jei protėvių gili šaknis,  
O inkaras – moralė,  
Širdies negraužia eduonis  
Žmogaus, kurs turi valią.

Jo klaidos virsta išmintim  
(Greit ropščiasi parpuolęs),  
Netūno dienomis, naktim  
Gyvenimo pasuolėj,

Nespekuliuoja ir jausmais  
Nebeprekiauja laime...  
Į ateitį jis drąsiai eis  
Tiesiais keliais savaime.

Nesipuikuoja savimi,  
Nebūna ir aptingęs.  
Veikla prasminga jo, rami,  
Kova garbinga ringe.

Tiesos link veda prigimtis  
Ir sąžinė kas rytą.  
Net padėty be išėities  
Pirmiausiai gelbsti kitą.

Pravirksta ir stiprus žmogus,  
Bet niekad neverkšlena.  
Ne naudos ieško jis draugos –  
Pats dirvą jiems purena.

### **Suvaržymas**

Gamtoj taip sukūrta, kad nesulaikysi  
Nei ugnies, nei vėjo, anei vandenu,  
Nepadės net burtai – viskas kis akyse:  
Viesului atskriejus, lėks, kas be šaknų.





Ir ugnis, ir vėjas, vandenys sraunieji  
Laisvi nuo gimimo – tvarko juos gamta.  
Veltui bando Meilę rišti mylintieji –  
Jeigu ji išeina, reiškia – nelemtà.

Narve uždarytas paukštis nebegieda,  
Pririštas šuo plėšis tol, kol atitruks.  
Žmogui suvaržytam viskas įsiėda.  
Meilė – tarsi lynas – pertempta nutruks.

Veržiasi į laisvę tiktai uždaryti –  
Laisvas pasirinkti bus ten, kur gerai.  
Suvaržytas jausmas pradeda trūnyti  
Ir iš lėto sklaidos kaip karšti garai.

### **Svaiginančios dienos**

Kiekvieną kartą iš naujo mirštu,  
Kai sielon smelkias daug rūko tiršto.  
Kiekvieną kartą gimstu iš naujo,  
Kai siela kilti pareikalauja.

Krentu ir kylu, krentu ir kylu,  
Keliu aš žvilgsnį Dangun nebylų  
Arba nuleidžiu žemyn, po kojom...  
Gera gyventi, kai pagalvoju.

Painūs, įdomūs mano viražai:  
Tai lamdo šonus sunkus багаžas,  
Tai palengvėja pasidalinus...  
Lig šiol dieneleš mane svaigina.

### **Svarbiausia žmoguje – žmogiškumas**

Laikai jau atskuba kitokie,  
O tu, žmogau, gyvent nemoki,  
Nors jau vaikus kitaip mokina,  
Bet jie mažiau SVARBIAUSIO žino.

Skaičiuoji, kiek raukšlių ant veido –  
Svarbiau, ar protas neapleido.  
Koks skirtumas, koksai lankstumas –  
Ar sąžinės negraužia dūmas,  
Kurį gal pats pūtei kadaise?  
Ai, kas tada visus supaisė!  
Nebuvo Dievo, vogti leista,  
Jei nebrendi giliai „į raistą“,  
Jei ne po daug ir patyliukais...  
Vasalai buvo, vasaliukai  
Ir vykdė tai, kas įsakyta,



Nors kartais skundė vienas kitą.  
Viešai nedarėm to, kas drausta,  
Bet klausėm radijo įsprausto  
Ir laikraščių svarbių turėjom,  
Kuriuose daug kilnių idėjų...

Kaip greit laikai anie pakito!  
Jau nejauku sulaukti ryto,  
Nes žinios ne geriausios tyko.  
Pabiro daug blogų dalykų:  
Karai ir šiluminės krizės,  
O jei sergi, jauties ištižęs,  
Lig daktaro neprasibrausi –  
Nėra talonų ir negausi.  
Per nuotolį dažnai švietimas...  
„Iš kur bemokslių šitiek imas?  
Kodėl gi MUS gerai mokino?..“ –  
Atsakymų nėra, nežino.  
Kompiuteriai ir išmanieji...  
Kodėl žinių galvon nesėji,  
Garbusis mokytojau mūsų?  
Dabar ne palikimas rusų!

Et, visko keisto daug pabiro,  
O norisi bendrumo tyro  
Ir santykių šiltų, be kaukių,  
Tikrų draugų lig šiolei laukiu,  
Kurie iškart, nepagalvoję  
Padės man nugalėt pavojų,  
Kurie į vandenį ir ugnį...  
Skirs žmones praraja, bedugnė,  
Nes telefonuose gyvena,  
Kompiuteryje kuria meną  
Ir internetinė prekyba...

.....  
Tik žmogiškumas žmoguj kliba.

### Širdies šauksmas

Atstumui didėjant, sunkesnis ir kelias.  
Mielasis, paaugo jau mūsų sūnelis,  
Tik tavo ranka jo kas rytą neglosto,  
Ne ji vaiką guodžia ir ašarą šluosto.

Nepamiršta niekas, kas mūs šeimą kūrė.  
Kodėl gi pakeltos į nežinią burės?  
Valia susvyravo? Patraukė vilionės?..  
Skausmingas etapas bus tavo kelionės.



Kaš vėtros atšiaurios, nutolus nuo mūsų.  
Tiltelis per siauras, kai skeltas per pusę.  
Ilgėsies po laiko, grauš sąžinę klintys,  
Norėsi vėl laime, skirta mums, dalintis.

Nelauk, kol bus durys visai uždarytos.  
Subliūkšta juk burės, aistra suadytos.  
Nustums tave laikas likimo pašonėn.  
Sūnaus be tavęs bus sunkesnė kelionė!..

### **Šviesa įveikia tamsą**

Likimas baigias mirtimi,  
Akligatvis nutraukia kelią,  
Nustoja būti savimi,  
Marionetės ėmę dalią.

Dažnai tamsoj juodi darbai.  
Kur drumsta, ten galų nerasi.  
Gadina netikri stabai  
Ir žmogų paverčia bedvasiu.

„Viskam ateina pabaiga“, –  
Nors ir menka, vis tiek paguoda.  
ŠVIESA – STIPRIAUSIOJI JĖGA,  
Ji vikriai sklaido tamsą juodą.

### **Tavo kelias – tik tau**

Tavam kely – tavi sprendimai.  
Esi žmogus unikalus.  
Jei ieškai išeičių, kai rymai,  
Suriši būtinai galus!

Visų žmonių keliai skirtingi,  
Kryptis taip pat visų kita,  
Reljefai, nuošliaužos ir vingiai...  
Į priekį veda paskata.

Už posūkio sėkmė gal laukia  
Ar sankryža, arba stotis...  
Net jei kada bus apsiniaukę,  
Iš rankų nepaleisk vilties!

Gerų nerasi patarėjų,  
Nes nėjo nieks tavom pėdom.  
Lemtis gyvenimo alėjoj  
Keliaženklis žymės datom.

**Tėviškės žaizdos**

*Skiriu nepavargstantiems kovotojams už prigimtines laisves*

Tėviškėle mieliausia, pienu, duona kvepi.  
Kai šaknis tavo rausia, kuo žaizdas sau tepi?  
Mūs istorija virpa, nerami ir kalba.  
Lėtai veržia jai kilpą valdžia mūsų šluba.

Apkabinusi klausi, ką turiu aš savy?  
Atminty dar neblausūs dalgis ir šienpjovys,  
Kvapni pienu karvutė, gyvybingi namai,  
Dainos per rugiapjūtę... Ištrins negrižtamai.

Mūsų atmintį prausia, nors dar mena galva.  
Keičia neatsiklausę, kokia sielos spalva.  
Papročiai nemadingi, nēr kūrybai erdvės.  
Tariasi susirinkę, turtų kiek privarvės.

Aš tikrai ne beginklė – mokei elgtis dorai.  
Mūsų bočių paminklus greit dengs dulkės storai.  
Žemė jei prasivertų, ydų piltų kruša.  
Griauna tai, kas sutverta – bočiai kūrė plušą.

Merkia ašarų lietūs, kas brangu širdyje.  
Šitiek kraujo pralieta! Atmintis – žarija.  
Reikia žodžio sparnuoto, o jis velias širdy.  
Laisvas žodis – už grotų. Viešpatie, ar girdi?!

Daug dainų nedainuotų, žodžių daug netartų  
Kiekvienam žmogui duota – kovai nēr sutvertų.  
Priglundu aš prie liepos kiek palaužtu sparnu.  
Tautiškumo reik skiepo, tada būtų veiksmu!

**Tikras draugas**

Sielos draugas išgirsta  
Netgi tai, ką galvoji,  
Ir į tigrą pavirsta,  
Jeigu gresia pavojus.

Tikras draugas neklausia,  
Kuo galėtų padėti –  
Širdies kalbą išklauses,  
Bėdas ima ravėti.

Ar esi mano draugas,  
Atrama ir paguoda?  
Pataikūnai paslaugūs  
Dažnai draugą išduoda.



### Tikros vertybės

Gali įsigyti namą ir mašiną,  
Ir kiečiausius baldus, ir daug pinigų,  
Tačiau draugiškumo nuoširdaus, be grimo  
Nenupirksi, jeigu sieloj nėra langų.

Tai, kuo tu naudojies, laikinai vertinga –  
Dėvisi juk baldai, „kieta“ mašina...  
Jeigu žvilgsny gėrio ir jautrumo stinga,  
Tai bet kokio turto tau nebus gana.

Gali įsigyti, gauti ir turėti  
Tik tai, kas sukurta, kas materialu.  
Be malonės Dievo tu gali nespėti  
Sąžinės išskalbti, susiūtos melu.

### Tirpstanti meilė

Dvi vienišos lytys, dvi tirpstančios širdys  
Pradės greit aižyti, nes lietūs jas girdys.  
Pavasarij gimę, tai skiriamas, tai jungiamas.  
Koks liūdnas likimas, sunkus meilės jungas!

Dvi vienišos lytys plačioj meilės upėj  
Nespėja dairytis. Po ašarą *skūpią*  
Aptirpsta, mažėja, krantai vis pro šalį...  
Tolyn neški, vėjau, susiurbt upė gali!

Dvi vienišos lytys. Likimo neduota  
Joms meile dalytis, jausmų stumti luotą.  
Žiema jas sukaustė, pavasaris lydo.  
Tuoju laikas ims bausti, pritvinkęs pavydo.

Jų aistrą slopina pavasario lietūs,  
Nors kelią dar skina viltis prisilietus.  
Nyks vienišos lytis atšylančioj upėj  
Po lašą mažytį, po ašarą *skūpią*...

### Tyla po kivrčo

Tylà po kivrčo ne tam, kad pagirčiau,  
O kad išsakyčiau, kodėl taip yra.  
Vidus žmogaus šiaušias nuo žodžių lyg kirčių  
Ir pyktį augina širdim uždara.

Mūs mintys per tylios, audros neužglaisto –  
Nemoka skaityt jų įpykęs žmogus,  
Tik įniršis auga lyg piktžolės raisto,  
O oras pritvinkęs kaip nosis slogos.



„Kalbėkit!“, – mokino kadais senoliai.  
Jų lūpom bylojo žila išmintis.  
Atstumai nesvarbūs: ar mylios, ar coliai...  
Nuo mūsų priklauso šeimos ateitis.

Kalbėti pradėję, suprasim, kas slegia,  
Dėl ko žodis sprogo tarytum votis.  
Nutilusios dienos – darnios šeimos vagys,  
Jos verčia ieškoti ramybės stoties.

### Tuštynė

Aš, ieškodama durų į laimę,  
Nuėjau daug kelių ir daug klonių,  
Vis maniau, kad jos versis savaime,  
Jei sulauksiu aš Dievo malonių.

Vis veržiausi, skubėjau į priekį,  
Lenkdama kely vargšą, bedalį,  
Ir galvojau, kad vaisių duos siekiai,  
Jei šalia manęs bus Visagalis.

Pagalčiau jau turiu, ko norėjau –  
Materialinės supa vertybės,  
Tik jose daug tuštynės ir vėjų,  
Atjautos – vos daigelis išstynės.

„Ką padarėt mažiausiajam broliui,  
Tą padarėte man“, – tarė Dievas,  
Tad nuo šiolei grįžtu aš namolio,  
Po lašelį palaisčius Jo pievas.

### Užmirštųjų vėlės

Klaidžioja be vietos užmirštųjų vėlės,  
Prie jų švelniai liečias tik vėsi naktis –  
Dienomis praeina žmonės lyg šešėliai,  
Patys sau reikšmingi, gyvi savimi.

Tarsi nė nebūta, lyg ir negyventa –  
Atminty ištrinta, apleisti kapai,  
Tik spalvoti lapai, vėjui pučiant, krenta.  
Žmogau, kodėl būtį nebūtį tapai?

Valandai išmušus, ir tu iškeliausi.  
Vaikų to nemokęs, liksi užmaršty.  
Kai teks atkentėti, pats tada maldausi –  
Nežinos kaip melstis žemėj palikti.

Pagarba kas dieną protėviams te lieka.  
Ženklinis lai jų vietą ne tiktai tuja.



Daug bėdų, nelaimių žemėje šioj tyko –  
Melski užtarimo tų, kur Danguje.

Lankyk smėlio kapą, liūdesiu supiltą,  
Atvaizdą paglostyk tėkmėje dienų...  
Užmiršimo uogom juodos varnos mintą.  
Mirtis nepabeldus sukužda: „Einu...“

### Vaikystės kvapo ruduo

Vasarą išlydėjus,  
Einu sodo taku.  
Branduma – tik rugsėjuos.  
Natomis nuo šakų  
Krenta sprūstantys lietūs.  
Maudosi obuoliai.  
Liečiu žvilgsniu dar kietus.  
Saldžiai spurda giliai...

.....  
Ak, vaikystė! Šio kvapo  
Nieks ištrint negalės,  
Nes jis kelrodžiu tapo  
Antaninių šalies.

### Vaikystės saldumas

Kokia saldi senatvėje vaikystė!  
Šviesus pasaulis motinos glėby...  
Aš nebijojau karstytis ir kristi,  
Nors sau atrodžiau itin negrabi.

Kiek daug lig šiol tarytumei tikrovėj:  
Kojytės basos dar šlapioj žolėj  
Ir ašara, bedžiūstanti rankovėj,  
Ir įsisiurbus upėje dėlė...

Rusena sienoj balana sutemus,  
Iš krosnies sklinda malkų traškesys  
Ir aukštos lubos, nors visai jau žemos,  
Ir senas slenkstis, remiantis duris,

Ir kvapas duonos, ištrauktos iš krosnies,  
Apsėstas stalias klegančių vaikų,  
Pakelėje palinkęs senas gluosnis,  
Kapeikų aidas į miške „ku-kū...“

Ir pasakos, kurias mums sekė tėtis,  
Būrys ant pečiaus klausančių vaikų...  
Širdin norėtus viską susidėti.

-----  
Tėvai išėina vaikui ne laiku.



### Vakaras prie jūros

Lyg jonvabaliai mirga  
Bangelės mėnesienoj.  
Kinkau sparnuotą žirgą...  
Jau blizga ant blakstienų  
Ne ašaros – pursleliai  
Nuo sidabrinio tako.  
Jaučiuosi nerealiai,  
Kai jūra kažką sako,  
O aš jai atkartuju...  
Abidvi – unisonu.  
Bangelės tyliai groja  
Žemiau vos vienu tonu.  
Šis vakaras – tik mūsų,  
Nenoriu juo dalintis,  
Bet... jūra atsiduso –  
Ir vėl nuskrido mintys...

### Vakaro malda

Tikėjimo savim pasiųsk man, Dieve,  
Kad nugalėčiau kliūtis kelyje  
Ir kad nebūčiau su žmonėm storžievė,  
Ir kad pabusčiau su viltim nauja.

Tikėjimą sustiprink, Dieve mano.  
Žinau gerai, kad Meilė Tu esi.  
Tai Tavo akys mano žingsnius gano.  
Net darganoj mana diena šviesi.

Jei lemta man sunkumų dar patirti,  
Įveikti jiems pasiųsk daugiau jėgų.  
Jau praėjau daug, kas man buvo skirta.  
Dėkoju Tau, kad širdyje degu.

### Vakar – šiandien – rytoj...

Tai, kas vakar buvo, atsilieps rytojui:  
Atliekos supuvę trėš naujas šaknis,  
Pasodinsi medžių – žiū, giraitė stoja...  
Startas naujai pradžiai – tai sena baigtis.

Šiandien pasodinsi – ateity turėsi.  
Nieko nedarysi – nieko ir nebus.  
Obelys pražyde obuolių tikėsis.  
Prasmink kelią darant savo ėjimus!





### Vargas už durų

Nepažvelgs nieks pro rakto skylutę  
Į vienišą, skurstantį žmogų,  
Dar priverstą žemėj šioj būti,  
Nes būtų patiems nepatogu.

Senolis seniai neskaičiuoja –  
Vienodos jo dienos ir naktys.  
Jam vargas namus kasdien šluoja,  
Nors, rodos, turėtų pakakti.

Nutulę savi ir kaimynai,  
Ir valdžiai seniai jis nė motais.  
Takelį link lovos dar mina,  
Nors akys ir kojos ligotos.

Pavasariais, būna, atkunta,  
Gegutei kukuojant jam poste.  
Saulutė prie skruosto priglunda  
Ir ašarą lėtą nušluosto.

### Vasaros karuselė\*

Išvarvėjo liepos medų lig lašelio,  
Susmeigė jau skiepus pienės šalia kelio,  
Auksu siuvinėja žiedus darbšti bitė...  
Rankom gaudau vėją. Kaip jį pakinkyti?

– Ė-hei, vasarėle, kaip čia kvepia, mirga!  
Sukas karuselė, skruostus džiaugsmas vilgo.  
Glostau pasilenkus baltą ramunėlę...

.....  
Net problemos menksta, laimės atsigerus.

\*Eilės iš jaunystės skrynelės.

### Vėjo muzika rudenį

Dainą tyliai niūniuoja kompozitorius vėjas:  
Tai alegro, tai piano, tai fokstrotas veržlus...  
Nesugrįš, nors ir kviesiu, vasarėlė išėjus:  
Ruduo drėgnas, įmirkęs – šeimininkas pas mus.

Natas lapais dėlioja, vėl suklušęs pataiso:  
Tai aukštyn kelia žalsvą, gelsvą leidžia žemyn...  
Žvilgsniu jam padėkoju. Eisena vėjo raišo  
Kupina ženklų, kodų... Ar suprasiu? Kažin...



Vasarinis vėjelis sendamas surūstėja,  
Jaučiasi lyg valdovas darganotų dienų.  
Kartais nušliaužia keliais per auksinę alėją,  
Kartais širdį užgauna – švelnumu gyvenu.

### Vėliavos nešėjai

Vėliavą net vaikui nesunku iškelti –  
Kas, atėjus laikui, neš ją net per šaltį,  
Per pūgas ir lietus, per atšiaurų vėją?..  
Audrai prisilietus, ar bus jos nešėjų?

Lozungų daugybė tikrai prie ekranų.  
„Mes juk už vienybę“, – taip kiekvienas mano,  
Bet jei eiti reikia, visi tyliai slepiasi.  
Kažkas valdžią keikia, nors ir pats išglebęs,

Pultaus pagrūmoja, kol jų nieks nemato.  
„Lai kiti aukojas, neturiu sveikatos...“  
Budinos Spartakas – su juo ėjo masės.  
Ryžtas mūs apakęs snaudžia apsikasęs.

### Viena meilė perpus

Mes – vienas kito kūrinys,  
Kadaise radę bendrą uostą.  
Kai tu mane apkabini,  
Sunki diena iš lėto tolsta.

Širdyse mūsų neranduos  
Nei rūpesčiai nei kasdienybė...  
Abudu esam lyg vanduo –  
Vėl susiliejam atsiskyre.

Gyvena meilė viduje,  
Todėl nedarom nieko blogo.  
Nepavojinga žarija,  
Kol mes kartu po vienu stogu.

### Vilties burė

Tuštumą atsikėlus  
Ir sunku ant širdies,  
Ir nenyksta kartėlis,  
Kad antros nėr grandies.

Po nakties rytas aušta.  
Vienuma – laikinai.  
Atsiras antras šaukštas –  
Vėl bus sutartinai.



Meilė atspalvių turi  
Milijonus. Jaučiu,  
Kaip viltis skleidžia burę.  
Jau užteks tų kančių.

Akmuo apsamojoja  
Tamsioj vietoj, drėgnoj.  
Taps namai vėlei rojum  
Jei ne šiandien – rytoj!

### **Vilties pavasaris**

Širdyje drėgni rudenys.  
Atmintie, ką darai?  
Kodėl ilgesį budini?  
Juk užklojau storai.

Meilė vaikšto pelkynuose  
Tarp vaiduoklių šaltų.  
Širdis prisikankinusi  
Jau neieško kaltų.

Rūkais denkite, rudenys,  
Ką lig šiolei randu.  
Atmintie, kodėl budinies?  
Nedraskyki randų.

Žvaigždėmis išlašėjusi  
Meilė jau nesugrįš.  
Jausmai blaškosi vėjuose.  
Tuščias meilės korys.

Atmintie, kodėl budinies,  
Atgaivinti bandai?  
Jausmuose gilūs rudenys  
Ir apgiję randai.

Grįš į širdį pavasaris  
Ant kregždutės sparnų –  
Nudžiovins vėjas ašarą  
Ir uždengs nuo šalnų.

### **Visi mes esame skirtingi**

Visi mes esame skirtingi:  
Vieni tingėti netgi tingi,  
Kiti ligi senatvės kruta,  
Nors graužia tiktai duonos pluta.



Kažką, dar nesulaukus ryto,  
Į užribį lemtis nurito,  
Kažkas, stovėdamas ant kojų,  
Pastatė savo šeimai rojų...

Jeigu drąsus sau tikslą randa –  
Nebijo nususukti sprando,  
Ryžtingai savo laisvę gina  
Ir tiesia virš bedugnės lyną.

Svarbu, kad pats žmogus tikėtų  
Ir išsilaisvintų iš lėto,  
Nes baimė valią žmogaus kausto,  
Todėl kas nori, tas ir mausto.

Kiekvienas turim savo kelią.  
Jei žmogui sąžinę dar gelia,  
Kitam nedaro nieko blogo,  
Nereiks jam užtarimo, stogo.

### **Ženkliai ant delno**

Likimas delną man išraižė:  
Čia kryžkelės, keliai gan ryškūs  
Ir matosi, kur širdį aižė,  
Kur buvo ašara ištryškus,

Kiekvienas skrydis ir stotelės,  
Ir duobės, pakilimai, kloniai,  
Ir rožėm klotas meilės kelias,  
Ir kur meldžiau Dangaus malonės,

Kur pakilau, kur rankos sviro  
Ir kur lėkimą ligos stabdė,  
Vieta, kur prireikė buksyro  
Ir kur pati nuspaudžiau stabdį...

Ženkliai, ant delno išraižyti –  
Tai sielos ir širdies kelionė.  
Jei šiltos rankos, akys švyti,  
Lyg prie magneto glunda žmonės.

### **Žiemos ašaros**

Žiema varvekliais skausmą kapsi,  
Kad nelaukta, nemylima.  
Prie šilumos tu nepritapsi,  
Žiemužė nepatikima!



Nors išdidi, daili, gracinga,  
Tvarka visur ideali,  
Bet tavo noru gausiai sninga  
Laukuos, miškuos, visoje šaly...

Užpykus nenustoji siausti,  
Kad vieniša, nemylima...  
Norėčiau šiluma apsiausti,  
Bet tu – sustingusi Žiema!

O meilė – tai liepsnelė, laužas,  
Glamonių jūra, bučinių...  
Net nuo minties širdelė daužos  
Po mylimojo megtiniu.

### **Žmogau, koks tu esi?**

Žmogau, koks tu esi?  
Ar tai, ką jau kalbėjai,  
Ar kam rankas tiesi,  
Ką širdimi lytėjai?  
O gal esi kitoks,  
Tik mums toksai atrodai?  
Ko iš tavęs išmoks?  
Ar gilūs sielos klodai?  
Tavasis turinys  
Tau kuria aureolę.  
Charakterio vinis –  
Tai sąžinės kontrolė.

### **Žmogus ir medis**

Žmogus turi savo namą  
Ir gyvenimo programą,  
Duris tik saviesiems veria  
Ir tvoras aukščiausias tveria.

Medis irgi turi drevenę.  
Saugūs neapsiplunksnavę,  
Silpnėsi arba paliegę,  
Kas pabėgti nepajėgia...

Durys jo neuždarytos  
Dieną, vakarą ir rytą,  
Visad kviečia, visad laukia...  
Ras kiekvienas vietą jaukią.

Juk galėtų užsiverti  
Medis, bet jis žino vertę  
Atjautos ir padarumo,  
Nėr pavydo nei godumo...



Kuo didesnis žmogaus rūmas,  
Tuo mažesnis padorumas.  
Didis sau kitų nemato,  
Jaustųs menkas už to rato.

### Žmogus – grumstas, akmuo, molis ar?..

Žmogus-grumstelis atrodo kietas;  
Kol šviečia saulė, nieško vietos –  
Gerai, kur guli, kitų nestumdo,  
Tada tik liečias, šalia jei dunda.

Greit viskas kinta, prapliupus lietui:  
Karūnos krinta, per maža vietos,  
Valia skystėja, į plotį kasas...  
Greit paaiškėja, kad jis – bedvasis.

Žmogaus-grumstelio arba net grusto  
Tolesnis kelias jau būna drumstas.

-----  
O žmogų-molį visi pažįstat:  
Jis lankstos uoliai, sulot nedrįsta,

Viršesnis keičia mintis jo, protą,  
Nes valios savo, matyt, neduota.  
Iš jo, ką nori, valdžia išlanksto,  
Neprieštarauja ir „už“ iš anksto,

Neturi gylio, manipuliuoja.  
Kas veža tyliai, tuo ir važiuoja.

-----  
Akmuo – kas kita: lietuj netyžta,  
Stipriau už plytą, nes turi ryžto.

Ties juo net vėjas aršus užlūžta,  
O nuridentas žemyn nedūžta,  
Bėdas atlaiko ir namo kertę...  
Jis žino laiko prasmes ir vertę.

Kiekvienas džiaugias, tokį pažinęs.  
Širdis nebūna jo akmeninė.  
Tvirti jie stovi, tarytum pilys;  
Blogybių radę, jų nenutyli.

-----  
Akmuo, grumstelis esi ar molis?  
Gal nuo vertybių esi nutolęs?  
Tik tvirtas mūras audras atlaiko.  
Grumstelis, molis irs pirma laiko.



Žmonių visokių yra ir reikia.  
Kiekvienas savo pasauly veikia:  
Kas pasiduoda, kas turi valios,  
Kas kam paguoda, kas kam medalis,

Kažko vis kitas kas dieną laukia,  
Kažkas nuo ryto jau dedas kaukę,  
Kažkas gerumą kitam dalina  
Ar virš bedugnės kabina lyną,

Kažkam patinka gyventi pelkėj,  
Kažkas į šviesą atstūmęs velkė;  
Kažkas pamoko, kažkas tik baras,  
Kažkam variklis – užgimęs karas...

Vieni didžiuojas, surengę šventę,  
Kiti gi pilį vėl susirentę,  
Vieni parkritę vos *kapanojas*,  
Kiti iš aukšto ranka numoja.

Kažkas skandina, kažkas aukojas,  
Kažkas nelaukia visai rytojaus,  
Net įdienes kažkam neaušta,  
Kažkas vien kruopas kabina šaukštu,

Kažkas maldauja nors kiek sveikatos,  
Atsakomybės dar kitas kratos,  
Kas nauja kuria, išradinėja,  
Kas kelia burę dienom be vėjo,

Pravirkdęs kitą, vėl ardo krantą,  
Kažkas varguolį širdim supranta;  
Kažkas dvasingas, kažkas palūžęs,  
Kas kultūringas, o kas įtūžęs,

Kažkas pratyli, kažkas kovoja...

.....  
Svarbiausia – likti ant SAVO kojų,  
Tvirtai laikyti lemties šturvalą  
Ir drąsiai plaukti audroj lig galo.

### **Žmonės – kaip medžiai**

Visi mes esame skirtingi  
Kaip medžiai miško pakrašty:  
Vieni sumindyti, pradingę,  
Gyvenimui nesutverti,

Kiti šaknim tvirčiausiai laikos  
Net jeigu skardis ar griūtis;  
Užgožti ramų dažnai taikos  
Tie, kurie patys neverti.



Jeigu vienybėj, unisonu,  
Mes juos vadiname GIRIA.  
Nedygsta medžiai ant dirvonų,  
Nestiprūs po žeme puria.

Užgrūdinti audrų ir vėtrų,  
Pūgas atlaiko ir speigus.  
Būt ažuolu daug kas norėtų,  
Bet... virsta drebule žmogus.

### **Žmonės su angelų širdimis**

Žmonės su angelų širdimis  
Ne kažkur, o visai netoliese;  
Geras žodis jų nesukirmys,  
Bėdoje širdį, ranką mums tiesia.

Žmonės su angelų širdimis  
Guodžia liūdintį ir nuramina,  
Skaudų žodį leis negirdomis,  
Geresni už savus ar kaimyną.

Šitie Žmonės jums Dievo siųsti,  
Nes širdim jaučia liūdintį žmogų.  
Jei bėdoj sunkiai atsidūsti,  
Jus priglaus po širdies savos stogu.

### **Žmonių įvairovė**

Yra žmonės kaip vėjas: niekad jų nepagausi,  
Dar nė nepriartėję, kitą mintį jau rausia.  
Yra žmonės kaip štilis: ramūs, kas benutiktų,  
Net jei dirba ar mylis... Nieks nemato jo pikto.  
Dar yra uraganai: siaučia, viską ištaško...  
Ten, kur jie – balaganas. Patys nededa taško.  
Jeigu pučia vėjelis, prie tokio noris glaustis,  
Nuo jausmų sparnai kelias, moka meile apsiausti.  
Vėjas ir uraganas, štilis, lengvas vėjelis...  
Elgesys jų – ekranas, visa kita – detalės.

### **Žmonių savybės**

Patirtis, branda kaupiasi su metais,  
Požiūris dažnai kinta iš esmės.  
Aptinku savy kartais bruožą retą  
Ir širdim stebiu, kokia jo gelmė.

Patirties daugiau, kas vargų patyrė,  
Išmintis gili irgi su branda.  
Požiūriai žmonių nuomonėm pabirę.  
Pralaimi dažnai perrėkti bandą.





Laimės palinkės tas, kurs pats laimingas,  
Menkina kitus piktas, pavydus.  
Santykiai žmonių – tai kasdienis ringas.  
Mylintis žmogus visad atlaidus.

### Žodžiai ir mintys

Prasmingi žodžiai randa taką  
Kaip vagą randa sau srovė,  
O vienareikšmiai purslais plakas,  
Paviršium leidžiasi erdvės.

Jei žmogui žodžiais mes uždrožiam,  
Jie tampa žaizdomis širdies  
Ir duria tartum spygliai rožės;  
Ilgai šios žaizdos nerandės.

Ne mintys sielos langus veria,  
O žodžiai, turintys prasmės.  
Prieš tardamas žmogus jei sveria,  
Išvengia sieloje dėmės.

### Žodžiai ir tyla

Kartais žodžiai pabirę  
Nieko mums nepasako  
Arba būna lyg mirę  
Ant gyvenimo tako.

Būna, kad tyla spengia  
Ar labai iškalbinga.  
Siunčiam žodį aprengę  
Į bendravimo ringą.

### Žvakių jūra per vėlines

Vėl jūra laikina plevenančių žvakelių  
Ir vėl žmonių pulkai ant artimų kapų,  
Nors mėnesius ilgas kažkas nerado kelio  
Ar, buvęs netolies, nerinko net šapų...

Nuvykti pas gyvus dažniausiai trūksta laiko:  
Tai darbas, tai vaikai, tai aibės reikalų...  
Susigriebia žmogus, kai būna jau po laiko,  
Tačiau duslus „Atleisk...“ jau neaktualus,

Nes Amžinybėj tie, be sąlygų mylėję.  
Jų glaustas netgi tas, kursai atžagarus.  
Širdim jie atlaidžia net puolusius lytėjo –  
Nupraustas gerumu, jiems tapdavo švarus.



Išeisime visi, savų neišmyleję,  
Pamirštam tik dažnai, kad patys laikini.  
Kodėl, žmogau, širdis kasdienoje rambėja?  
Dažniau lankyk savus, kol žemę šią mini

Ir kol vis dar gali priglausti, nuraminti,  
Padėti, jei bėda, ir džiaugtis sėkmėmis...  
Skirk laiko, rask dažniau pasimatyti dingstį,  
Prisėsk pasikalbėti ne paskubomis.



**Olga KOCHAN**

*Gyvenu Užupyje. Studijuoju socialinį darbą,  
dirbu asmenine asistente su neįgaliais žmonėmis.*

*Labai mėgstu skaityti knygas ir keliauti.*

*Mano gyvenimo credo – nelaukite šventės, sukurkite ją patys!*

*Rašau eilėraščius ir apysakas. Noriu pasidalinti savo kūryba ir su jumis.*



Vilniaus gatvės ir tvirtovės,  
Čia bažnyčios ir kalvos,  
Gedimino kalno lobiai,  
Paslaptingi reiškiniai.  
Vėjas pučia iš kalnų.  
Kur atrasti mums jėgų?  
Mūsų miestas duos stiprybės,  
Duos ramybės ir drąsos.  
Vilniau, tu esi didybė  
Ir šviesa, ir šiluma.  
Būk galingas ir stiprus.  
Таip jau buvo, taip ir bus!

\*\*\*

Все перессорились вокруг  
И где друзья и где тут друг.  
Кто прав теперь кто виноват,  
Остался лишь один закат.  
И каждый думает что он  
Правдивей и честней  
А где тут правда а где ложь  
Спросите у людей.  
Ответа нет ответ в тиши,  
Ты просто будь и не молчи  
Скажи кто в чем теперь не прав,  
И может быть уйдет закат.  
Но разве лучше так сидеть  
И друг на друга не глядеть?  
И может быть когда нибудь  
Нам стоит гордость повернуть.  
Сказать одно стань другом мне  
Ведь очень холодно во тьме.



\*\*\*

Да было дело был я молод,  
Сейчас в душе один лишь холод.  
Все не то давным давно  
И распито как вино,  
Не друзья и не враги  
Что случилось мне скажи.  
Почему уходит друг?  
Почему скажите вдруг.  
Все становится чужим  
Не таким как было раньше  
Превращается вдруг фальшью,  
Все слова что говоришь,  
Мол придешь и все простишь.  
Дружба кончена давно,  
И распита как вино..

*Гражине...*

Все в этом взгляде есть  
И горе и печаль,  
И мудрость мысли,  
Капля сожаления  
Возможно ей чего то очень жаль.  
Но ведь всегда же есть  
Надежда на спасенье.

\*\*\*

Все проходит в этой жизни  
Даже этот белый снег,  
Он расстанет, растворится  
Быстро словно стрелок бег.  
Ты уйдешь и возвратишься



Потому что никогда  
Ты не смог со мной проститься  
Или я твоя судьба?

\*\*\*

Коварство и женщина несовместимы  
Коварство и женщина  
Возможно смешно.  
Но если у нее есть на это причины,  
Все остальное ей уже все равно.

\*\*\*

Женатый человек  
Свободной леди крест.  
Он тянет вниз  
Он топчется на месте.  
И даже если леди думает  
Про слово вместе,  
Увы в иллюзиях живет.  
И здесь никто и никогда  
Ей больше ночи что без сна,  
Не сможет больше предложить  
А как же с этим леди жить?  
У леди есть один ответ  
Сказать ему простое нет.

\*\*\*

И прежде чем кого то обвинит,  
Что то не так, и этого мне мало.  
Подумай, правильно ли мне других судить?  
Когда у самого грехов не мало.

\*\*\*



Ты будь не стороже всегда,  
И даже если вдруг взошла твоя звезда.  
Взошла о боже как она прекрасна.  
Но и она нам может быть опасна.  
Блеск сей звезды имеет свойства  
И сиять, и нас же этим светом ослеплять.

\*\*\*

Что толку мне с такой любви  
Она проходит словно сон,  
Как нежный импульс что внутри  
И не понятно где же он.  
Что толку мне с такой любви.  
Когда ко мне ты не придешь,  
Не позовешь в ночи меня  
Сказать что любишь ты меня.  
Что толку мне с такой любви.  
Она обман ненужный миф,  
Пройдет как дым,  
Как летний дождь.  
Что толку мне с такой любви  
Когда любит не можешь ты.

\*\*\*

Так хочется быть там  
Где твое место.  
Так хочется быть там  
Где ты есть ты.  
Ведь там где чувствуешь  
Что там тебе не место,  
Ведь разве ты живешь



Ведь разве это ты.  
О господи подай мне счастья лучик,  
Дай свежего дыханья, дай тепла  
И чтобы дождь закончился,  
Ушли и с неба тучи  
Чтоб наконец я ожила.

\*\*\*

Мне очень жаль что мы уже не вместе,  
Мне очень жаль что мы уж не друзья.  
Но хочется сказать мне в этой песне  
Что в ней осталась вся печаль моя.  
Печаль о том чего уже не будет,  
Печаль о тех давно минувших днях.  
Печаль о тех когда то близких людях  
Когда могли сказать мы, Мы друзья!  
Как жаль что слово друг забыто,  
Растоптано в той бесконечной лжи.  
Ведь где есть ложь, обман  
Где честь забыта.  
Там дружба умерла давно,  
И выпита как то вино,  
Когда горчит к губам лишь прикоснувшись  
И обжигает ядом равнодушья.  
Ну что сказать тебе мой друг сердечный?  
Уже допета наша с вами песня,  
И слов к ней нету больше, нет  
Лишь тишина, и сладость горьких лет.

\*\*\*





Наверное мне не судьба,  
А может такая судьба.  
Надежда уходит и веры уж нет,  
Прошу я у бога совет.  
Мне ждать и надеяться,  
Или уж нет?  
И слышу глас бога и слышу ответ.  
Я слышу глас бога, он строгий такой.  
Живи и надейся и буду с тобой,  
Все вовремя будет, ты жди и терпи.  
Сдаваться не надо,  
Все у тебя впереди.

***Наташе***

Мне жизнь подает эти знаки,  
Не для того чтобы я умерла.  
А для того чтобы в жизненном мраке  
К цели заветной шла.  
И я дойду, я смогу я сумею.  
Хоть и спотыкаясь иду,  
И я тобой переболею, переживу беду.  
Я буду сильной, мудрой и смелой  
Ты уж меня не тревожь.  
И я тобой переболею,  
Перенесу твою ложь.  
Где ты смеешься, где ты хохочешь  
Нервы мои теребя.  
Ты говоришь что со мною быть хочешь,  
И это все любя.  
Но я не верю, но я устала



И ничего не хочу.  
Все до свиданья, друг до свиданья  
И я тебя не люблю.  
Ведь жизнь подает для меня эти знаки,  
Чтобы мне не умереть.  
Чтоб я жила и что мне придется  
Много перетерпеть.  
Но я ведь встану, я не устану  
Жизнью довольна я,  
Я все исправлю, и все налажу.  
Жизнь у меня одна.

\*\*\*

Я увидела жизни другое лицо,  
Там мне возможно светит кольцо.  
Белое платье и цветы,  
Солнце сияет и рядом ты.  
Это прекрасно, это восторг,  
Вот появился свадебный торт.  
В нем как и в жизни есть слои,  
Но мне не страшно рядом ведь ты.  
Ты будешь рядом здесь и всегда,  
И наконец то сбылась мечта!

\*\*\*

Говорят друга знай ты в беде,  
Ты узнай его и проверь.  
Ты приди постучись во тьме,  
И увидишь откроет ли дверь.  
И поймешь кто за ней стоит,  
Друг иль просто знакомый так.  
Может он проходил во тьме,



И решил тут зайти на так.  
Просто здесь посидеть пока,  
За окном темнота иль дождь  
Только солнце засветит, да  
Друга больше ты не найдешь.  
Только если вот он сидит,  
Не уходит когда жара  
Когда солнце, и свет горит.  
Другу скажешь ты твердое да.  
Он не оставит, он не предаст.  
И ты не будешь один во тьме.  
Друг это очень хорошая вещь,  
И не всем их дано сберечь.

\*\*\*

Я подожду свой час, тот светлый миг  
Когда с груди моей сорвется крик.  
Тот крик о том чего мне не дано.  
О том чего и быть не суждено.  
Но где-то есть мечты моей движенье...  
Ну а потом со мной прикосновение.  
Мечта найдет меня, я буду с ней.  
И стану я счастливей всех людей.



*Elektrėniškė **Ona KULBOKIENĖ** mokėsi Maskvos V. Lomonosovo universitete. Ten įsigijusi Darbo ir verslo organizavimo specialybę, ilgus metus dirbo prekyboje atsakingose pareigose. Mokykloje labiau linko pati kitų eiles skaityti. Į literatūrinę kūrybą pasinėrė ne taip seniai – prieš aštuonioliką metų. 2012 metais išleido pirmąją knygą „Lietuvišką žodį branginkim“, 2015 m. – „Nušvitusi akimirka“, 2019 m. – „Jausmų ir žodžių vingiai“, 2021 m. „Minčių vėtrungė“. Ji kaimo rašytojų sąjungos narė. Jos eilėraščių galima aptikti Elektrėnų krašto spaudoje ir čia veikiančio literatų klubo „Strėva“ leidžiamuose almanachuose, Vilniaus tarptautinės rašytojų, literatų ir menininkų gildijos „Vingis“ leidiniuose. Ji Vilniaus tarptautinės rašytojų, literatų ir menininkų gildijos „Vingis“ vadovė, Elektrėnų bibliotekos ir jos filialų renginių aktyvi dalyvė, įvairių konkursų prizininkė.*

**Vilnius – miestas garsus**

Kur vilkas staugė sapne Gedimino,  
Pastatė pilį – svajonės nerimo.  
Lietuvos galybė ryškiai suspindėjo –  
Kuomet valdos link Juodosios jūros ėjo.

Mintys tarsi oro balionai,  
Kyla virš raudonų namų stogų.  
Iš tolo kviečia didingi pilies rūmai,  
Akmeniniai takeliai veda link jų.

Širdis guodžiasi grožio pritvinkus,  
Akyse tirpte tirpsta žavingi vaizdai.  
Tarsi skrieji pro bažnyčias, vienuolynus,  
Universitetus, mokyklas, muziejus ir matai...

Aušros vartų link keliai atviri,  
Televizijos bokštas stiebiasi iš toli,  
Mažas Užupio angelas ima laiminti  
Vaškiniu žvilgsniu tik iš arti.

Senamiesčio gatvėse klaidu,  
Prieblanda kiemuose gyvena.  
Neries pakrantėse gyva, jauku,  
Jaunatviškos išmonės plazdena.

Vilnius – Europoje miestas garsus  
Modernumu, išradingumu stebina visus,  
Šis vardas skamba ir skambės amžinai,  
Nors katedros kriptose ilsisi milžinai.





**Haiku Vilniui**

Kur žvėrį vilką  
Sapnavo Gediminas  
Čia stovi pilis.

Žmogus prie žmogaus  
Plyta prie kitos plytos  
Auga Vilnius.

Laikrodžio dūžiai  
Aušros vartų varpinėse  
Džiaugsmas širdyje.  
Akys pačiumpa  
Senamiesčio detalę  
Ir neša tolyn...

Mūsų atmintis –  
Vytautas didysis tai  
Ir Vilniaus garbė.

Vilnius jau mena  
Daug įdomių paslapčių  
Pasidomėkit...

Lietuva – laisva,  
Mūsų kraštas nuostabus,  
Vilnius – sostinė.

Vilnius muziejus  
Ir Vokiečių gatvėje  
Aplankykite...

Vilniaus miesto  
Savivaldybėje jau  
21 seniūnija.

Kai pilies vartai  
Plačiai atverti grožis  
Vos telpa į širdį

Aušros vartuose  
Tikėjimo stebuklas  
Reikia pamatyt.

Laisvė atėjo juk  
Siaurum Vilniaus gatvelėm  
Gera alsuoti...



### Įsisupus į laiko šilką

Įsisupus į laiko šilką  
Šildausi dvasine kaitra.  
Apkabinu kasdienybę pilką,  
Maldauju, kad žemėje būtų taika.

Įsisupus į laiko šilką,  
Į tolį lekiu, lekiu, lekiu.  
Apkabinu kasdienybę pilką,  
Orą, gamtą ir žmogų myliu.

Mintimis kažkur toliuose blaškosi,  
Mažai ramių, gražių dienų.  
Prisiminimai kaupė kaupiasi,  
Neskaičiuoju tuščiai prarastų valandų.

Įsisupus į laiko šilką  
Į tolį lekiu, lekiu, lekiu.  
Apkabinu kasdienybę pilką,  
Orą, gamtą ir žmogų myliu.

Mintimis skrendu virš pilkų debesų  
Jaučiu skausmą girgždančių sąnarių.  
Nors mažokai turiu svajonių, minčių  
Tėvynę, jos gamtą branginu iš tiesų.

### Vilniaus Kaziuko mugė vakar ir šiandien

*Jei nori patikti žmonėms, vertink jų kūrybingumą ir protą*  
(K. Helvecijus)

Vilnius kiekvieną pavasarį pasitinka su kūrybingu Kaziuku – įvairiaspalve tautodailininkų ir amato meistrų švente. Jos kilmė susijusi su šventojo karaliaučio Kazimiero kultu ir nuo 1604-ųjų vykdavusiomis bažnytinėmis procesijomis miesto gatvėmis. Jų metu gyvavo prekyba ir ji vis plėtėsi, kol tapo kermošiumi (žodžio kilmė vokiška), o nuo 1827 metų pirkliai gavo leidimą per Kaziuką Katedros aikštėje rengti jau jomarką, iki trijų dienų trunkantį prekylaikį. Turkai prekiaavo skaromis, rusai – stiklu, gelumbe, žydai – saldumynais, Suvažiudavo iki 2400 vežimų iš visos Vilnijos. Kai prekeiviai netilpo aikštėje, turgus buvo iškeltas į Lukiškes, o dar vėliau leista prekiauti aplinkinėse gatvėse tarp Žaliojo ir Žvėryno tiltų. Turgus buvo pajvairinamas karuselėmis, šaudyklomis ir atrakcionais.

Liaudiško humoro ir muzikavimo Kaziuko mugėje niekada nestokodavo. Juk žmonių nuotaika – pavasariška, kaip čia be pokštų.

Anų laikų Kaziuko turgūs skyrėsi tuo, kad manufaktūrų ar fabrikų gaminius atveždavo pirkliai, o šių dienų turguose vyrauja amatininkų, namudininkų, talentingų rankų meistrų





gaminiai – kubilai, geldos, druskinės, sviestamušės, pintinės, grėbliai, megztiniai, vėriniai, siuviniai, juvelyriniai dirbiniai ir t.t. Turgų pajvairina ir mediniai, pliušiniai žaislai vaikams. Čia gali surasti ir labai išmaningų visai judančių, veikiančių, plazdančių, švilpiančių žaislų. Gerai pamenu, kaip mano senelis su tėčiu važiuodavo apsipirkti reikiamų medinių rakandų į Kaziuko mugę ir mums šį tą parveždavo. Jie į turgų veždavo kiaušinius, lašinius, medų ir skanuolį skilandį. Šio turgaus didžiausia pažiba buvo ir dabar yra Vilniaus krašto įvairiaspalvės verbos, kurių parsivežama bent po keletą. Pasisekimą turėjo ir turi medinės gėlės bei iš vytelių pinti gaminiai.

Mugės metu studentai rodydavo „Šėpos“ teatro spektaklius – aktualias gyvenimo parodijas, rengdavosi Lietuvos tautiniais drabužiais.

XIX a. Vilnius buvo žydų kultūros centras. Jie plačiai vystė prekybą ir aktyviai dalyvaudavo mugėje. 1931 m. balandžio 26 d. Vilnius labai nukentėjo nuo potvynio Neris pakilusi buvo virš 800 cm.. Buvo užlieti arkikatedros rūmai, Vrublevskio ir kitos gatvės. Tačiau mugė turgus įvyko.

Sovietmečiu mugė vykdavo ir Kalvarijų turgavietėje, vadinama kolūkine. Virš vartų kabindavo Kaziuko mugės užrašą, o viduje vykdavo folkloro ansamblių pasirodymas.

Į sostinės centrą Kaziukas pilnai sugrįžo tik 1991 metais! Nes nepriklausomybė atkurta 1990.03.11, – jis kasmet plėtėsi, darėsi vis įvairesnis. Lankytojų dėmesį labai patraukia amato, gamybos proceso demonstravimas: puodų žiedimas, medžio drožyba, krepšių pynimas, monetų kalimas, paveikslų tapymas, šaržavimas. Be Lietuvos amatininkų ir tautodailininkų į mugę atvažiuoja meistrų iš kaimyninių kraštų: Baltarusijos, Ukrainos, Latvijos, Lenkijos.

Dabartinėmis dienomis ši mugė – tikras tautodailininkų, amato meistrų ir maisto gamintojų suvažiavimas. Kasmet vykstu ir džiaugiuosi, kad atsiranda ir naujesnių ir originalesnių dirbinių; akivaizdžiai kyla ir jų meninis lygis, patrauklumas pirkėjui. Visas turgus pakvimpa maisto gamintojų išmone.

Kaziukas – komercinis renginys, jis dar netapo kultūros reiškiniu ir nežinia ar taps. Tačiau tradiciniai amatai – viena kultūros sričių, turinti išlikti ir ateities kartoms. Tikėtina jei netrukdyt nelaimės, Vilniaus Kaziuko mugės ir ateityje plėsis, darysis patrauklesnės ir reikalingesnės. Talentingų, išradingų, auksinių rankų meistrų, menininkų darbai tikrai patinka daugumai, o ir mes, lankytojai, turime vertinti jų kūrybingumą, meną ir proto išraišką. Tad niekada nesustokite akimirkos žavingos, nes jūs labai reikalingos...

Kas į Kaziuko mugę užklysta, tas tuščiomis negrįžta. Iš mugės parveždavo, parveža ir manau ateityje parveš meduolį – „Kaziuko širdį“, riestainių ir verbų, bei suvenyrų apie Vilnių.

Visa tai įrodo, kad Vilnietiškas Kaziukas yra geriausias būdas parodyti Lietuvos etninį savitumą. Kaziuko kermošius tikrai gali ir manau, kad privalo tapti europinio mąsto įvykiu, kuriuo domėtusi visi Europos šalių gyventojai.

O garbingą Vilniaus 700 metų jubiliejų pasitiks kuo gražiau, kuo išradingiau. Ir miesto puošmena Gedimino pilis lankytojus sutiks iš tolo matoma Trispalve. Be to bus plačiai atvertos Valdovų rūmų ir kitų muziejų durys, jausmingai skambės bažnyčių bokštų varpai. Tad prasmingų ir gražių šventinių akimirku...



**Algirdas MARKEVIČIUS**



*Praeito amžiaus antroje pusėje, didžiosios mūsų visų Motinos-Visatos buvau paleistas į šį žemiškąjį Kelią. Praeiti, dairytis, jausti, girdėti, ir, dalintis. Dalinuosi, jei bent kriaukšlelę atsilaušite, būsiu pamalonintas, vadinu ne vien šiukšlindamas einu tuo savoju Keleliu.*

*Algirdas Markevičius, Ukmergė, 2023*



### **Akistatos**

Tyloje ima kalbėti tiesa, kukliai, nedrąsiai. Pamažu įsidrąsina, ir vis jautriau imu jausti skausmą. Skausmą būties, žeidžiančios mane dygiaisiais savo atspindžiais nuo kasdienybės veidrodžių. Juose regiu save tiesoje, vis drąsiau kalbinančioje mane. Vis drąsiau ir skausmingiau. Kartais norisi šaukti, perrėkti tą tiesos kalbėjimą. Perrėkti, užgožti, daužyti tuos veidrodžius. Ar tai nuslopintų tą skausmą? Šukės, dar daugiau skaudžių atspindžių, naujos skausmo bangos. Ne, bandysiu priimti tą tiesos kalbėjimą, priimti tyloje. Gal pavyks...



### Netikėtas pašnekovas

Įprastas kasdienybės ritmas parveda po darbo dienos į pusšimčio kvadratinių metrų karaliją. Dar pakankamai šviesu, nes jau trečioji vasario diena, o už lango balti apklotai, lyg tikrą lietuvišką žiemą.

Netikėtai ant palangės, už laiko pakandžiotų dieninių užuolaidų, pastebiu kažką kukliai raudonuojant. O!, tai mūsų mažasis kaktusėlis, tas žalio dygliuotasis ežiukas, prakalbo pirmuoju šių metų savo žiedeliu. Vat ir turiu pašnekovą, tokį mielą, netikėtą, kuris ne ką didesnis už savąjį žiedelį. Galiu žvelgti į jį draugišku žvilgsniu, kalbinti mintimis... bet pala, pirmiausia reikia juk jam atsigaiivinti, vandenėlio, nes per savo apsileidimą seniai begirdžiau. Pakeliu užuolaidą, įpilu į jo kiemelį vandenėlio. Dabar jau galim ir toliau bendrauti. Jis visada išklauso, visada supranta. O jo kalbėjimas, tai nuostabusis pirmas šįmet žiedelis, kalbantis savo gražiąja ryškiaja spalva, žiedlapių gracija, piestelių lieknumu. Tame daug pasakoma, tyliai, bet daug...Jis tylės ir tada, kai jam skaudės, o aš tuomet to gal visai jame net neįtarsiu.

Kaip gera, kartais turėti tokį pašnekovą, ypač kai jis prakalba taip netikėtai, toje kasdienybės ritmo nuobodumoje.



### Vakarėjimai...

Sėdžiu po darbo dienos viename iš dėžutės kambarių, ir pro sutrūnijusias dienines užuolaidas, bei kažkada plautus lango stiklus, stebiu vakarėjančią dangų. Stebiu, ir jaučiu, jog kartu su juo vakarėju jau ir aš.

Tik prisiminimų banga nuneša į vaikystės, jaunystės dienas, kai gimtojo vienkiemio pakraštyje stovėdavau, ir taip pat grožėdavau vakarėjančiu dangumi, tik ne pro stiklą, o gyvai, kaip ir betarpiškai. Ir būdavo tada gražus netgi lėtai per laukus slenkantis nuo žvyrkelio dulkių šleifas, pravažiavus kokiam transportui. Tada juk daug kur tarp kaimų vingiavo žvyrkeliai, ne taip kaip šiais laikais, kai jie padengti asfalto kilimu.

Grožėdavau tuo vakarėjančiu dangumi, ir visai nesijutau vakarėjantis kartu su juo, juk tai buvo jaunystė, kuri, deja, nuvingiavo į praeitį, tais dulkėtais gimtinės vieškeliais, ir negrįš, netgi per naujai nutiestas asfalto juostas.



### **Priminimas laiku**

Kažkurie metai, kažkuris mėnuo, diena, dabar jam tai visai nesvarbu. Priešais jį stalias, su popieriaus lapu, ir rašikliu, kuriuos pro pietinį langą nušviečia popiečio saulė. Nugarą maloniai glaudžia patogus fotelis. Baltam lape, saulės take, rodos dar garuoja ką tik išvedžiotas užrašas – „Gyvenimas yra gražus“. Kas tai?, -- kažkada matyto kino filmo pavadinimas?, ar išsprūdęs Būties sarkazmas, nežino tik jis vienas.

Jo dešinė, visai neseniai vedžiojusi rašiklį, dabar prie smilkinio priglaudusi laiko tai, kas šiek tiek vėsina, metalu, lyg paskutinio patepimo gaivuma. Jis neparašė, jog Gyvenimas yra trapus, kam daug tų žodžių, pamanė. Taip, trapu, reikia tik pajudinti dešinės rodomąjį, ir...

Neskambinkit varpais, nereikia, jis to visai neparašė. Geriau paskambinkit vieni kitiems, ir pasakykit – „Gyvenimas yra gražus“. Galbūt, kai kas bus tai primiršęs, ir priminimas laiku pravers, kaip kartais praverčia priminimas, kad spintelėje pasibaigė duona... kasdieninė.





### Dviejų eilučių istorija

Apleistoje medinukėje kaimo mokyklėlėje, vienoje iš klasių, su senoviniais langais, laiko padabintais voratinklinėmis portjeromis, lyg padrikai susėdę, ilsėjosi keletas to meto stiliaus mokyklinių suolų. Už vieno iš jų, kiek pasisukęs į langų pusę, sėdėjo šviesiaplaukis berniukas. Ant mokyklinio sąsiuvinio pageltusio lapo, vaikiška rankute rašaliniu parkeriu, popierių kiek dreskiančia plunksna, mėlyno rašalo gija jis buvo išvedžiojęs porą kuklių sakinių. Vienoje eilutėje buvo „Ar gyvenimas mylėjo mane?“, kitoje – „Ar aš mylėjau gyvenimą?“.

Nesutilindžiavo pamokai ar pertraukai mokyklinis varinis varpelis, tik, rūdimis springstančiais vyriais skaudžiai sugirgždėjo keletos spalvų dažų likučių *konfeti* pasidabinusios klasės durys. Į klasę tyliai lėtai įėjo jos esybė mokytoja Išmintis. Berniukas neatsistojo, toliau tebesėdėjo, ir, susikaupęs, lyg besiožiuojančia parkerio plunksna kažką dar skrebėno tame popieriaus lape. Galbūt bandė paryškinti taškus, galbūt padėti daugtaškius. Jos esybė priėjo prie berniuko, ir palinkusi, pro kuklų jo petuką, pagražintą keliais šviesiais plaukeliais, susidomėjo tomis dviem eilutėmis. Po minutėlės atsitiesė, ir iš lėto savo žydrųjų, lyg tas rašalas, akių žvilgsnį nukreipė langų link. Atrodė, kažkas dreskiančio, lyg ta berniuko parkerio plunksna, palietė jos tauriuosius vidinius klodus. Jos skruostais, tarytum dvi skaidrios sraigytės, iš tos akių žydrumos žemyn palengva slinko ašaros, palikdamos spindinčius, lyg pavasariniai upeliukai, pėdsakus.

Vakarėjo. Pamažu, lyg nedrąsiai, besileidžiančios saulės spinduliai pro klasės langus ėmė dairytis po vidų, voratinklinių portjerų šešėlių siluetus dėliodami ant grindų, sienų, tų keletos mokyklinių suolų. Neaišku, kada paliko klasę tas šviesiaplaukis dviejų eilučių autorius, ir jos esybė mokytoja Išmintis. Galbūt seniai seniai, galbūt prieš akimirką. Ir tas visai juk nebuvo svarbu, kaip ir nesvarbu ar jie išėjo kartu, ar kiekvienas sau. Dabar tiesiog jų nebuvo, kaip ir nebuvo pageltusiame sąsiuvinio lape, ant vieno iš suolų, tų dviejų sakinių. Galbūt juos ištrynė jo didenybė visagalis Laikas, galbūt tai tebuvo akimirkos magija, o gal ištirpdė nusileidusios dvi skaidrios sraigytės. Vakarėjo, pamažu viską ėmė dengti pilkos sutemų paklodės, sakytum norėdamos paslėpti Didžiąsias gyvenimo Paslaptis.



**Apsišluokim...**

Pabirusios  
pasimetusios  
mintys  
įvilktos  
ilgesiu  
pavydu  
melu  
nuoskaudomis  
butaforinėse  
vitrinose  
vaiposi  
netikrais  
atspindžiais...  
užsnūdęs  
po medžių  
gatvės  
šlavėjas  
sapnuoja  
nesušluotus  
spalvotus  
lapus...





### Dreifuoju

Skausmo jūrai  
išsekti  
nelemta  
skausmo jūroj  
neskęsta  
akmuo  
mano valtės  
neplukdo  
link kranto  
lėmties vėjai  
bejėgiai  
irkilai  
sudaužyti  
į akmenis  
kompasai  
smegeniniai  
beverčiai  
dreifuoju...



Naujamiestietė **Eugenija NORVILIENĖ**

*Gimiau Žemaitijoje, nedideliame Kretingos miestelyje. 15-os metų palikau tėvų namus ir atvykau į Vilnių mokytis. Baigiau Prekybos technikumą (dabar vadintąsi kolegija), po to Vilniaus Universitetą. Nostalgiją jaučiu lankydamasi knygynuose, nes 50 metų išdirbau vadovaujantį darbą knygų prekyboje. Nebeįsivaizduoju savęs be dainų, šokių ir poezijos. Priklausau Tarptautinei literatų, rašytojų ir menininkų gildijai „Vingis“, kuri kasmet išleidžia almanachą. Čia spausdinami ir mano eilėraščiai. Mano eilėraščiai ir Lietuvos kūrybinės raiškos asociacijos „Menų sodas“ leidiniuose.*



**Vilniui – 700 metų!**

Kažkada čia ošė tankios, ūkanotos girios,  
Ir miestą juosė didžiuliai šimtamečiai ąžuolai,  
Septynis šimtmečius jau sostinė čia Vilnius,  
Lietuvos šaliai lemta klestėti amžinai!

Mes protėviams dėkingi, kad Vilnius mena  
Kunigaikštystės Didžiosios garbingus laikus,  
Karžygiai didžiavyriai gynė kovose šią žemę,  
Čia jų sielos rado amžinojo poilsio namus.

Nuo kalvos Gedimino vakarais miestas švyti,  
O kalno papėdėse lietuviška skamba kalba ir daina,  
Kadais kunigaikštis Gediminas čia pastatė pilį  
Nors keitėsi Valdovai, bet stovi ji lig šiol tvirta.

Šį miestą statė lietuviai, lenkai, ukrainiečiai,  
Projektavo italų, vokiečių architektai ir meistrai,  
Barokas, gotika, auksu sutviskę kupolai ir bokštai,  
Nepaprasto grožio bažnyčios žavi akis ir nūnai.

Prabėgo amžiai, miestas plėtėsi ir augo,  
Susipynė sostinėj kultūros, kalbos, papročiai,  
Senasis Vilnius tautų vienybę brangina ir saugo.  
Čia dainiai ir poetai Vilnių garsina ir šlovina plačiai.

Septynis šimtmečius jau sostinė gyvuoja,  
Į Nerį neša vandenį Vilnelė nuolatos,  
Šiandieną išdidžiai pily trispalvė plevēsuoja,  
Kaip simbolis lietuvių laisvės atkurtos!



**Mano gimtinei – Kretingai 770 – metų**

Čia viskas primena didingą miesto šlovę,  
Bažnyčios dvi, didžiulis vienuolynas stovi.  
Mano gimtasis miestas – Kretinga, Karlštatū vadintas,  
Daugelio didikų, kunigaikščių globotas, statytas, dabintas,  
Kovose užgrūdintas, jau 13a-me amžiuje istorijoj minėtas,  
Žygimantų, Chodkevičių, Masalskių valdytas ir puoselėtas.  
Garsiam grafų Tiškevičių įkurtame Žiemos sode,  
Gyvenimas klestėjo parke, rūmuose, visam dvare,  
Kaskados, tvenkiniai, kriokliai, fontanai ir skulptūros,  
O vasaros vakarais rūmų orkestro skambėjo triūbos.  
Čia sukos du vandens malūnai, hidroelektrinė,  
Alaus ir vyno darykla, dvi spaustuvės, plytinė,  
Net bankai keturi, muitinė, aliejaus spaudykla,  
Saldainių, sacharino, šokolado dirbtuvės, žuvų rūkykla.  
Deja, per karą degė miesto statiniai, bažnyčia,  
Gyvenimas miestiečių buvo sužlugdytas,  
Kankinti, ištremti bei nužudyti iškiliausi protai,  
Išlikusiems paliko skurdas, bedarbystė, godos.  
Prabėgo metai ne vieni, atgijo Kretinga,  
Bažnyčios skliautuos girdis vienuolių ir miestiečių malda,  
Varpai bažnyčios ir vargonai susilieja gaudesy,  
Jų aidas primena, kad Dievo kūrinys esi.  
Šalia ir tvenkinys, nusvirusiais gluosniais apjuostas,  
Lyg žvaigždėmis, vandens lelijomis papuoštas,  
Spalvingas fontanas trykšta ir maudos muzikos garsuos,  
Išdidžiai plaukia gulbės, ištiesusios laibus kaklus.  
Paminklai, aikštės, kultūros centras ir biblioteka,  
Turistus traukia Žiemos sodas su amžinai žydinčia augmenija,  
Prancūziškąjį Lurdą skalauja Pastauninko upelis,  
Laiko trapumą primena Astronominis Saulės laikrodžio kelias.



**Irena PETRAUSKAITĖ:** *Gimiau 1959 m. Vieštartų kaime, Lazdijų rajone. Baigiau Druskininkų 1-ąją vidurinę mokyklą, Vilniaus kultūros mokyklą bibliotekininkystės specialybę, Lietuvos edukologijos universitetą lietuvių filologiją. Šiuo metu gyvenu tiek Grigiškėse, tiek Druskininkuose. Poezija yra spausdinta Visagino, Ignalinos, Utenos, Vilniaus laikraščiuose ir almanachuose, šiek tiek „Literatūroje ir mene“, „Šiaurės Atėnuose“, „Naujojoje Romuvoje“. 2008 m. išėjo eilėraščių knyga „Esu“.*



**Neries rauda**

Rymosiu staktoje savo –

tarp dviejų krantų.

Žylančią kasą ajeras trinks

rytoj,

metams praslinkus ir

tūkstantmečiui –

žadi,

dalūžele dalia.

Akis pražiūrėsiu –

akmenėliais nevirtus lietuviu

dvasia.

Nirsiu,

skalausiu, vėl nirsiu,

gyvybe gelmių kaupina

troškulį

jojo malšinsiu –

lemi,

lemtie.

Išdavystę

atleisiu –

didžiąja raide vardas metrašty švies

suklupusiojo.



### **Kūną**

kiekvieno pridengsiu marškone amžinaatilsio –  
prakeiki  
nebaigtimi,  
dangų dangau.

### **Gatvės liūdesys**

Gatvė turi liūdesį –  
Supranti šimtą metų prabuvęs su ja.  
Jis taurus, nors ir purvinas, –  
It dama nuo panerių.

Iškirstųjų senmedžių kelmduobės  
Nepadūsta pūtę gyvastį šimtmečių.  
Liaunos mergos sendvarių straksi  
Neįtarę versmių kryptčių.

Jos rankom vijokliais glosto  
Iš Italijos liepų šakas,  
Ant šaligatvių surikiuotas plastmasiškai:  
Pakirptas, atmatuotas tiksliai.

Ir akmuo prideda gatvei liūdesio –  
Iš uolos ar plastmasės esi?  
Jau žibintai netekę potraukio.  
Vien Arka –  
Upelės ištinkuotame griovy.





**Prie užrakintų miesto vartų**

Neįsileisdavai ir anuomet perėjūnų be kilties,

Be tėvo vardo –

Aukštos mūro sienos su angom,

Vartai užstumti sklandom.

Budintieji prie vartų

Saugo miesto rimtį ir miegą.

Saugodavo tuomet, kai protėvis grūdus vežė parduoti.

Saugojo vakar ir neįleido tėvo –

Akių spalva gal ne ta?

Neįsileidi ir šiandienos.

It patėvis

Vis kuri labirintus be išėjimo

Angos,

Be šviesos.

Be pakvietimo.



*Lazdynietė **Elena RATAUTAITĖ-SKIRELIENĖ** gimė Jonavoje. Netrukus šeima persikraustė gyventi į Vilnių. Čia ji mokėsi Salomėjos Nėries vidurinėje mokykloje, baigė Vilniaus pedagoginį institutą. Jai teko dirbti valstybės tarnyboje tiek sovietinėje, tiek ir Nepriklausomoje Lietuvoje. Mokykloje pradėjo rašyti eiles būdama dešimties metų. Su poezija bičiuliuojasi iki šiol. Išėjusi į pensiją, daugiau nei prieš 15 metų, sostinėje, Lazdynuose, įkūrė Pagyvenusių žmonių poezijos ir romanų klubą „Elena“. Jo repertuare ne vienas*

*renginys skirtas ir nemariems Lietuvos poetams. Ji pradėjo ir poezijos pavasarius Lazdynuose rengti. Nemano, kad jos posmai tokie puikūs, kuriuos reikėtų plačiau viešinti. Kartais savo eilėraščių paskaito klubo „Elena“ pasirodymų metu. Jos eilės patraukė muzikų ir dainininkų dėmesį. 2020-aisiais pasirodė „Apuoginta siela“, o 2023-aisiais – į skaitytojų širdis kelią skinasi antroji posmų knyga „Jausmų vėtra“. Pilaitės liaudies teatre vaidina beveik visuose jo spektakliuose. Įsimintiniausias lietuvių literatūros klasikės Ievos Simonaitytės vaidmuo. Savo eilėmis dalinasi Pilaitės poezijos pavasaryje jau penktą kartą.*



### **Ak tie metai**

*O metai tie metai vis bėga ir bėga,  
Kaip juos pagauti ir sustabdyti,  
Kaip sugrąžinti jaunystę?  
Metai, neneškite manęs taip toli,  
Metai, pasilikite namo širdy,  
Nors ir plaukus nudažė šarma,  
Širdimi vis tiek aš liksiu jauna.  
Siautė pūgos, draskė vėjai,  
Metai manęs negailėjo,  
Rožėm kvėpėjo, ašarom liejo,  
Mano metai, mano vėjai.*



### **Mylėk savo Motiną**

Norėčiau svajoti dieną ir naktį,  
Jeigu dar būtų kam pritarti,  
Juk dviese svajoti daug įdomiau,  
Juk dviese gyventi daug linksmiau.

Žiūrėk, jau ir šeima yra,  
Jau vaikučiai auga, darni pora,  
Nesuskaičiuosi kiek nemiegotų naktų,  
Tik suskaičiuosi kiek auga vaikų.

Kaip gera, kad laimė ir meilė yra,  
Kaip gera, kai vaikų šypsena tyra,  
Tik saugok ir brangink tu ją.  
Už vaikus nieko brangesnio nėra.

Žinok, senatvė bus tavo pilna,  
Kai klegesiu skamba maža pirčia,  
Mokėkit tik išsaugoti ją,  
Mokėkit mylėti savo Motiną.

### **Aš viena**

Aš viena ir tu vienas esi,  
O meilė tarp mūsų kažkur toli,  
Aš verkiu, o tu vienas liūdi,  
Gal meilė slenka kažkur pakely?



Sustok, palauk, neskubėk pabėgti,  
Nepasuk į kitą gatvės pusę,  
Aš čia laikiu prie lango viena,  
Ateik, paskubėk pas mane.

O vakaras toks liūdnas ir tylus,  
Ir žvaigždės užmigo danguj,  
Aš bijau tamsos ir man liūdna bus,  
Tik nesakyk, kad ateisi paskui.

Ateik dabar ir su atvira širdim,  
Ateik dabar ir pabūk su manim,  
Tu atnešk man savo taurią širdį,  
Sakyk, kad myli, lai mėnulis girdi.

### **Sudužusios svajonės**

Kokia nesąmonė laukti, svajoti,  
Naktis praleisti bemieges,  
Kai širdis jaučia, žino kad neateisi,  
Kai širdis netelpa krūtinėje.

Sukapok į gabalus laukimą,  
Trumpesnis nebus ir nepailgės,  
Šurink sudužusias šūkes – nesuklijuosi,  
Surink išverktas ašaras – neatsigersi.



Taip ir svajonės – neapčiuopiamos,  
Jų nepastumsi, neperneši kitur,  
Taip ir meilė – pirmo jausmo negražinsi,  
Pirmo skausmo neatkartosi.

Pirmos jaunystės nebepagausi,  
Kaip ir kuo tada tikėti?  
Kokiu vėju, debesiu, saule?  
Kokiais sparnais nuskristi man?

Kad surasčiau tave šiame pasauly,  
Bet ar verta tavęs ieškoti?  
Ką pasakysim vienam kitam?  
Gal neverta daužyti svajones?  
Tegul lieka kaip sapnas meilė pirma.

### **Audra**

Man be galo liūdna ir baugu,  
Širdy tamsu ir neramu,  
Nebegirdžiu paukštelių čiulbėjimo,  
Nebegirdžiu savo balso skambėjimo.

Jaunystėje skambėjo, aidėjo,  
Jaunystėje širdis šoko tango,  
Dabar ir kojos pavargo  
Ir nieks nekviečia šokti tango.



Virto pušys, kriaušės, ažuolai,  
Virto viskas įsisiūbavus audrai,  
Verkė šaka, nulaužta po audros,  
Verkia – nėra kam paguosti jos.

Kokia ji žiauri audra nemari,  
Negailėjo nieko, viskas virto žiauriai,  
Stigai, namai ir vandenai,  
Viskas buvo sugriauta amžinai.

Žaibai daužėsi ir siuto ant visų,  
Sudegino, sulaužė likimus žmonių,  
Bet žaibų grožis nuostabus,  
Nors daužė ir laužė žmonių likimu.

Daužėsi ir trunkėsi dangus įsiutęs,  
Apjuosiąs visą žemę pelenais,  
Daužėsi, rėkavo ir svaidėsi žaibais,  
Neradęs ramybės ir laimės jisai.

### **Rudenėjančios mergaitės**

Pabėgo pavasariai, vasaros ir rudeniai,  
Pabėgo žiemos apklotos baltais patalais,  
Tik nepabėgo rudenėjančios mergaitės,  
Kaip obelaitės – skaisčiais veidais.

Pasipuošusios galvas baltais obelių žiedais,  
Nueitas vingiuotas kelias,  
Audra, lietūs, akmenys išbarstyti pakeliais,  
Jūs nebijojojot, nesuklūpot, ėjot tiesos keliais.





Į priekįėjote augindamos vaikus,  
Dabar jau jūsų atžalos suaugę,  
Bet širdys jūsų liko vis dar jaunos,  
Nors nuo darbų raukšlėlės paakiais ir rankos išvagotos.

Bet džiaugsmo ašaros kartais rieda vakarais.  
Nesijaudinkit, rudenėjančios mergaitės,  
Mes, berneliai, vejamės ir jus,  
Nesijaudinkit, mielos ir žavios mūsų mergaitės.

Mes visada gerbsim ir mylėsime jus.  
O rudenėliai turi savas gražias spalvas, -  
Tai rudeniniai debesys,  
Gražu, kai gervės skrenda į tolius.

Kai medžiai puošiasi auksiniais žiedais,  
Kai tau rašau ant rudeninio lapo,  
Tuos meilės žodžius ir dainuoju vakarais.  
Gražus tas rudeninis putinas.

Lyg jaunikio skruostai raudoni,  
Graži ta rudenėjanti mergaitė,  
Balta – lyg pavasarinė obelaitė,  
Nenusiminkite, pražilusios mergaitės.

Žila spalva labai jums tinka, –  
Užauginti vaikai, anūkų pulkas,  
Bet širdys jaunos krūtinėje dar plaka,  
Tad būkite laimingos, rudenėjančios mergaitės.

\*\*\*





Ne, šios ašaros ne mano, nedrįsk gailėti,  
Kada verkiu dėl meilės, myliu dar labiau,  
Šaltyje rožės ant stalo, vynas šaltam krištole,  
Kada verkiu iš meilės, stipriau myliu tave.

Ne, nedek ugnies, bučiuok stipriau mane,  
Jei myli mažiau, stipriau gailėk tada,  
Mes skiriamės prie žvakių, o akys verkia,  
Jei mažiau myli mane, stipriau gailėk tada.

Meilė išeina ne viena, mes paskui ją,  
Įpilk dar kartaus vyno ir saldaus pripilk,  
Su tavim aš baruos, kaip griaustinis baisus,  
Plūstu žodžiais piktais kaip pirmasis lietus,  
Gausiai pliaupia many skaudulinga tiesa,  
Verkia, rauda širdis vienuoj palikta.

Ryte tu vėl išeisi, man bus labai graudu,  
Kaip greitai bėga mūsų meilės valanda,  
Kaip skuba greit išnykti rytmečio aušra,  
Sustok, jaunyste, aš vis prašau tave.  
Kiek daug man reiškia artuma,  
Ir tavo žodžiai, ir tylą,  
Tavo akių ryški šviesa,  
Ir tavo rankų šiluma.  
Tegul pavasariu dvelkia lietūs,  
Kad žemėlėje būtų švelni žaluma,  
Tegul širdys dainuoja dainą iš lėto,  
Tegul skamba amžina jaunystės daina.



**Praradimas**

*(daina: muziką sukūrė Sergėjus Šanginas)*

Per žydintį sodą ant rankų nešu,  
Glaudžiu prie širdies geltonkasę,  
Kol žingsnius palydi giesmė vieversių,  
Nenoriu žinot, kad prarasiu.

***Priedainis:*** Prarasiu tave, tu ne man paskirta,

Ir kitas bučiuos tavo plaukus,  
Nuvysi kaip liepa nūnai pakirsta,  
Nerimsi manęs nesulaukus (*kartojama 2 kartus*).

Bet aš neateisiu tavęs nuramint,  
Akių tau daugiau nebučiuosiu.  
Tavųjų gėlių aš nenoriu sumint,  
Tik nerimą tau dovanosiu.

***Priedainis:*** Prarasiu tave, tu ne man paskirta,

Ir kitas bučiuos tavo plaukus,  
Nuvysi kaip liepa nūnai pakirsta,  
Nerimsi manęs nesulaukus (*kartojama 2 kartus*).

Kai sodai žydės, jis širdyje atgims,  
Nuo ašarų bluks tavo veidas,  
Neduos jis užmigt žvaigždėtom naktim,  
Bet tau atsilieps vien tik aidas.

***Priedainis:*** Prarasiu tave, tu ne man paskirta,

Ir kitas bučiuos tavo plaukus,  
Nuvysi kaip liepa nūnai pakirsta,  
Nerimsi manęs nesulaukus (*kartojama 2 kartus*).



**Tetiana RUIHENE**

*Gyvenau Ukrainoje, Bučos mieste, dėščiau Tarptautinio Kijevo universiteto koledže. Lietuvoje nuo 2022-ųjų. Ukrainiečių Gravitats mokykloje mokau biologijos. Eiles rašau sau pačiai. Anksčiau jų neskelbiau. Pirmieji posmai gimė, pajutus neišreiškiamą laisvės ir saugumo jausmą, pirmą kartą išvydus Vilnių.*



### **Місто вільних**

Тут навіть кропива, як схоче,  
крізь бруківку проростає,  
часи і простори тонким жалом єднає.  
Тут кожен крок – маленьке відкриття...  
Я – вільна тут, і вільно дихаю, і п'ю життя!

### **Laisvųjų miestas**

Čia dilgėlių pridygę kiek nori,  
Jos skverbiasi net per grindinio bruką.  
Laiką ir erdves apjungė plonytis geluonis.  
Čia kiekvienas žingsnis – mažytis stebuklas...  
Aš čia laisva ir laisvai kvėpuoju ir geriu gyvenimą!

**Цілющі води Плателяй**

(2022 m. lankantis prie Platelių ežero)

Зірвати одяг, як облуду почуттів, і спогади гіркі, і біль розлуки  
залишити на березі, як непотрібне шмаття...

Звільнити тіло і звільнити душу, віддати їх у води первозданні,  
і розчинитися у хвилях до останку!

Плисти вільно, вільно, серед риб і водних трав,  
черпати сонця переломлене проміння, і дихати на повні груди,  
й не думати, що завтра буде...

Бо є сьогодні, є прекрасна мить, коли народжуєшся знову,  
і повертаєшся до власної основи...

**Gydantys Platelių vandenys**

(2022 m. lankantis prie Platelių ežero)

Nusiplėšti rūbus, kaip jausmų apgaule, ir karčius prisiminimus, ir išsiskyrimo  
skausmą palikti ant kranto, kaip nereikalingas atliekas...

Išlaisvinti kūną ir išlaisvinti sielą ir grąžinti juos į pirmąjį vandenį,  
ir pilnai susiliesti su bangomis, plaukti nevaržomai, laisvai tarp žuvų ir vandens žolių,  
brėžti lūžtančius saulės spindulius ir kvėpuoti pilna krūtine, ir negalvoti, kas bus  
rytoj...

Nes šiandieną yra nuostabi akimirka, kai gimsti iš naujo ir grįžti į savo pradžią.

*Į lietuvių kalbą išvertė Dalia TARAILIENĖ*



### Литовська мова

*(Skiriu savo mokyklos lietuvių kalbos besimokantiems mokiniams)*

Ритм дощу, шепіт трав, шелест вікових дубрав,  
моря грізного октави, грім крізь сполохи заграви,  
соло лісових струмків, враннішній пташиний спів –  
все вона в собі зібрала, все що є навкруг, всотала.  
Звук до звуку, буква, слово – постає литовська мова.  
В мові тій живуть віки, книг забутих сторінки...  
Древня - древня, та жива, мов історія сама!

Ні! Її не важко вчити - якщо серцем розуміти!

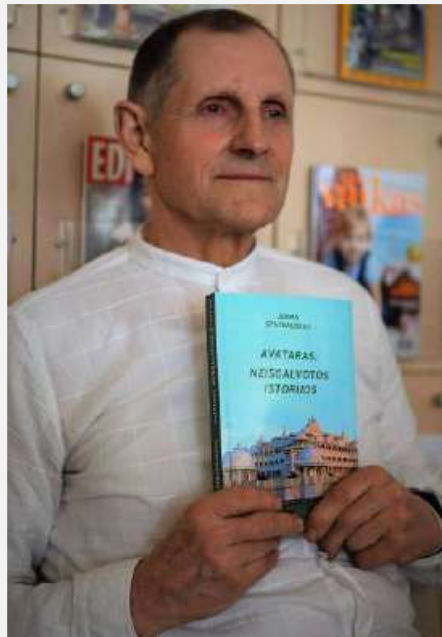
### Lietuvių kalba

*(Skiriu savo mokyklos lietuvių kalbos besimokantiems mokiniams)*

Lietaus ritmas, žolių šiurenimas, senųjų ažuolų ošimas,  
Didžiulės oktavos jūra, žaibuojančio griautinio garsai,  
Miško upelio solo, rytinė paukščių giesmė, –  
Ji sukaupė savyje viską, sutalpino viską, kas aplinkui,  
Garsas prie garso, raidė, žodis – taip randasi lietuvių kalba.  
Toje kalboje gyvena amžiai, užmirštų knygų puslapiai.  
Sena, sena, bet gyva, kaip pati istorija.

Ne! Ją nesunku išmokti, – jei supranti širdimi!

*Į lietuvių kalbą išvertė Dalia TARAILIENĖ*



**Jonas STATKAUSKAS** išvydo pasaulį 1945-aisiais Biržų rajone. Šeškinėje gyvena trisdešimt metų. Skelbia sveiką gyvenimo būdą. Dvasios išminties sėmėsi Indijoje. Ja dalinasi leidinyje „Avataras. Neišgalvotos istorijos“. Šiomet išleido antrą poezijos knygą „Su Dievu ir meile per gyvenimą“. Eilėmis Pilaitės poezijos pavasaryje dalinasi trečią kartą.



## Vilnius

Prašau pažiūrėkit, kaip švyti mūs Vilnius,  
Kalnais apsigaubęs ir žaliu mišku,  
Aukščiausioj kalvoj – Gedimino pilis,  
Kurią visad saugo trys kryžiai aukšti...

Savo galybe visada tu skambėjai,  
Esi tu ir šiandien širdis Lietuvos!  
Praėjo nedaug – 700 metų,  
Tavimi žavėjos ir protėviai mūsų..

Kas dieną čia skamba bažnyčių varpai,  
Jie primena mums, kas buvo seniai,  
Kiek priešų išstūmė kariai Lietuvos,  
Kiek žuvo didvyrių dėl tėvynės mielos...

Pagerbkim kiekvieną, kas žuvo dėl mūsų  
Ir dėl mūsų vaikų šviesios ateities,  
Palikim kiekvienas nors mažą dalelę,  
Kas puoštų tėvynę mūs Lietuvos...







### **Pabūki mano angelu**

Pabūki mano angelu, Mamyte,  
Pabūk bemiegę naktį mintyse,  
Pabūk šalia, kai aš miegosiu,  
Pabūk ir mano sapnuose...

Žinai, Mamyte, pasiilgau,  
Toks nerimas, kad nēr tavęs.  
Ką bedaryčiau, kur beečiau,  
Galvoju, kaip tau sekas be manęs?

Nepasakiau, ką pasakyt norėjau,  
Nes vis galvojau – laiko dar užteks.  
Tiktai ne mes gyvenimo vadovai,  
Nežinom, kad nespėsime, nepakaks...

Aš maldą tau aukoju, Mama.  
Linkiu šviesos ir Angelo sparnų.  
Mieloji mano, noriu, kad žinotum,  
Nors nēr tavęs, vis tiek labai myliu!

Pabūki mano angelu, Mamyte,  
Atleisk, ko nesusėjau pasakyt.  
Kad tu brangi ir visada mylėjau,  
Tu paskubėjai laiką sustabdyt...

\*\*\*



Močiutė tvirtino pastoviai:

„Duok, Dieve, karo nematyt“.

Su ašaromis ji kalbėjo:

„Kaip sunku bus, jei reiks badaut“...

Ir visada ji man kartojo:

„Svarbiausia artimus man pamaitint.

Aš badmetį pati patyriau...

Žinau be duonos kaip gyvent“...

Visus, kas į svečius užeidavo,

Mus kvietė ji pasivaišint,

Jos pyragėlius visi gyrė,

Nes jie kvepėjo meile ir gėriu...

Prisimenu aš savąją vaikystę...

Krūtinėje kažkas dar virpa.

Tie žodžiai širdyje man taip įstrigo...

Ar teks išgert mums tokią pačią taurę?

Ne veltui tu verkei, močiute,

Ir maitinai į priekį mus.

Jau Ukrainoj švilpia kulkos,

Tik Dievas žino, kas dar bus...

Man visada močiutė sakė:

„Duok, Dieve, karo nematyt“...

Prašau šiandien maldos kiekvieno,

Kad neateitų jis pas mus...



**Karas**

Kai ateis ta diena,  
Kai karas baigsis,  
Nepasimeskit niekas.  
Jūs būtinai suraskite visus...

Ir nors mintim juos apkabinkit,  
Švelniai švelniai ir nepaleiskit.  
Tegu ateis visiems pavasaris  
Ir sielose ramybė teateina...

Visi sudėkim rankas maldai.  
Juk sielai šito reikia.  
Ji nori šiltų ašarų  
Ir prisimint visus, kas žuvo...

Dieve, padėk, kad karas baigtųsi.  
Užtenka ašarų, daugiau nereikia.  
Apsikabinkime visi kaip broliai,  
Ir sielose ateis pavasaris...

Dievas pašaukė...  
Tik mažas smėlio kaiburėlis  
Ir baltos gėlės tarsi jūra.  
Tavęs nėra, tik šaltas kapas.  
Visos svajonės čia sugūra...

Tik mažas smėlio kaiburėlis,  
Svajonės, viltys lieka tiktai čia.  
Namai tušti, o liūdesys kampuose  
Ir skausmas vaikščioja nakčia.



Atrodo perkoptum net kalnus  
Ir jūras perplauktum galias,  
Kad vėl pajustum šilumą delnų  
Ir glostančias švelnias rankas...

Bet tik žvakelės glosto tavo kapą,  
Tyliai suvirpa ilgesio rauda.  
Ne laikas buvo dar į ten išeiti,  
Bet Dievas pašaukė – „eime“...



*Karoliniškietis **Vytis VALATKA** (g. 1972 metais) – Filosofijos mokslų daktaras (2001), VGTU profesorius ir Kūrybinių industrijų fakulteto prodekanas (nuo 2013–ųjų). Poeziją pradėjo pradėjo rašyti nuo 7 metų ir nesustoja iki šiol. Taip pat gieda grigališkąjį choralą ir verčia lotyniškas giesmes ir himnus į lietuvių kalbą. Eilėraščius ir vertimus skelbia edukaciniame–informaciniame portale [www.arche.lt](http://www.arche.lt). Daug gyvenimo metų praleido Pilaitės pašonėje prisiglaudusiose Karoliniškėse.*



**Tvarios lemties beieškant...**

Ruduo nepamena dienų,  
Kai ne ruduo palaukėm laigė,  
Ir Trojos arkliui sakė: „Nu“  
Tvari lemtis, kur vakar baigės.

Gal išmanus, gal ir tvarus  
Aguonžiedis ant minų lauko,  
Kol beldžias rojun nemarus  
Važtaraštis Marytės plauko.

***In memoriam Benedicti XVI.***

**Kalėdų žvakės Naujieji Metai**

Kalėdų žvakė laukė pabaigos,  
Svarstydamą, gal nebedegt, o gal dar tebedegti?  
Senokai reikia jau paunksmės, atvangos,  
„Bet kas, jeigu ne aš spingsės ir švies šią naktį?“

Tiek daug šviesų išlieta iš dangaus  
Tebeklajojančių po amžinąjį miestą.  
Kiekvienas savo dalį gaus, kai kas prigaus, apgaus,  
Sau kelią trumpindamas į Edeno fiestą.

Kelių ne vienas, bet šį kartą gal  
Nušvies tikriausią pagaliau dangaus verdiktas.  
Ir nebereiks svarstyt, į priekį ar atgal,  
Kol naują vašką lies šventasis Benediktas.



### Pirmykščio sniego bėdos (IV)

Po dramos užsitęsiosios trijų dalių  
Pirmykštis sniegas grįžta prie tikrų vertybių,  
Nes gavo popierą direkcijos dangaus kelių,  
Ir angelų saugos, ir debesų savivaldybių,

Katroj fiksuotas aplaidumas tarsi blynas dar penykštis ant kaktos  
Ir piktnaudžiavimas šiurkštus laike nelemto karantino –  
Esą, sau snaudė sniegas it vištukė ant laktos  
Ir net smulkia dulksna iškristi nemėgino.

Jei šitai tęsis, laukia jo bausmė saikinga, bet griežta,  
Neleisianti gudraut, atseit, erdvėlaiky paklysti.  
Dėl šios bausmės didžiai vėl sprogtų Visata,  
Atėmus sniegui pareigą ir teisę šventą kada nors iškristi.

### Apie terbą ir verbą

Nusviesk gyvenimo dulkėtą terbą,  
Išmanią lemtį išmainyk į verbą –  
Vairolazdę po vakarykščio ralio –  
Gal juokdarių, gal pranašų karaliui.

Lai sostas kadagių  
Smagiai iš tolo moja, –  
Vis tiek lauke rugių  
Dangus tau kyštels koją.  
Ar karklas beištis  
Parengtą sprogti ranką,  
Kai nebėra mirties,  
Nors klausimų pakanka?





*(Justinos Tulaitės nuotrauka)*

*Karoliniškietis **Julius ŽĖKAS** ( 1980 03 09) – poetas tarpdisciplininių menų kūrėjas, baigė skulptūrą, fiziką, lietuvių filologiją, literatūrologiją, kultūros vadybos ir politikos studijas, kuria, organizuoja ir kuruoja įvairius kultūros ir meno bei neformaliojo švietimo projektus.*

### **Ioannis**

Ar turiu dar save  
Ar regėjimas mano jau gęsta  
Ar migla pro mane išsiskverbus  
Uždangstė ir Tavo rytojų

Ar turiu dar Tave  
Mano akmenys po Tavo kojų  
Ir stebuklai Tavi ar savi  
Jau neperkels į Rojų



Ar mane dar turi  
Savimi išpažindamas Sūnų  
Kaip Žodį  
Iš manojų vardo pirmosios raidės

Ar turi ar turiu  
Ar turėsime vienas kitą turėti  
Mane prie Tavęs  
Tave nuo manęs

Kad rytoj vėl suklupęs  
Negrįžčiau į savo išgalvotuosius rojus  
Ir pragarus savo tik  
Tau atiduočiau

Kad per skausmą  
Per neviltį mano  
Mane prieš mane  
Apnuogintum ir apkabintum



*Žirmūnietė Irena ŽEMAITIENĖ gimė Vilkaviškio raj. Kybartų mieste 1953 metais. Nuo 1999 metų gyvena Vilniuje. 2003 metais pateko į avariją, kurios metu patyrė didelę traumą, neteko kojų. Nuo to laiko prasidėjo jos kitoks gyvenimas...Irena yra Lietuvos su negalia draugijos narė. Ji vaidina, dainuoja, mėgsta daryti rankdarbius, dalyvauja įvairiuose renginiuose. Maloniai jau antrą kartą savo eilėraščiais dalinasi Pilaitės poezijos pavasariui skirtame almanache.*



### Vilnius prieš aušrą

Antai, pažvelki, tai – Vilniaus rūmai dunkso tarp kalnų plačiai.  
Naktis jį rūbais tamsiais kaip dūmai dengia, jis miega sau giliai...  
Kame tas garsas, kuriuo skambėjai? Kame galybė ir pranokėjai?  
Kur tavo, Vilniau, spinduliai, kuriuos tu Lietuvai – Tėvynei mūs skleidei?

Negreit su saule išauš dar rytas, miega aplinkui naktis,  
Tik kartais mėnuo bailiai išvytas iš debesų tenušvis...  
Norėtum brangią išvysti pilį, kur garsūs amžiai, užmigę tyli,  
Kai Vilnius mums buvo kaip akis, kai švietė jis Lietuvai – Tėvynei?

Kodėl ant krūtinės tau ašara rieda graudi?  
Kodėl tu liūdi, ar praeitį brangią meni?  
Žiūrėk, rytuos aušra jau teka, pabudę paukščiai pagiriais šneka...  
Laikai juk mainos: nušvis kiti Lietuvai – mūsų Tėvynei!

### Gedimino sapnas

Nieko neturiu, turiu tik rudeninį margą vėjo palta. Kiekvienoj kišenėj – po eileraštį. Norit, imkit atiduodu veltui. Gėdinti tetulės mane bando, bara dėdės, kad esu nerimtas...

Ką daryti, eilučių – kaip balandžių. Kiekvienoj kišenėj po šimtą. Dėdės, tetos jūs manęs neteiskit, kito palto niekas man neduos. Šiandien į Vilniaus miestą išėisiu. Ant kalno karklai siūbuoja, pakalnėj – vanduo liūliuoja...

Kas gi gali Lietuvoj išaugti iš eilių, širdies ir iš galvos? Ir išaugo ten didžiulis raštas apie Vilnių ir pusę Lietuvos. Savo brangią ir gražią tėvynę apdainuosiu paukštelių balsais. Ji pati sau vainikus pynė ir nusėjo širdelę žiedais. Jai priskinsiu gražiausių gėlelių, kurios žydi po pievas margas. Įvairiausių gyvų kaip akelių, kurias myli vaikai ir jaunimas...

Tėviškėlei gražumo užtenka, tik jai trūksta laisvės stygų, šviesos... Jai smagu tokią gražią, spalvingą vėliavą gavus – geltonos ir žalios bei sodriai raudonos. Težydi trispalvė virš Vilniaus, tenušvinta aušra visados!





\*

## EPILOGAS

*Manasis Vilnius –  
Miestas Gedimino.  
Su savo kalvom, pušimis, beržais.  
Tikrosios istorijos jis nebežino.  
Ji slepiasi giliai  
Po Valdovų rūmų pamatais.  
Matuosi jo istoriją  
Gal pirštais?  
Gal suksti galvą, –  
Ar ji čia tikra?  
O vėliavos su vėlėmis  
Tavy pražysta  
Tampi ir tu istorijos tylia šneka.*

*Nežinomas Pilaitės giesmininkas*



\*

## T U R I N Y S

<b>Pratarmė</b> / Angelė ŠARLAUSKIENĖ.....	3
Vietoj epigrafo /Nežinomas Pilaitės giesmininkas.....	9
<b>Mokinių kūryba:</b>	
Enrieta CICĖNAITĖ.....	12
Angelė JONAITYTĖ.....	17
Aistė MALDŽIUKAITĖ.....	38
Monika RAMOŠKAITĖ.....	42
Patrikas ŽELVYS.....	49
<b>Suaugusių kūryba:</b>	
Albertas ANTANAVIČIUS.....	56
Daiva ČERVOKIENĖ.....	64
Vytautas JUOZAPAITIS.....	66
Darius JUREVIČIUS.....	97
Oneta LUNSKAJA.....	100
Irena MACULEVIČIŲ.....	135
Mindaugas PELECKIS.....	140
Vanda SAKALAUSKIENĖ.....	153
Aistė SALOMĖ.....	157
Rūta SUCHODOLSKYTĖ-NENIŠKIENĖ.....	162
Jonas ŠARLAUSKAS.....	175
Lida TAMULEVIČIENĖ.....	177
Dalia TARAILIENĖ.....	183
Auksė BAKANIENĖ.....	190
Rita BIJEIKYTĖ-GATAUTĖ.....	194
Jurga Valery BRAU.....	203
Ona GAIDAMAVIČIŪTĖ.....	213
Birutė GAUČIENĖ.....	219
Aušra INDRIŠIŪNIENĖ.....	240
Perla JASIŪNAITĖ.....	249
Birutė KANEVIČIENĖ.....	268
Danutė KATKAUSKAITĖ–RUSECKAJA..	272
Olga KOCHAN.....	332
Ona KULBOKIENĖ.....	338
Algirdas MARKEVIČIUS.....	347
Eugenija NORVILIENĖ.....	355
Irena PETRAUSKATĖ.....	359
Elena RATAUTAITĖ–SKIRELIENĖ.....	363
Tetiana RUIHENE.....	372
Vytis VALATKA.....	383
JULIUS ŽĖKAS.....	386
IRENA ŽEMAITENĖ.....	388
Epilogas/ Nežinomas Pilaitės giesmininkas.....	391
<b>TURINYS</b> .....	392



**Mano Vilnius – miestas Gedimino:** Vilniaus Pilaitės gyventojų ir jų bičiulių kūryba :  
Pilaitės „Poezijos pavasaris'2023“ XXI–asis skiriamas **Vilniaus 700** metų jubiliejui / [sudarė Angelė Šarlauskienė]. – Vilnius: Pilaitės bendruomenė, 2023. –392 [1] p. : iliustr., nat., nuotr.

Tekstas liet., lenk., anglų, rusų, ukrainiečių. – Kn. taip pat:

Pratarmė / Angelė Šarlauskienė, p. 3–8

ISBN 978-609-96307-2-4 (pdf)

Vilniaus Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių eilės,  
miniatiūros lietuvių, lenkų, anglų, rusų, ukrainiečių kalbomis

## MANO VILNIUS – MIESTAS GEDIMINO

Sudarė Angelė Šarlauskienė

Vilniaus Pilaitės rajono gyventojų ir jų bičiulių kūryba

\*

Išleido Vo „PILAITĖS BENDRUOMENĖ“,

Kanto al. 15–19, LT–06202 Vilnius





©Vanda Sakalauskiene



PILAITĖS BENDRUOMENĖ

ISBN 978-609-96307-2-4 (pdf)